

TARTALOM

ALANORI KRÓNIKA

BÍRÓ SZÍVE BÜNTETÉSKOR 2

Novella a Káosz Galaktikában

TANÁCSOK 10

Avagy tesztelője voltam a Káosz Galaktikának...

BAKONYI ÁRNYAK 12

A Shadowrun novella harmadik, befejező része

KAPCSOLATOK 16

Kikkel találkozhatok a 2050-es évek Magyarországon?

ARCHETÍPUSOK 18

Új karakterötlek az Árnyékmagyarországhoz

KÉRDEZZ-FELELEK ROVAT 20

HKK kérdések és válaszok

HOGYAN CSINÁLJAM? 23

HKK feladvány

KÁRTYATRÜKKÖK 26

Újabb tippek, ötletek a HKK-hoz

VERSENYBESZÁMOLÓK 28

Beszámoló a debreceni és a szolnoki versenyről illetve a Színek háborújáról

HOGYAN CSERÉLJÜNK? 30

Jó tanácsok kezdőknek

AZOK A RÉGI SZÉP IDŐK... 33

Egy fantasy novella első része

SETÉT PATKÁNY NAPLÓJA 38

Mit talált ki ismét Patkány?

GHALLA NEWS 40

A TF játékosok magazinja

Szerkesztői üzenet

Üdvözlök minden kedves olvasót! A tavasszal együtt megjelent immár a harmadik számunk is. Azt hiszem a Káosz Galaktika játékosai elégedettek lesznek, ha végigolvassák az újságot, ugyanis egy picit talán hosszú, de túlzás nélkül kitűnőnek nevezhető novellát olvashatnak egy úrcápa és egy ember lány barátságáról. A kezdő játékosoknak a Tanácsok című cikket tudom meleg szível ajánlani. A TF szerelmeseinek Fortamin írását javaslom, a Ghalla Newsban olvashatók a tőle már megszokott színvonalú történetet. A kártyajátékok nagy divatját éljük; mindenkinek, aki valamilyen gyűjtögetős kártyával játszik, érdemes elolvasni a „Hogyan cseréljünk” című cikk jó tanácsait, hogy egy-egy csere során ne fosszák ki teljesen a ritka lapjaiból. A HKK játékosai újabb érdekes pakliösszeállítást és kombókat ismerhetnek meg a Kártyatrükkök rovat végigbongészésével.

A Shadowrun ma már az egyik legelterjedtebb szerepjáték Magyarországon; akik szeretik ezt a szerintem remek játékot, azok a nonsokára megjelenő Árnyékmagyarországhoz olvashatnak kiegészítő, pár tipikus kapcsolat leírásának formájában. A következő számainkban folytatjuk az új kapcsolatok leközlését. Azt hiszem a tartalomról figyelemfelkeltőnek ennyi elég is.

FIGYELEM!

MEGRENDELHETŐ AZ ALANORI KRÓNIKA!

Az előfizetés fél évre 600 Ft, egy évre 1200 Ft. A pénzt belföldi postautalványon küldjétek a Beholder Bt. levélcímére: 1680 Budapest, Pf.: 134. A csekk hátuljára a közlemények rovatba feltétlenül írjátok fel, hogy az Alanori Krónika előfizetésére külditek a pénzt, és azt, hogy melyik számtól kezdve kérték az újságot! Pl. „Alanori Krónika előfizetés, a májusi számtól kérem a lapot”.

DANI ZOLTÁN

ALANORI KRÓNIKA

I. évfolyam 3. szám – Megjelenik havonta

Főszerkesztő: Dani Zoltán

Szerkesztő: Tihor Miklós

Nyelvi lektor: Borbély György

Tördelő szerkesztő: Erdős Árpád, Prekop László

Grafikák: Lexa Klára, Mojzer Krisztina, Cziráki Gergely, Fischer Tamás

Külső borító: Gögös Károly

Felélős kiadó: Mazán Zsolt

Kiadja: Beholder Bt. **Megrendelhető:** 1680 Budapest, Pf.:134.

Készítette: Kópia Kft., Kiskunhalas

Felélős vezető: Lichtenberger Tibor

ISSN 1219 770 X

Megrendelhető a Beholder Bt. címén, megvásárolható a szerepjáték-boltokban. Hirdetésfelvétel a Beholder Bt.-ben. A lapban megjelent szöveges és illusztrációs anyagok átvétele, másolása, illetve bármilyen módon történő felhasználása csak a Beholder Bt. engedélyével lehetséges.

Fel nem használt kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza. A Shadowrun a Fasa Corp., A Magic: the Gathering a Wizards of the Coast, a Türelő Földje, a Káosz Galaktika és a Hatalom Kártyái Kártyajáték (HKK) a Beholder Bt. bejegyzett névjegye.

A 200 éves zárolás ideiglenesen feloldva

Titkos birodalmi ügýirat
Tárgy: A Harrrk Trax-féle mérszárlás

Bizalmassági fokozat: II./ AAA

Kutatási célra csak korlátozva használható fel

BÍRÓ SZÍVE BÜNTETÉSKOR

A HARRRK TRAX JELENTÉS

A Taron bolygó képe már szinte teljesen kitöltötte a híd nagy képernyőjét. Thalos kapitány megvakarta átizzadt zubbonyának hónalját, majd bal kézcsontjával rácsapott a fedélzeti kom-hálózat kopott kapcsolójára.

– Megérkezünk – mordult a mikrofonba. – A francos vámosok már nagyon várnak magára, úgyhogy igyekezzen... kisasszony.

Meise Van Dark kabinjában csomagolt, amikor a Gyémántalom, Thalos hajója belépett a taragoni holdra telepített Szerró helyrség radarjainak hatósugarába. A kapitány bejelentkezett a rendszer határán örködő naszádoknál, és bejelentette, hogy utas van a fedélzeten. A lerobbant Mercator Del-tán természetesen nem volt utasfülké, így az érzékenyebb áruk számára fenntartott raktárrészen alakítottak át egy teherkonténert a lánynak.

Meise felsőhajtott, megragadta súlyos tengerészszakját, és elindult a sziszegve kinyíló alacsony ajtó felé. Végigsimította szöke kefeфриzuráját, és sóvárogva gondolt vissza régi sórnyére. Nem kockáztathatta meg, hogy a babonás és konzervatív szerróiak beleköссenek hosszú hajába. Ha minden jól alakul, csak néhány percig fog a felségterületükön tartózkodni, de még így sem árt az óvatosság.

Indulása előtt az úrkikötő kocsmájában világosan érezte a feszültséget. Nehezen talált hajót. A vendégek gyanakodva figyelték egymást. Ismét felröppentek azok a rémhírek, miszerint a zargok átrogramozott agyú embereket alkalmaznak kémek.

Méghogy a zargok! – gondolta. – hihetetlen, mi mindent el nem hisznek az emberek! A zargok fejében – már ha egyáltalán van fejük – meg sem fordul a gondolat, hogy kémkedjenek. Ők csak váratlanul feltűnnek gyors, és pokoli hatékonyan felszerelt kis hajóikon, hogy a pusztítás és rombolás gyors orgiái után új áldozatokat karvesse eltűnjenek a csillagok közötti sötét űrben.

A cápák, na azok igen! Azon senki sem csodálkozna, ha a környező rendszerek hatalmas-ságai az úrcápák ügýnoikeit keresnek. Meise indulásakor szülobolygóján még javában tartott Ben Van Haag, a népszerű trivideosztár pere, akiról a navahói elhárítás kiderítette, hogy az úrcápák szolgálatában ügýnokök és ipari kémek valóságos hadseregét mozgatta. A lány tudta, a cápák minden aljasságra képesek. Nagyon remélte, hogy híres kapitányként majd végezhet eggyel-kettővel.

Fent, a hídon Thalos kapitány még egy utolsó, leplezetlenül vágyakozó pillantást vetett a lánynya.

– Nem gondolta meg a dolgot? – kérdezte. – Szívesen alkalmaznám a szokásos bér 110 százalékáért is.

– Sajnálom, kapitány, de már döntöttem. Engem vár az Akadémia. Maga pedig biztosan hamar szerez új első tiszte.

Thalos első tisztje rögtön a felszállás után erőszakoskodni próbált Meisével. Teste most egy folyékony hidrogénnel töltött tartályban várja, hogy a Gyémántalom visszatérjen a Navahóra, és akadjon egy cég, amely a későbbi szolgálatok reményében kifizeti darabokra tört hátercinének gyógyíttatását.

* * *

A szerróiaknak úgy kellett a Taron bolygó, mint púp a hátukra. Éppen elég gondot okozott nekik a kalózok elleni őrjáratok fenntartásának növekvő költsége. Valószínűleg fogalmuk sem volt arról, hogy a fennhatóságuk alatti csillagok között létezik egy ilyen nevű rendszer, amíg fővárosuk fölött meg nem jelent egy gigantikus birodalmi cirkáló a Galaxis magjából, és egy udvarias, de határozott – nagyrészt cerebitákból álló – küldöttség nem közölte a princeps-szel, hogy a Birodalom a Taronon kíván diplomáciai mentességet élvez-

ző, független akadémiát létrehozni. A princepsnek elég volt egyetlen pillantást vetni a hihetetlen méretű, csillogó űrmonstrumra ahhoz, hogy rájőjjön, Szerró tulajdonképpen üdvözlí és mégtiszteltetésnek tartja a Birodalom óhaját.

Két nemzedékkel ezelőt így jött létre a Taragoni Diplomáciai Akadémia. A hatalmas bázist hegyek zárják el a bolygó nagy részét borító sivatag viharos szelei elől. Az égbeszökő habbeton falakkal megerősített, szélérőművekkel telerakott csúcsok árnyékában egy tektonikus bombával vizet fakasztottak, így az Akadémia egy apró tenger partján feküdt. A településen mintegy tízezer éltek. Ember alig akadt közöttük, a lakosság nagy része inszektoidekből állt. Ők végezték el a mindennapi munkákat, és ők tartották karban az állomás gépeit. A szerróiak csupán a bolygó legnagyobb holdján tartottak fent egy határállomást, jelezvén, hogy ez a naprendszer mégiscsak az ő felségterületük.

Meise most itt állt, egy túlfűtött, párás és rosszul megvilágított szobában. Úrkapitányoknak természetesen nem kell keresztülverekedniük magukat a gyarmati bürokrácia útvesztőin, a navahói lány azonban kapitányi oklevele ellenére is utasként lépett a rendszerbe, ezért a lehető legalaposabb vizsgálatnak vetették alá. Egy 1200 kérdésből álló kérdőív kitöltése és háromórás várakozás után végre az állomásparancsnok elé léphetett. Mire idejutott, feje már lila volt a dühtől.

– Figyeljen, százados! – üvöltötte. – Elegendem van a várakozásból, a hülye kérdéseikből! Én az Akadémia bejegyzett hallgatója vagyok. Tanulmányi időm alatt birodalmi útlevelem van. Mi a fenéért szórakoznak ennnyit?

A kapitány mögött két holtspádt, fekete egyenruhát viselő, félig droid biztonsági őr támaszkodott a falnak. A lány üvöltését halva

lassan felemelkedtek. Meise pillantása végigfutott rajtuk. Jobb kezük helyén csillogó pengékkel felszerelt fogó lógott ki a ruha ujjából. A hivatalnoknak azonban nem volt kedve a vérontáshoz.

– Nyugodjon meg, Van Dark kisasszony – mondta színtelen hangon, és egy itéssel visszaparancsolta testőreit. – Természetesen elfogadjuk a birodalmi útlevelet. Már ellenőriztük, az valódi. Azt viszont önnek is meg kell értenie, hogy ebben a feszült politikai helyzetben az útlevél állítólagos tulajdonosát is alaposabban meg kellett vizsgálnunk.

– Mi vizsgálnivaló van rajtam?

– Nem ön az egyetlen, aki bejelentkezett nálunk az új kurzusra. Akadtak közöttük emberek is, meg mindenféle idegen söpredék. Triclipiták, xenok, csótányok és kaktuszok is. Nem értem, hogy egy ilyen gyönyörű nő mit keres az idege-

– És a Birodalom nem fizette ki az útiköltségeit? Alig hiszem. A cerebritáknak még a bőrük alatt is pénz van.

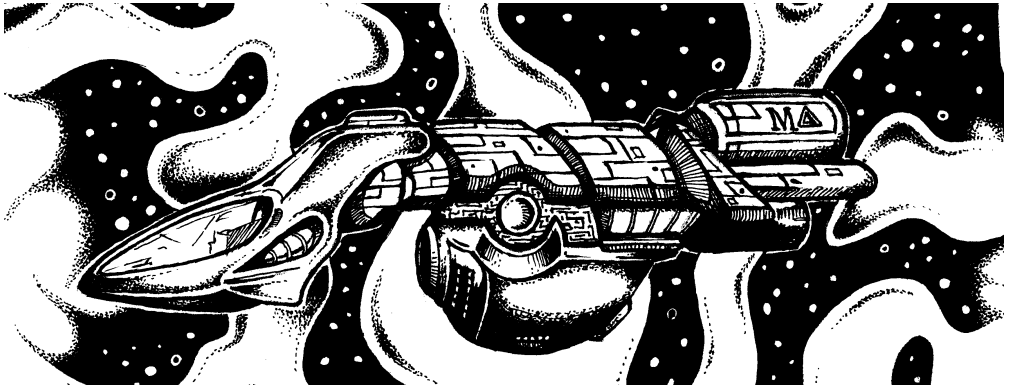
Meise elpirult.

– Szóval... adtak pénzt. A tanítatásomat viszont a családom fizette. Apáméknak hatalmas kölcsönt kellett felvenni ehhez. Elárverezték volna a farmunkat, ha nem szereznek pénzt. Az útiköltségem erre pont elég volt, és még a bárkára is maradt belőle.

A százados elgondolkodva nézett rá.

– Most persze azt hiszi, hogy megütötte a főnyereményt, igaz? Kis hölgy, jobban tennie, ha visszafordulna. Azok ott lent megőrzik az embereket. Mindenféle csótánnyal lesz összezárva. Lehet, hogy egy inszektoidbolyban kell majd laknia.

Meise megborzongott, de keményen összeszorította a fogát.

nek között. Hogyan magyarázza azt, hogy maga az egyetlen hallgató, aki nem csillogó-villogó luxusjachtal jön, hanem egy lepusztult kereskedő roncs bárkáján? A diaktársai között még olyan is akadt, aki katonai kísérettel érkezett.

– Lehet, hogy kiábrándítom, százados, de én csak egy egyszerű farmerlány vagyok a Navahóról. Honnan a francból lenne pénzem egy utasszállító hajóra?

– Mióta vesznek fel parasztlányokat az Akadémiára? – nézett rá szemöldökét felvonva a szerzői.

– Aranydiplomával végeztem el a Navahói Tengerészeti Főiskolát. Évfolyamelső lettem. Így kaptam meghívót a felvételi vizsgára. Az is sikerült.

– Nincs mit meggondolnom. Már döntöttem. Az Akadémián fogok tanulni.

Az izzadó tiszt vállat vont, azután a lány elé dobta az útlevelet.

– Felőlem. De aztán ne mondja, hogy nem figyelmeztettük!

***

Az előkészítő tanfolyam három helyi héten át tartott. Ez alatt az idő alatt mindenki a saját fajtájával lakhatott, de azt már a kurzus elején megsúgták nekik, hogy az Akadémia diákjait a faji hovartartozás figyelembevétele nélkül helyezik majd el. A leendő diákok halk zúgolódással fogadták a hírt, de hangosan senki sem mert méltatlankodni. Még nem léphettek az Akadémia területére, az ellen viszont senkinek sem volt kifogása, ha az előkészítősök el-elsétáltak a

Beltengerig nyúló, hosszú, rozsdásbarna színű kerítés mellett, és megpróbálták egy pillantást vetni a magas sövény mögött rejtőzködő, elegáns, birodalmi stílusú épületekre.

Meise mindvégig tartózkodóan viselkedett. Kívülről érezte magát. A szerzői nem tévedett: ember származású diaktársai kivétel nélkül gazdag családok gyermekei voltak. Még egy leendő uralkodó is akadt köztük, aki egész idő alatt amiatt sópáncsolt, hogy nem hozhatta a szolgálait is magával.

A navahói lány sokat sétált a kietlen hegyeken és a Beltenger sziklás partján. Érkezőkor azt gondolta, hogy ősz van, de most már tudta, a sziklarengteteg szívében megbúvó enklávé a birodalmi mérnökök gondos munkáját dicséri. A Birodalomban, a Galaktika középpontjában most az őszi színek voltak divatban, így mi sem volt természetesebb, mint hogy az egész Aka-

démiát borogós, melankólikus hangulat lengte be. Meise ebből annyit érzett, hogy állandóan esett az eső, és gyakran ülte meg kőd a tájat. A távoli nap gyenge fénye nem tudott áttörni a sűrű, sárgásbarna felhőkön. A lány még sohasem érezte magát ennyire magányosnak.

Azután véget ért az előkészítő, és tengerészszakjával a kezében ott állt egy parányi ajtó előtt. Egy inszektoid szolga végigvezette a hosszú, bizánci pompával feldisztett folyosókon, majd egy zsilipkapu előtt udvariasan elköszönve magára hagyta. A zsilip mellett egy fotelben összehajtott fehér ruhát talált. A mellrészén több különféle írással saját neve állt. Körülnézett, de nem látott senkit, így hát átöltözött. A ruha kényelmes volt, és tökéletesen illett rá. Egy oldaltáská is hevert a fotel mélyén. Belenézett,

és egy aranyláncan függő, mérgegrága univerzális fordítókészülék akadt a kezébe. A nyakába akasztotta, mire az ajtó nesztelenül kinyílt.

Belépett és egy üvegkalitkában találta magát. A különféle értelmes fajok képviselőit legmentesen záródó, átlátszó falak választották el egymástól. Meise előtt már ácsorgott néhány ember, ezek megfordultak, és szúrós szemmel méregetni kezdték. Szomszédságukban, a falon túl tricipliták álltak, a másik oldalt pedig xenok kaptak helyet. Mintegy húsz lény volt a kör alakú teremben. A fal mellett embermagasságú, vízzel teli tartály futott körbe. A folyadékban lassú uszonycsapásokkal három cápa keringett. Lépegetőik, közöttük egy mérgegrága antigravitációs szán a mendence parján álltak.

Az egyik triciplita az üvegfalhoz lépett, és megpogtatta. Meise még sohasem látott közelről ilyen hármasszimmetriájú lényt, de így, élőben nem is tűnt olyan furcsának. Akaratlanul is elmosolyodott.

Halk, de minden más zajt elnyomó gongszó csendült fel. A terem közepén álló emelvény kékes színben felragyogott. Mindenki a fény felé fordult, még az úrcápák is abbahagyták a körözést.

– Üdvözöllek. Om vagyok, a tanítódtól.

A cerebrita professzor hangja nem a fordítóban, hanem közvetlenül a lány elméjében szólalt meg.

– Engedd meg, hogy néhány szót szóljak iskolánkról, és arról, hogy ti miért vagytok itt.

A kékes ragyogás elhalványult, mindannyian jól láthatták a középső búra alatt álló, fehér ruhás cerebritát.

– Tudjátok, hogy az úr szinte végtelen térségében világok milliárdjai, értelmes fajok tízezrei várják egy boldogabb korszak beköszöntét. A világegyetem azonban egy rettentő hely, ahol gyors és kegyetlen pusztulás vár arra, aki gyenge, arra, aki magányos. A régi korok Birodalmi Békéje, az Aranykor után a megosztottság sötét korszaka köszöntött be. Ez a Káosz Galaktikája. Mindenfelé hanyatlott a kultúra, pusztultak az egyetemes értékek, bolygók százezrei süllyedtek barbárságba, vagy anarchiába.

Elhallgatott, majd rövid szünet után folytatta.

– Ti mindannyian végzett űrhajósok vagytok. Jártatok idegen világokban, néhányotok pedig már idegen fajok képviselőivel is találkozott. Nem követem el azt a hibát, hogy megpróbáljalak meggyőzni benneteket arról, hogy szerintem mindannyian testvérek vagytok az értelemben. Ezt a tanítást nem fogadtátok el... Még nem. A Birodalom bizonyos dolgokat másként lát, mint a határvidék bátor és független őrei. Mi úgy gondoljuk, hogy igenis fontos fenntartani a különböző fajok közötti együttműködés fállyáját. Összefogva, az előítéleteket legyözve min-

denkinél erősebbek lehettek. Az Akadémia ezt az erőt akarja átadni nektek.

Végignézett a tanítványokon.

– Még a saját galaktikánk is számtalan ismeretlen veszélyt tartogat számunkra, nem is szólva a galaxisokat elválasztó végtelen semmi felfoghatatlan távolságát átszelő, mérhetetlenül idegen zarg és mezon szörnyetegek minden általunk ismert és elismert logikát nélkülöző, kegyetlen sorscsapásáról...

– A zargok csak primitív gyilkológépek! Még egy csapatát sem tudnak állítani. Felesleges a sorsra fogni a régi Birodalom balfogásait.

Meise bosszúsan nézett a közbeszóló cápara. A hatalmas ragadozó még társainál is na-

gyobb volt. A vízből kiemelkedő uszonyán egy jökora kereszt alakú forradás éktelenkedett.

– Kérem bocsássák meg társam udvariatlan közbeszólását – szólalt meg egy rendkívül udvarias hang a fordítókészülékben. A középső cápa nyakláncán felvillogó fehér fény jelezte, hogy ki beszél. – Vörörvény egy határvidéki településről érkezett közénk, és még nem volt ideje elsajátítani a civilizált társalgás szabályait.

– Semmi baj, tisztelt Harkssz herceg. Mindannyian azért vagyunk itt, hogy tanuljunk.

– Egy cápa herceg! – ámulat az egyik ember.

– Johnny. A barátainknak csak Johnny vagyok – felelte a herceg.

A Vörörvény nevű cápa egy nagyot csapott farkával, és a lehető legtávolabb húzódott két társától.

– Remek – mondta Om professzor. – Kezdjük megismerni egymást. Azt hiszem, a legjobb, ha egyből a dolgok közepébe vágunk, és elkezdjük a tanulást. Először is ismertetem a tanulóparokat...

***

– Képzelted, milyen ideges lettem, amikor megtudtam, hogy az az arrogáns militarista állat lesz a tanulóparom. – Meise felkapott egy követ, és nagy ívben a vízbe hajította.

A jachtkikötő végében, a molón ültek. A kőgát túloldalán húzódott a cápa kolónia víz alatti lakónegyedét a szárazfölddel összekötő kettős üveg folyosó. A ragadozóhalak az órák miatt elég gyakran kijöttek, ám olyat még senki sem látott, hogy bárki is önként lement volna hozzájuk a mélybe.

– Próbáld meg elviselni valahogy. Én is kezdek kijönni a kis xenommal, pedig ő sem egy könnyű eset.

Góré megakarta középső szemét, miközben másik két kezével valamilyen apró szerkezetet bütykölt. A tricipliták mindig szereltek valamit. Góré legújabb találmánya egy módosított személyi erőtér volt. A triciplita diákok valósággal depresszióssá tette a a nehéz védőruha, így nem csoda, hogy az erőpajzs kipróbálása óta alig fért a bőrébe. Jókedve a lányra is átragadt.

Meise elég hamar megbarátkozott a magas lényvel. Bár tisztában volt azzal, hogy a tricip-

litákra nem lehet az emberi fogalmakat alkalmazni, Góré egyértelműen nőnek tűnt. Mindkettőjüknek nagyon jól jött egy barátinő, akivel időnként a személyes gondjairól is beszélhettek. Bár Góré nem igazán érdekelte sem a csilagközi jog, sem a filozófia, a technikai tárgyakban senki sem volt jobb nála.

– Láttam a dicsőségtablát. Egyénileg elég jól állsz. Megnyerted az összes emberek számára kötelező versenyt. A tanulásban és a sportban is a legjobbak közé tartozol. A halacskádnak sem rossz. A cápa kategóriákban toronymagasan vezet. Megnyerte az összes létező ügyességi és hadiversenyt. A szimulált űrcsataiban ő aratta a legtöbb győzelmet. Csak az együttműködéseket nem az igazi. Ma reggel csak egyetlen páros állt rosszabbul, mint ti.

– A bogár és a pálma? Szerintem még egy sórt sem szóltak egymáshoz. Elég furcsa ötlet volt egy inszektoidot és egy karnoplantuszt egy párba rakni. Az első nap majdnem megölték egymást.

Fordítógép nélkül beszélgettek. Meise készségesen elismerte, hogy ez kizárólag Góré érdeme. A triplicita valóságos nyelvzseni volt. Még a cápák nyelvén, az ultrahang tartományban is értett valamit. Meise alig néhány xeno, vagy inszektoid kifejezést tudott megtanulni. Az emberi hangképző szervek egyszerűen nem tették lehetővé bizonyos nyelvek elsajátítását. A tolmácsgépek egyébként is feleslegessé tették a nyelvtanulást. Idegen faj nyelvén megszólalni rendkívül figyelmes gesztusnak számított szerte a Galaktikában, hiszen ez rengeteg, feleslegesnek tűnő tanulóssal járt.

A cerebriták a diákok versenyztetését tekintették a legjobb módszernek a harci szellem fenntartására. Egyénileg és párban is lehetett pontokat szerezni, de az előbbrejutásnál csak a közösen elért pontok számítottak.

***
A jacht messzire távolodott a parttól. Om egy antigravitációs korongon lebegett a hullámok fölött, és a hajó körül köröző űrcápákat nézte.

– Ahhoz, hogy megértjük egymást, meg kell ismernünk egymás szokásait – mondta. – Ma azon ritka élményben lesz részünk, hogy megtekinthetjük cápa barátaink egyfajta lovagi tornáját.

Meise érdeklődve hajolt a víz fölé. Lent a kristálytisztá mélységben az osztály cápái gyüle-

keztek. Velük szemben, a párhuzamos tanulócsoport hajója alatt is szürke árnyékok lebegtek.

Johnny – sérülésre hivatkozva – nem vett részt a küzdelemben. Szívesen elvállalta, hogy kommentálja a látottakat.

– Az űrcápák rituális párbaja azoknak az időknak az emlékére eleveníti fel, amikor ősi fajtánk még nem győzte le a gravitáció szorítását, és még csak egy rég elfeledett bolygó óceánjában élt. Gyilkos küzdelem folyt a zsákmányért és az életbenmaradásért, de ez a harc kényszerítette minket arra, hogy megtanuljunk használni az agyunkat is. Ekkor alakultak ki népünk legősibb hagyományai, melyeket manapság csak a legelőkelőbb családok ápolnak.

A szürke árnyékok villámgyorsan előrelendültek. Nem maradtak a mélyben, hátuszonyuk kiemelkedett a hullámok közül. A vizet borotvaként hasítva száguldottak egymás felé. VÉRÖRVÉNY azonnal az élre tört.

– Ezekben a régi időkben is sor került efféle erőpróbaakra, de akkoriban életre-halálra ment a küzdelem.

– Én úgy tudom, hogy a cápák között még ma sem ritkák a halálos kimenetelű párviadalok – szolt közbe Góré, aki eddig inkább a jacht hajótűvének vizsgálatával volt elfoglalva.

– Na igen – ismerte be kelletlenül Johnny. – De az ilyesmi leginkább a barbár határvidéki bolygókra jellemző. Az ottani cápák még nagyon komolyan veszik a régi kódexeket, és időnként tényleg egymás torkának esnek.

– Hogyan párbajoznak? – kérdezte egy sáskára emlékeztető inszektoid. – Viselhetnek páncélt, vagy fegyverzetet?

– Nem, a becsületért vívott párbaj során nem szabad fegyvert használni. Az egyetlen megkötés az, hogy a párbajozó súlya több legyen 200 kg-nál. Ezzel ki lehet zárni az éretlen, forrófejű ifjakat. Elég hatékony fogazattal rendelkezünk. Persze néhányan alkalmaznak kiegészítőket. Itt van például Acél Agyar a szomszéd osztályból, az ő nemzetsége a megerősített állkapcsáról híres. Persze ezt most nem használja. Akkor nem lenne semmi esélye szegény VÉRÖRVÉNYnek. Most viszont ő fog győzni.

***
A kezdeti csoportból elég sokan kihullottak. Panaszra nekik sem volt okuk, mert az Akadémia az elvégzett részkurzusról is igazolást adott, és a birodalmi holopecséttel ellátott oklevelet a Határvidéken mindenütt elfogadták. Néhányan elbúcsúztak, máskor viszont csak a légkörből dübörögve kiemelkedő hajók zaja jelezte, hogy megint elment valaki.

A fehér ruhás diákok elfoglalták helyüket a búrák alatt. Úgy tűnt, a tanuló párok teljes csődöt vallottak, sokan még csak egymásra sem néztek. Vörörvény tudomásul sem vette Meise jelenlétét, csupán Johnnynak, a kisebbik cápának volt mindenkihez egy kedves szava. A párok versenyt Johnny és egy xeno vezette. Meise kissé groteszknak találta ezt a kombinációt is, hiszen Johnny úkükükükápjának birtokein talán tízezer xeno rabszolga szolgált.

Megszólt a gong, és Om elfoglalta helyét a terem közepén. Az arisztokratikusan hűvös cerebríta ezüsttel dúsan díszített fekete ruhát viselt. Figyelmesen végignézett a diákokon, aztán megszólt:

– Eddigi tanulmányaitok során már sokat foglalkoztatok a diplomáciatörténettel. Megismerkedtetek Galaktikán jelenlegi meghatározó hatalmaival, áttanulmányoztatok a régmúlt idők történetét, és talán már sejtitek, hogy milyen erők mozgatják a csillagközi birodalmakat. Elégedett vagyok eddigi munkátokkal. Teljesítményetek alapján úgy döntöttem, hogy egy rendkívül nehéz vizsgafeladat elé állítalak benneteket. Ezt a feladatot eddig, az évszázados zárolás után a Birodalom által galaxisszerte fenntartott többezer nyi akadémia közül mindössze kettőn adták ki.

Elhallgatott, és egy darabig a semmibe bámult.

– Talán nincs összefüggés a két tény között, de nem árt, ha tudjátok, mindkét akadémia elpusztult, mielőtt még a hallgatók befejezhették volna a vizsgafeladataikat. Az egyik iskolában váratlan üzemzavar lépett fel a központi erőműben, a másikat pedig egy ismeretlen eredetű flotta bombázta szét. Egyik helyen sem maradt túlélő.

Meise feszülten figyelve előrehajolt, és izgalmában megnyalta a száját. Tudta, a professzor nem hazudik.

– Az a feladatokat, hogy feldolgozzatok és elemezzetek egy több, mint kétszáz évvel ezelőtti eseményt. Egy olyan eseményt, amely döntően hozzájárult a régi Birodalom széthullásához, és a mai helyzet kialakulásához.

A cerebríta lassan körbefordult, és mindenkire vetett egy szúrós pillantást.

– A feladatot tanuló párokban kell végrehajtani. A téma pedig nem más, mint az elektroszi incidens, az az incidens, amelyik a

Harrk Trax-féle mészárlás néven került be a legtöbb faj történelemkönyvébe...

Nem fejezhette be a mondatát, mert a tri-cipliták felugráltak, és vadul gesztikulálva üvöltözni kezdtek.

– Tiltakozunk! Tiltakozunk! Ez fajunk legnagyobb tragédiája! Nincs mit beszélni róla! Nincs miért elemezni! Mi értelme a műltat bolygatni? Csak meggyaláznánk a szerencsétlen áldozatok emlékét!

Meise a cápák felé nézett. A medencében valósággal forrt a víz.

– Tiltakozom! – hallatszott Vörörvény üvöltése, majd egy másodpercel később Johnny is csatlakozott hozzá.

A gongnak kétszer kellett megszólalnia, hogy a teremben helyreálljon a rend.

– Márpedig az Akadémia ragaszkodik a témaválasztáshoz. A tanuló pároknak három hetük van a felkészülésre.

* * *

Meise belépett a gömbszobába, és lenézett az átlátszó üvegpadlón. A szoba alsó, vízzel töltött felében azonban nem volt senki.

– Hülye akvárium! – gondolta a lány.

Hihetetlenül kényelmetlenül érezte magát az idegen architektúrájú helyiségben. A víz alól feltörő zöldes fény miatt nem tudott rendesen aludni, álmában pedig attól rettegett, hogy kigurul a palló szélére, és belezuhan a sötét, hideg vízbe.

Az óra után szeretett volna Góréval beszélni a feladatról, de a tri-ciplitákat mintha elnyelte volna a föld. A dologban csupán annyi volt a jó, hogy az arrogáns cápák sem nagyon mutatkoztak. A kikötő előtt elcsúszva látta, hogy járókáik, közöttük Johnny antigravitációs szánja, katonás rendben sorbaállítva, ott sorakoznak a tengerparton. Úgy tűnt, hogy a Trax-féle mészárlásban érintett mindkét faj képviselői visszavonultak haditanácsot tartani.

A gömb aljában kigyúltak a zöld fények, egy villámgyors sötét árnyék: Vörörvény siklott a szobába. Tett néhány kört, azután mozdulatlanul lebegni kezdett.

Meise vállat vont, és leült az íróasztalához. Bekapcsolta a számítógépét, és dolgozni kezdett.

– Hé, ember! – szólt meg hirtelen a fordítógép.

Meise majdnem elejtette a kezében tartott jegyzetét. Még sohasem fordult elő, hogy Vörörvény megszólította volna.

– Hozzám szóltál? – kérdezte gyanakodva.

– Ki más? – csattant fel a cápa hangja. – Miért, van itt valaki rajtunk kívül ebben az átkozott majomodúban?

– Micsoda? – Meise felpattant, lecsapta a jegyzetét, és dühtől lángoló arccal a platform szélére lépett. A hetek óta növekvő feszültség egy csapásra kirobbant belőle. – Kít nevezel te majomnak, te büdös ebihal? Milyen majomház? Azt hiszed, én talán élvezem, hogy bedugtak ebbe a rohadat akváriumba? Hülye sneci!

A fordítógépnek komoly gondot okozott, hogy cápanyelvre fordítsa Meise szavait. A végén azért sikerülhetett neki, mert Vörörvény megremegett, majd farkának egyetlen erőteljes csapásával nekivágta magát az átlátszó padlónak, hogy egy pillanatra úgy tűnt, a műanyaglap átszakad az ütés erejétől.

– Kít hívsz te snecinek? Te rosszillatú, sárban csúszo, asszimmetrikus emlősállat! Te szörös bolygólakó!

Meise körülnézett. A szobában semmilyen fegyver nem akadt, ám pillantása az ágya mellett álló nehéz fémszékre esett. Megragadta a támláját, a feje fölé emelte, és a víz szélére lépett.

– Told csak ide a pófád, cápa! Akarsz egy új forradást?

Hirtelen mintha valaki megragadta volna a székét. A súlyos bútor kirepült a kezéből, és döngve a padlóra zuhant. Meise dühében elfeledkezett az úrcápák rendkívüli telekinetikus képességéről. A lány hátravetette magát, hogy minél messzebb kerüljön a víztől. Bár kiváló úszó volt, egy cápával, mégpedig a legnagyobbal mégsem akart a saját elemében szembeszállni.

– Az a szerencséd, hogy nem tudok kimeníteni – harsogta Vörörvény. – De ha egyszer az úrben találkozzunk...

* * *

Meise már órák óta a komputer előtt ült. Az Akadémia Agya 5-ös szintű volt, vagy talán még annál is nagyobb, de ezt senki sem kötötte a diákok orrára. A tanulók egyes fokozatú rendszert használtak, aminek használata illegálisan különbözött egy átlagos hajó fedélzeti rendszerének kezelésétől.

– További anyagokat kérek a cápákról! – utasította az Agyat.

– Kérlek, határozd meg, hogy pontosan mi érdekel! – felelte a gép.

– A cápa történelmet már átnéztem. Szeretném megismerni a szokásaikat, rájönni arra, hogy valójában mi vezetett az elektroszi vérfürdőhöz És...

– Igen?

– Megkaphatom Vörörvény személyi anyagát?

– Természetesen, hiszen ő a tanulótársad. Arra akarsz rájönni, hogy mi a gyenge pontja?

– Honnan tudod?

– Ő is pontosan ezt kérdezte rólad.

– Vörörvény utánam kémkedett? Kiadtad az adataimat egy úrcápának?

– Persze, hiszen ő a tanulópárod.

***

– Hogyhogy nem adhatja ki nekem a bíróalmi bíróság jegyzőkönyvét? – üvöltötte Meise. – Hogyan kutassak, ha nem adják ki a szükséges anyagokat?

– Nagyon sajnálom, de ezt az anyagot csak a tanulópárok-nak adhatjuk ki – az inszektoid könyvtáros szemmel láthatóan rosszul érezte magát. – De semmi baj, kedves ember, hiszen itt is van a tanulótárs.

Meise meghallotta a lépegető ismerős kopogását. Megpördült, és belebámult Vörörvény profájába. Az úrcápa vízzel töltött ürühát viselt.

– Gyorsabb voltam nálad, emberke – mondta gúnyosan. – Én már tegnap este rájöttem, hogy melyik adattárban találhatom meg a zárolt feljegyzéseket. Sajnos nekem sem adták ki.

Farkaszemet néztek, azután a lány vállalt vont.

– Úgy tűnik, hogy kénytelen leszek elviselni a jelenlétedet. Mindenesetre ne gyere túl közel hozzám.

– Eszembe sem jutna – hördült fel a cápa. – Az emlésszag még az ürühán keresztül is érződik.

***

Két hét telt el a közös kutatás kezdete óta. Minden türelmükre szükség volt ahhoz, hogy átrájják magukat a különböző fajok történelmekönyvein. Átnézték a hivatalos feljegyzéseket és azokat az egymásnak mind sűrűbben elentmondó legendákat, meséket, filmeket és

getés közben, az íróasztalára dőlve aludt el. Előtte órákon át vitakozott az úrcápával Trax történelmi szerepéről. Nem sikerült meggyőznie, de maga is meglepődött azon, hogy a cápa nézőpontja mennyire eltér az emberektől.

– Meise? – hallatszott a tolmácsgépből.

Miután nem kapott választ, a cápa leoltotta az alsó szoba világítását.

– Jó éjszakát, ember – mondta halkán.

Ez volt az első olyan éjszaka, hogy Meise nyugodtan tudott aludni, és nem álmódott arról, hogy belesik a fekete vízbe.

***

Meise megállt a platform szélén, és lenézett a cápára.

– Öszintén szólva, nem értem, miben reménykedsz. Az úgy teljesen egyértelműnek látszik. Hiába gondolod, hogy Harrk Trax volt a legnagyobb úrcápa politikus, erről nem fogod meggyőzni a többieket. A triciplicitákat pedig végképp nem. Jópáran közülük már így is a tanulmányaik félbeszakítását fontolgatják.

– Nincs más választásom – Vörörvény hangja furcsán tompán csengett a hangszóróban. – Nem sejtettem, hogy ilyen veszélyes feladatot kaptunk. Gyakorlatilag az a dolgunk, hogy ítéletet mondjunk Harrk Trax felett.

– Csak nem fáj a szíved? Nem akarsz minden idők „legjelentősebb” cápájának a bírója lenni?

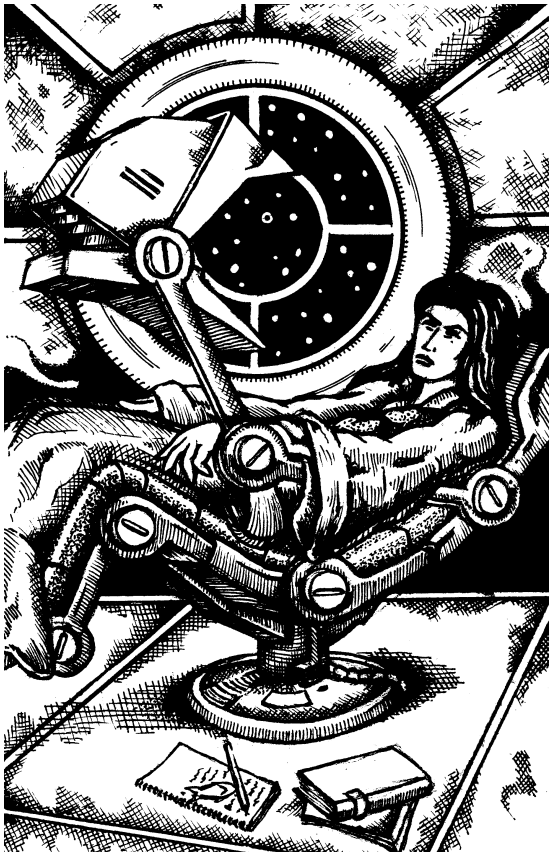
– Bírónak lenni nem könnyű feladat. Azt feltételezi, hogy birtokában vagy az igazságnak. A többiek szerint hibát követtek el, ha nem hagyom a dolgot. Akár áruállással is vádolhatnak.

– Ez nálatok, úrcápáknál nem túl súlyos vád.

– Nem olvastad el elég figyelmesen a háttérinformációt. Más fajokat becsapni, a karrier érdekében csalni valóban inkább érdem. Viszont a cápa faj érdekeit veszélyeztetni, a nemzetség hírnevét beszennyezni megbocsáthatatlan bűn.

kalandos történeteket, amelyek feldolgozták a tragikus esemény előzményeit és a megszárlás következményeit. Meise egy idő után már unta a dolgot, de nem akart szégyenben maradni a cápa előtt, ezért fogcsikorgatva folytatta a munkát. Vörörvény híhetetlen munkabírással és szorgalommal kutatott. Még napi edzéseiről is lemondott, egész napját a könyvtárban töltötte, vagy a szobájában a képernyő előtt lebegett. A lány meglepődve tapasztalta, hogy már nem utálja annyira a nagy halat.

Egyik este annyira fáradt volt, hogy beszél-

– Te vagy az egyetlen cápa, aki még folytatja a kutatást. Még Johnny is bedobta a törülközőt.

– Neki a karrierjére kell gondolnia. A hercegi cím nálunk már nem jelent semmit, de Johnny Uszonya egy befolyásos óriásvállalat tulajdonosa. Az Uszony tagjai hagyományosan politikusi pályára mennek.

– Mi az, hogy Uszony?

Meise az elmúlt napok során rájött, hogy milyen keveset tud az úrcápákról. Gyerekkorában számtalan filmtörténetet látott a vérengző úrkalózkodókról, később pedig a saját bőrén is megtapasztalhatta a cápa érdekltségű csillagközi bankok kegyetlenségét. A farmjukat elérvezzel fenyegető pénztüntetést is egy cápa vállalat tulajdonában volt.

– Az Uszony olyasmi, mint egy család. Nagy inkább, mint egy klán. Tudod, nekünk nincsen az emberi fogalmaknak megfelelő családuink. Az Uszonyok évezredek óta fennállnak, rajtuk keresztül folyik a történelmünk, bennük valószínűleg meg a jelenünk. Ők kötik össze tizenötmillió éves múltunkat a jövőnkkel.

– Ilyen régóta kint vagytok az űrben?

– Kint az űrben? Ez tipikusan emberi kérdésfeltevés. Mi, úrcápák nem ismerjük azt a fogalmat, hogy kint. Nekünk a távoli űr nem a külső világ, hanem maga a valóság. A végtelen szabad tér. A szabadság... Ahol senki sem korlátoz abban, hogy megmutasd, mire is vagy képes. A legrégebbi őselet tizenötmillió éves. Persze sok cápát, különösen a gazdagokat már nem érdeklik a hagyományok. A mezon támadás óta is számos érték veszendőbe ment. Az én Uszonyomat is sok veszteség érte.

– Összefügg az Uszonyoddal, hogy ilyen elszántan folytatod a kutatást?

Vérörvény letompította a fényeket, és lassan körözött a mélyben.

– Igen – jött azután a válasz.

– Te tulajdonképpen melyik Uszony tagja vagy?

A cápa hallgatott. Nagysokára megszólalt.

– Az csak nemrég jött divatba, hogy úrcápa köznyelvre fordítsuk a régi irodalmi neveket. A Harrk név köznyelven annyit jelent...

– Igen?

– Szóval, annyit jelent, hogy Vérörvény.

* * *

Om professzor várakozva nézett rájuk az emelvény üvegfala mögül. Meise Vérörvény mellett állt a szárazon. A többi ember félrehúzódtól tőlük. A medencében Johnny tüntetően elfordította a fejét. Szokásától eltérően sem a lányt, sem a társát nem üdvözölte. A celebrita komoly arccal megszólalt:

– Ti készültetek el a legkésőbb. Tudom, hogy ti dolgoztátok fel a legnagyobb anyagmennyiséget. Sikerült-e közös álláspontot kialakítanotok?

– Nem, professzor – felelték egyszerre, azután a lány vette át a szót.

– Ismertetem, hogy mire jutottunk, és hogy miben térnek el az álláspontjaink. A kutatás során nekem volt a könnyebb dolgom, mivel én bizonyos fokig kívülállóként szemlélhettem az eseményeket. Ellentétben velem, tanuló társam, Vérörvény személyesen is érintett az ügyben.

Om elismerően bólintott, a tricipliták felmordultak, Johnny pedig dühösen csapott egyet a farkával. Meise folytatta.

– Vérörvény, ha nem is egyenesági leszármazottja Harrk Trax kormányzónak, de ugyanahhoz a cápa nemzetséghez, Uszonyhoz tartozik. Ez már magában is arra kötelezi, hogy akár élete feláldozása árán is megvédje az Uszony hírnevét. Számomra ez óriási meglepetés volt, mivel én nem tudtam, hogy a cápák ilyen szigorú etikai kódexszel rendelkeznek. Az úrcápa archívum rendelkezésre álló adatait megvizsgálva azt is megállapítottam, hogy Vérörvény egyik egyenesági őse, Harrk Straas tengernagy rendkívül közeli kapcsolatban állt a mérszárllást elrendelő kormányzóval. Egészen pontosan, fegyvertársa volt. A fegyvertárs az úrcápák számára az egyik létező legszentebb dolog a világban. Több, mint jóbarát: harcostárs, tanító és testvér is egyben. Ebből viszont egyenesen következett az, hogy tanuló párom számára szent kötelesség a Harrk név becsületének tisztára mosása. Vitánk azon a ponton akadt el, amikor azt akartam bebizonyítani neki, hogy a kétmillió ártatlan legyilkolását semmivel sem lehet indokolni.

A tricipliták elismerően felzúgtak. Vérörvény vette át a szót.

– Életem legiszonyosabb meglepetése akkor ért, amikor belefogtam a kutatásba. Első reakción természetesen módon a düh és a sértődöttség volt. Egész életemen át nem hallotam

mást, mint hogy Harrk Trax, az újkori cápa történelem legnagyobb hőse a galaktikus háborúk kimagasló figurája volt. Természetesen tudtam, hogy szétlővette a bolygója felett lebegő triciplita hajókat, ám elfogadtam azt a magyarázatot, amit tudásaink adtak. Azt tanultam, hogy a történelem végül is Harrk kormányzót igazolta. Bátor cselekedete csak elősegítette a régi, korrupt, gyenge, megroggyant galaktikus birodalom bukását, és lehetővé tette, hogy évszázados átmenet helyett máról holnapra erőteljesebben, ifjú birodalmak vegyék át a haldokló óriás helyét. Ezek a harcias államok azután sikeresen vették fel a harcot a Galaktikánkra törő zarg és mezon hordák ellen. Harrk maga is a mezonok elleni küzdelemben halt hősi halált.

– Helyes, Vérörvény! – kiáltotta közbe Johnny. – Vágd a szemükbe az igazat! Mi meg már azt hittük, hogy megzavarta a fejedet ez a humán.

– Szilárdan hittem abban, hogy Harrk egy hős. Éppen ezért volt iszonyatos a megdöbbenésem, amikor rájöttem, hogy a többi értelmes faj szemében ő csak egy véreskezű mérszár. –

– Végvázz, mit beszélsz! Ez szentségtörés! – vágott közbe Johnny.

– Nem, hercegem, ez az igazság! Rá kellett döbennem, hogy áthidalhatatlan szakadék tántog a két nézőpont között. Arra is rájöttem, hogy mi történhetett azzal a két akadémiai tepleppel, ahol szintén feldolgozták ezt a kérdést.

Járókájával a tricipliták felé fordult.

– Az egyetlen valószínűleg a feldőhűdött tricipliták követtek el szabotázst, a másikat pedig – ennek utánanézttem nemzetségem adatbázisában – egy úrcápa támadás semmisítette meg. A mérszárllás megítélése mindörökké megosztja az értelmes lényeket. Hiába érvelnek azzal, hogy a mezon háború ezermilliárd halottja mellett még sok billió értelmes lény esett volna, ha nincsen a Harrkhoz hasonló kegyetlen, de zseniális hadurak. Mi, cápák sosem fogjuk elismerni, hogy Harrk bűnös volt, a többiek pedig soha sem fogják megbocsátani az ártatlanok halálát.

Om előrehajolt, arcán őszinte érdeklődés látszott.

– Tökéletesen egyetérték a gondolatmenetteddel, Vérörvény. Érzem, hogy milyen vihar dül benned. Mit javasolsz, mit tegyünk?

A cápa sokáig hallgatott, azután megszólalt:

– A halottakat nem lehet feltámasztani, a régi birodalmat nem lehet feléleszteni. A peremvidék országai megedződtek a mezonok és a zargok elleni küzdelemben. A jelenlegi helyzet mindenkinek megfelel. Én azt mondom, zárjuk le a múltat. Ne tépjük fel a régi sebeket. Azt is tudom azonban, hogy nemsokára eljön a zargok és a mezonok elleni nagy keresztshadjárat ideje. Egy ilyen háborúba nem vonulhatunk úgy, hogy gyilkos torzsalkodás osztja meg sorainkat.

Elhallgatott, majd folytatta:

– Mindezeket figyelembevéve én, Vérörvény, a Harrk Uszony harcosa az Uszonyom nevében bocsánatot kérek a triciplitaiktól...

* * *

– A párbaj holnap hajnalban lesz.
– Nem féltém a barátodat, egyetlen cápa sem olyan erős, mint ő.
– Nem csak Johnny, de Acél Agyar és még egy feltucatnyi cápa is kihívta. Egyszerre kell kiállnia ellenük. Darabokra fogják tépni.
– Miért nem az űrben verekszenek?
– Ez egy becületbeli ügy a Harrk Uszony meg a többiek között.
– Pontosan mivel vádolják?
– Szentségtörés, becstelenség, a hagyományok sárba tiprása. Még azt is a szemére vetik, hogy együtt tanult velem.
– Neked persze nem tetszik a dolog.
– Vérörvény a tanulóársam.
– A tanulóársad...?
– Igen, a társam.

* * *

A jachtkikötő végében állt, a tengerbe nyúló mólón. Órájára nézett, a párbajig volt még néhány perc.

– A cápák mindig napkeltekor párbajoznak – jutott eszébe. – Milyen lehet a napkelte a víz alól nézve?

A mólón túl, a bóják között kiemelkedett Vérörvény uszonya. Megismerte a jellegzetes kereszt alakú forradást. Az űrcápa pillanatok alatt a lépcsőhöz ért, Meise eléje sietett.

Vérörvény nem viselt páncélt, szürkésék bőréen rituális rajzok foszforeszkáltak. Villámgyorsan elsiklott a lány előtt, aztán elegánsan megfordult, és úgy helyezkedett, hogy pont szemben lebegjen Meisével.

Meise leguggolt, kezét a Beltenger hűvös vízébe engedte. Kiszáradt a torka és remegni kez-

dett. Összeszorította száját, és mélyen a cápa szemébe nézett.

Vérörvény nem engedte szóhoz jutni. Farkának egyetlen, alig látható mozdulatával előrelökte magát, annyira, hogy széles, lapos feje egészen a kopolyúfedőig kiemelkedett a vízből. Kitűtötte száját, hatalmas borotvaéles fogai szinte a lány arcához értek, ám Meise meg sem rezzen, pillantását nem vette le a tengeri harcos szeméről.

– Mit akarsz? – kérdezte.

A cápa nyakán és állkapcsán megfeszültek az izmok, és furcsa sziszegő hang tört elő a fogai közül.

– Szmeisz,... Szmeiszeeeeee, Meisssszeeeeeeeee.

A lány egy pillanattig döbbenet bámulta, azután átvillant rajta a felismerés.

– A nevem. Megtanultad kimondani a nevem!

Az űrcápa szeme hatalmasat villant, és hal visszaengedte magát a vízbe. Vérörvény megfordult, és elindult a nyílt tenger felé.

– Vérörvény, állj meg! – kiáltotta a lány. – Halld, állj meg! Mondani akarok valamit!

A háromszögletű uszony változatlan sebességgel haladt az öböl kijáratá felé. A mólón, egy raktár árnyékából Góré bukkant elő. A triciplita súlyos csomagot cipelt.

– Állj meg, állj meg, te hülye sneci! Gyere vissza! Nem mehetsz egyedül! Gyere vissza... értem!

A víz gyorsan vitte a hangot. Vérörvény pedig a fordító nélkül is remekül megértette az

emberek nyelvét. Biztos, hogy jól értette, amit hallott. Mozgása lelassult, megfordult, és a móló felé indult.

Meise magára rángatta a bűvárühát. Góré jó munkát végzett. A ruha hátrészéből egy rövid kard pengéje emelkedett ki, a térdnél és a könyöknel csillogó ipari borotvák álltak ki. Az oxigéntartályt nehéz acéllap védte, amelyre Góré könnyű vízszárgahajtóműveket szerelt. A módosított erőpajzs azonnal bekapcsolódott. A lány az arcára engedte a sisakot, és megsimogatta a triciplita fejét.

– Köszönöm.

– Nincs mit, bolond emberlány. Vigyázz magadra, meg a kis kedvedre. Hozd vissza egyben.

Vérörvény megállt a lépcső előtt, és mozdulatlanul lebegett. Pillantása Meise szemét kereste, de azt eltakarta a könnyű pilótasisak.

– Emlékszel, mit meséltél a fegyvertársról? Vérörvény, itt van a fegyvertársad... Kihívtak minket, igaz? Én,... Meise,... a Van Dark Uszony harcosa elfogadom a kihívást.

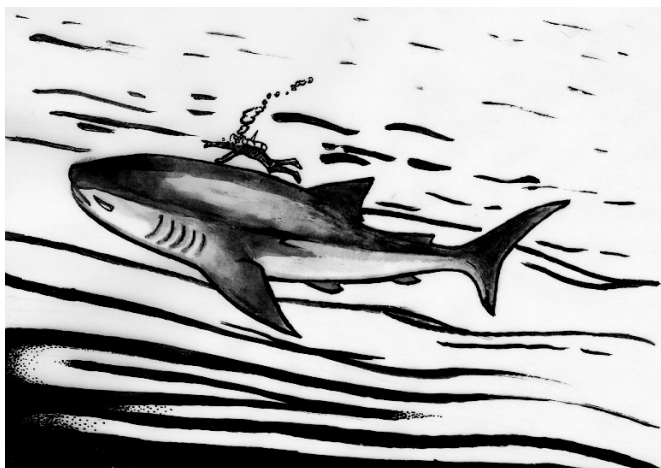
Meise beleereszkedett a vízbe. Vérörvény megfordult, és odakínálta hátuszonyát. A lány belekapaszkodott, és rácsapott a cápa oldalára.

– Mehetünk, fegyvertárs!

Érezte, ahogy keze alatt megfeszülnek a hatalmas izmok, aztán az űrcápa száguldvá elindult a kihívók irányába.

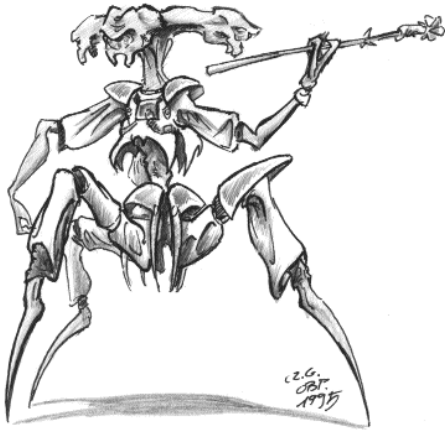
A távoli, sötét, szabad tenger felé.

VARGA A. CSABA

TESZTELŐJE VOLTAM A KÁOSZ GALAKTIKÁNAK

Amint a cím is mutatja, lehetőségem volt arra, hogy tesztelhessem barátaimmal a Beholder Bt. új levelezős szerepjátékát, a Káosz Galaktikát. Ez ügyből kifolyólag sokan kértek tanácsot tőlem, hogy mit hogyan érdemes csinálni a játékban. A következő oldalakon a leggyakrabban elhangzott kérdéseket olvashatod, a válaszokkal együtt. Ötleteket, amelyek élvezetesebbé teszik a fordulót. Javasolom olvassa el mindenki, hisz ezek jótanácsok, amelyek egyáltalán nem veszik el a felfedezés örömét. Kezdjük máris a két leggyakoribb kérdéssel:

Melyik űrhajóval érdemes indulni?

A szabálykönyvből egyértelműen kiderül, hogy a Cyclon Unario a vadászatban jeleskedik, a Mercator Alpha a kereskedésben viszi el a pálmát, a Scorpion Sting pedig mindkettőben jó valamelyest. Mivel a kereskedés fontos eleme a játéknak, sokan a Mercatorra szavaznak. Aki ilyen hajóval indul, annak eleinte nem sok harci babér terem, ellentétben azokkal, akik Cyclonnal indulnak. Mivel a GYŐZTES csatákért pénzjutalom jár, a vadászhajóknak elég jó esélyük van arra, hogy amit nem tudnak kereskedéssel összehozni, azt a vadászattal pótolják. Javasolom, hogy olyan hajóval indulj, amivel később is szívesen játszánál. Persze ha később meggoncolnád magad, még mindig vehetsz másikat. De azért azt jó ha tudod, hogy vannak olyan alkatrészek (zsilipek, generátorok) amelyek egyszerre foglalnak panelt és karaktert is felszerelésekor.

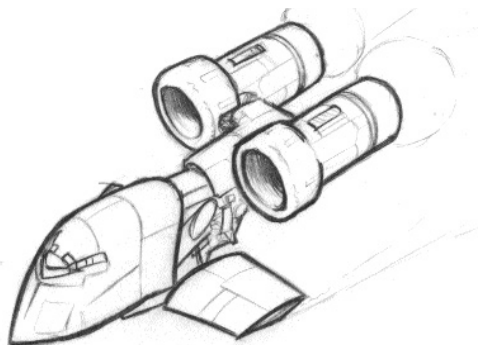
Melyik fajjal érdemes játszani?

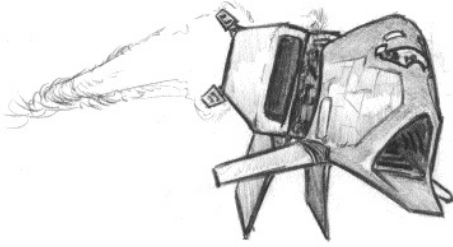
A játék egyik érdekessége, hogy teljesen új fajokkal kószálhatsz az

űrben, nem pedig a fantasy világ ismert fajait hozták át a játékba. Kedvenceim az űrcápák, ők az űrcsatak királyai. A xenok a tökéletes katonák; a karnoplantuszok a kereskedés nagyatyjai; a tricipliták a csillagrendszerek hírhedt csempészei; a cerebriták a kaszinók és szakértelmek mindentudói; az inszektoidok, pedig akár a legnagyobb káoszban is követik kapitányukat. És persze ott van az ember, akit azt hiszem mindenki ismer. Sokan indítottak embert a játékban, félvén az új fajok gyengéitől, pedig az embereknek is van gyengéjük: nincs erősségük. Persze a főnti felsorolás nem jelenti azt, hogy xenoból ne válhatna jó kereskedő vagy cerebritából hírhedt kalóz. Így ismét csak azt tudom mondani, játszd olyan fajjal amelyik neked szimpatikus, vagy amelyik teljesen megfelel az elvárásaidnak.

Mivel érdemes kereskedni?

Amint az már az első fordulóból is kitudnik, a játékban nagy szerepe van a kereskedésnek, így a legvérmesebb vadász is jól teszi ha kereskedik. Minden olyan tárggyal érdemes kereskedni, amit olcsóbban tudsz megvenni mint egy-két bolygóval arrébb. Nem muszáj az első 15 tárggyal kereskedni. Foglalkozhatsz fegyverkereskedelemmel vagy akár pajzsokkal, generátorokkal is. Ha lehetőség van rá, akkor főleg olyannal kereskedj, ami olcsó és 1 egységnyi raktérbe több is elfér; ilyenek például a rakéták, kézi fegyverek. Ha Trik bolygón 43 IGE-ért adják a rakétát és Truk nevű holdján 46 IGE-ért veszik, akkor az ember első látásra nem is foglalkozik vele hisz lehet, hogy van olyan árucikk, amely esetében akár 10 vagy 20 IGE a két planéta között az árkülönbség. Viszont rakétából 10 darab is elfér egy egységnyi raktérben, így tízszer annyit is el tudsz vinni belőle, mint akármilyen másból és akkor már nem 3, hanem 30 IGE lesz a nyereséged.

Hogyan kereskedjünk?

Mivel az árak ingadoznak, előbb vagy utóbb minden üzlet elavul, így kénytelen vagy újak után nézni. Erre adnak kiváló alkalmat azok a kereskedői küldetések, amiket a boltokba belépve kaphatsz. Ezen küldetések teljesítése közben új bolygókat deríthetsz föl, ezzel is újabb üzletkötési lehetőségeket találva. Ráadásul az ilyen feladatok elvállalásával kereskedői rangod is fejlődik.

Hogyan vadászunk?

A vadászoknak – hogy tartani tudják a kereskedők által diktált limitet – képességeiket kell áruba bocsájtaniuk. Testre szabott feladatot kaphat mindenki a kaszárnyákban, flottabázisokon vagy hivatalokban. Egy fordulóban akár többször is bemehetsz ilyen helyekre, hisz minden alkalommal kaphatsz újabb harci küldetéseket, amiket a következő fordulóban teljesíthetsz. (Ez a boltokra nem érvényes, oda hiába mész be még egyszer, ugyanazt a küldetést fogod kapni, amit már előző belépésedkor kaptál és csak akkor kapsz újabbat ha azt teljesítetted.) Ugye mondanom sem kell, hogy a harci küldetésektől a harci rang gyorsabban fejlődik. Minél magasabb a rangod, annál jobb küldetéseket fogsz majd kapni; persze ez a kereskedői rangra is érvényes.

Hajóroncsok?

Azt hiszem mindenki tudja miről is van szó. Az űrben kószálva mindenféle roncsokra bukkanhatsz, ami lehet akár póruljárt mezon hajó vagy egy kereskedőhajó maradványa. Ahhoz, hogy átmenj és kifoszd, már kezdetben is megvan minden lehetőség, de javaslok mielőtt ész nélkül átrohannál egy idegen hajóra, azért egy pár kézifegyvert szerezz be. Ha pedig nem akarod mind a tíz ujjadat lerágni, akkor egy jókora zsillipe is tegyél szert, legalább a kaland idejére, hisz nincs annál bosszantóbb, mint amikor több ezres értékű fegyvereket nem tudsz áthozni a hajódra, mert kicsi a zsillip. A boltokban kapható úrruha nem szükséges a kalandhoz, de ha van rá mód vedd meg, hisz ezekben sokkal jobbak az esélyeid.

Nagy üzlet?

Bátor kapitányok a sikátorokat és a kocsmákat járva hamar rájönnek, hogy fűvel (kábszer) milyen nagyot lehet szakítani. Mivel nagyon könnyű, ezért rengeteg fér föl belőle a hajóra. Emellé adódik a magas árrés, ezáltal máris kész a NAGY biznisz. csakhogy aki fűvel kereskedik, az készüljön fel MINDENRE. Senkit nem akarok elijeszteni a csempészéstől, hisz nincs nagyobb öröm mikor

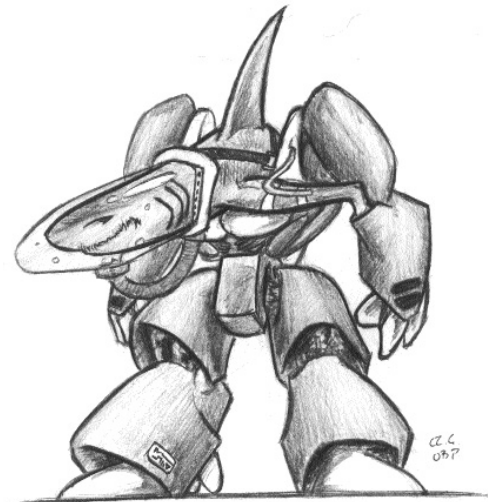
a zsarukat, kalózkodat, vetélytársakat kijátszva célba juttatjuk az árut, és ölnünkbe hullik a rengeteg zsozsó. Ezért néhány jótanács ide sem árt. Ha feltételes VE és EA parancsokat adsz ki fűre, akkor tudd, hogy nem elég az adott planétára leszállni BE is kell menned a sikátorba vagy a kocsmába, és ott is kell találnod a partnered – csak ekkor és ebben az esetben hajtodik végre a parancs. Rossz állapotban lévő hajóval sose indulj el; mindig javítsál indulás előtt, és ha messzire mész, akkor még menet közben is, hisz egy rossz hajó mindig könnyű préda. A pénzed felét mindig tartsd meg, sose fektesd az egészet kábszerbe. Persze a panelon zsillipek helyett inkább fegyverek legyenek. Ezen övítézkedések sem mentenek meg 100%-osan a lebukástól, de nagyban javítják az esélyeidet. Ha meg nálad van a fű, akkor minél hamarabb adj túl rajta és lehetőleg ne ingázz vele.

Mit érdemes csinálni eleinte?

Eleinte mindenkinek javaslok, hogy hozzon össze annyi pénzt, amennyiből bármikor tele tudja venni áruval a hajójának a rakterét. A fölősből fegyverkezz, hiszen a fegyverek a következő hajóra is jók lesznek. Ha meg túl akarsz adni rajta, lehet hogy még nyers is vele. Vállalj küldetéseket a neked tetsző épületből. Informálódj a hangárokból a következő hajód iránt, hiszen egy kettes Aggyal rendelkező hajóra vehetsz fel katonát, aki remekül fogja kezelni az arra felszerelt fegyvereket, és az űrroncsokat is tökéletesen kipucolja. Keresz magadnak társakat, akikkel információkat tudsz cserélni, hisz a rádióhullámok előtt nincs akadály.

Persze sok minden van, amiről még írni lehetne, de úgy gondolom indulásnak bőven elég ennyi is. Remélem mindenki talált számára hasznos információt, amit a játékban alkalmazni tud. Hisz ez egy remek játék, amiből egyetlen dolog hiányzik: az ÉLET! Ezt pedig nekünk, játékosoknak kell belevinnünk!

CSUMPI

BAKONYI ÁRNYAK

III. rész

A többiek akaratlanul is elmosolyodtak. Talán nincs is olyan ember a világon, akit jobban kibillentene az egyensúlyából, ha piszkos, mint egy macska sámánt, különösen, ha nő az illető. Kathryn sem reagált másképpen. Hátravonult az alagútba, oda, ahová besütött a fentről betűző nap fénye, és ideges mozdulatokkal, sebesen tisztogatni kezdte a ruháját. Valószínűleg azokban a pillanatokban ért meg benne a végső elhatározás, hogy ha véget ér ez a vadászat, keres magának egy tanítómestert, és megtanulja tőle a Divat varázslatot – azzal egyetlen pillanat alatt újjá tudná varázsolni most a ruháját.

A többiek közben elindultak előre az alagútban. Nem jutottak messzire. Úgy ötven méter megtétele után az alagút kettéágazott, és mindkét ágat jókora acélrács zárta le.

– Nagyszerű – jegyezte meg Ado szárazon. – Ennyit erről a behatolási útvonalról. Ha olyan vagány dekás vagy, Mike, akkor erről miért nem tudtál, mi?

Mike „éppen” nem figyelt, az acélrácsot vizsgálhatta.

– Nem lehetne kiásní, vagy ilyesmi? Kirobbantani?

A két szamuráj úgy nézett vissza, mint egy nebulóra, aki egyetlen kérdésre sem tudta a választ, mégis azt kérdezi a tanárától, hogy kaphatna-e ötöst a feleletére.

– Talán ki lehetne robbantani – felelt Cataro –, de ahhoz annyi plasztik kéne, amennyi egyrészt nincs nálam, másrészt pedig teljesen beomlasztaná az egész francos alagutat. Más utat kell keresnünk.

Egy darabig még álldogáltak, aztán megfordultak – Mike még belerúgott egyet a rácsba –, és visszasétáltak Kathrynhez. A macs-

ka sámannó már befejezte ruhája tisztogatását, és az eredmény egészen lenyűgöző volt: sehol egy folt, sehol egy sárdarab, mindössze egy-két kisebb szakadás mutatta, hogy az előbb még egy földelemenál vacsorájának szerepét volt kénytelen eljátszani.

– Azannya! Ezt hogy csináltad? – ámuldozott Ado.

Kathryn ravaszkásan elmosolyodott.

– Mágia. Szellemek. Ilyesmi – mondta, és zöld szemével a szamurájra nézett. A fentről beeső fényben most jól látszottak a karikák a szeme körül: nyilván a kellenél jobban megviselte az elementállal való küzdelem – vagy a ruhatisztítás.

Cataro nem vesztegette tovább az időt, fellötte a csáklóját, megfeszítette a kötelet, és elindult fölfelé, ki a szabadba. Ado szájához emelte a csuklójára szerelt adóvevőt.

– Kit hívsz? – kérdezte Mike.

– A rigót – felelte Ado. Leengedte a kezét és Mike felé fordult. – Szükségünk lesz a helikopterre, hogy eltűzzünk innen. És még rád is vár egy kis meló; de sokkal keményebb ám, mint eddig. Most már neked is komolyan dolgoznod kell.

– Én mindig komolyan melózom – vágott vissza Mike sértődött hangon. Aztán megkérdezte: – Mi a terved?

Ado egy darabig eltöprengett ezen.

– Tulajdonképpen nem tudom. Az lenne a legjobb, ha össze tudnál dekázni valamit. Egy másik bejáratot, egy megvesztegethető hivatalnok nevét, talán hamis turistaútlevelet, akármit. Az már a te dolgod. De az biztos, hogy minél hamarabb olyan helyre kell jutnunk, ahol van Mátrix-csatlakozó.

– A helikopterben van. Láttam – mondta Mike.

– Az csak még jobb – felelte Ado.

A szájához emelte a csukló-adóvevőt, és hívta a helikoptert.

Catarónak nem nagyon tetszett a terv, de el kellett ismernie, hogy nem tud jobb megoldást. Vártak.

Mike a fűvet tépkedte, és néha el-elrágcsált egy fűszálat. Ado a keseit és töreit igazgatta. Cataro kiberszemével a környéket pásztázta (eredménytelenül), Kathryn pedig időnként körbesétált az asztrális síkon, nehogy váratlan vendégek akadjanak.

Lassan telt az idő. Még tizenöt perc volt hátra a helikopter megérkezéséig – feltéve, hogy semmi sem jön közbe.

Nem volt ilyen szerencsésük.

Ado hirtelen mozgást észlelt a szeme sarkából. Odakapta a te-

kintetét, és azt látta, hogy lókeshullám száguld végig a levegőn, és nekivágódik Kathrynnek. A sámannó hangtalanul a földre rogyott.

A két szamuráj már talpon is volt. Olajozott mozgással tüzelőállást vettek fel, és abba az irányba fordultak, amerről a varázslat jött. Ado bal kezébe vette Ares Predatorját, de csak a látszat kedvéért: a nagydarab fegyver elég fenyegetően nézett ki egy olyan fickó kezében, akiről lerít, hogy használni is tudja. A valóságban Ado inkább a zubbonyának jobb ujjába rejtett dobótört használná (hiszen jobbkezes volt), de gyakorlatból tudta, ilyen helyzetekben nem árt, ha az ellenfél egy kicsit óvatosabban viselkedik a kelleténél.

Mike gyorsan bemászott egy farönk mögé, Kathryn pedig szédülő fejfel, remegő lábbal feltápáskodott ugyan, de látzott, hogy nincs éppen csúcspontjában. Sebei nem voltak, de a szemét lila karika keretezte, és képtelen volt megfékezni végtagjai remegését.

Cataro látni vélte, honnan jött a varázslat. Két hosszú sorozatot eresztett egy körülbelül száz méternyire lévő bokorba, amely elég nagy volt ahhoz, hogy meglapuljon benne egy ellenséges varázsló. A levelek rezdüléséből ítélve mindegyik lövése talált (ez nem is volt meglepő – a fejébe épített célzóberendezés csúcstechnikának számított), de sem vér nem fröccsent, sem jajkiáltás nem hallatszott, sem sebesült ember nem zuhant ki a bokorból. Megszólt viszont egy hang – amely mintha közvetlenül mellettük szólt volna, de egyszerre minden irányból.

– Felesleges pazarolni a löszert. Dobjátok el a fegyvereiteket, és akkor nem esik bántódásotok!

Ado mindig utálta, ha láthatatlan ellenséggel kellett megmérkőznie.

– Legalább gyertek elő, ha van bennetek egy kis mersz! – kiabálta. – Vagy tán a nagy mágusok félnek egy kis szamuráj-ólomtól?

Senki sem válaszolt, de megzörrent a bokor, és kilépett mögüle egy férfi – aztán egy másik bokorból is egy, egy harmadikból és egy negyedikből is egy. Szabályos félkörben álltak a vadászok körül – egyszerűen lehetetlenség lett volna őket egyetlen sorozattal lelőni. Cataro szeme elkerekedett egy pillanatra, amikor látta, hogy az egyikük éppen abból a bokorból lépett ki, amit ő az előbb szitává lőtt.

Tündék voltak, és darócruhát viseltek mind a négyen. Kenderkötél övükön kis fétisek lógtak, hosszú hajukat díszes csat fogta össze. A vezetőjük körül alig látható erőtér vibrált – szemmel nem is nagyon lehetett látni, csak a két szamuráj hőllátása jelezte, hogy a burok kissé melegebb a környezeténél. A tünde csengő hangon szólt meg újra:

– A fegyvereitekkel csak kárt tesztek az erdőben. Dobjátok el, és nem bántunk titeket.

– Mit kerestek itt? – kérdezte Ado.

– Nekünk több jogunk van ugyanezt kérdezni tőletek. Az erdő az otthonunk – felelte a tünde nyugodtan. Aztán, látván, hogy a vadászok még mindig harcra készek, hozzátette: – És mindent elkövetünk, hogy megvédelmezzük a betolakodóktól.

Cataro gyorsan átlátta a helyzetet. Négy mágussal álltak szemben, a csapat saját sámanja pedig nem volt túlzottan harc képes állapotban. Mike a dekljével szokás szerint nem sokat zavart a harcban, és most Ado sem volt teljes értékű, hiszen jól látzott, hogy a késes szamurájban hatalmas indulatok forryognak. Túlerő

ellen csatát nyerni pedig csak hideg fejfel lehet. Cataro remélte, hogy megmentheti a helyzetet, és békülékeny hangon megszólt:

– Nem áll szándékunkban ártani az erdőnek. Becsületszavamba mondom.

– Fontold meg, mire adod a becsületed szavát, humán – csattant fel a tünde. – Egy szolgálkát máris megöltétek. És fegyvert fogtatok olyanra, aki nem bántott benneteket.

– Talán békésen túrtuk volna, hogy az az ocsmány földlény megbádjon vacsorára?! – kiáltotta Ado. – Önvédelemből tettük.

– Önvédelemből? Furcsa szó ez egy olyan ember szájából, aki erőszakkal behatol másvalaki otthonába, hogy elrabolja kincseit és megrongálja birtokát. Jogos harag volt, amit kihívatok magatok ellen odalent.

Adónak ez már sok volt. Felállt, eldobta a bal kezében tartott pisztolyt, és határozott, kihívó léptekkel elindult a tündék vezetője felé. Kabátujjában, gallérja mögött és még néhány rejtett zsebben is török rejtőztek, és a hátára erősített tokban a kardja lapult – de ahhoz, hogy ezeket használhassa, közel kellett kerülnie ellenfeléhez, ha nem is közvetlenül, de legalább 20-30 méternyire.

Cataro nem hitt a szemének. Szamuráj létrete ő ha lehet, mindig elkerülte az erőszakot, a verekedést, és inkább az eszét szerette használni. De amit Ado most csinált, az messze túlesett a józan ész korlátain. Az *ostoba bicskás!* gondolta magában Cataro, majd ő is felállt, látványos mozdulattal a földre dobta a fegyverét, és mindkét kezét eltartotta a testétől. Ennél többet nem tehetett a társáért.

Ado közben megközelítette a tündét. Megállt tőle hat-hét méternyire. Lábát kissé szétvetette, kezét lelógatta és egy-két arasznyira eltartotta az oldalától. Szeme szikrázott. Úgy álltak most szembe egymással, Ado és a tünde mágus, mint két, pisztoly-párbajra készülődő, vadnyugati hős. Szinte tapintani lehetett a feszültséget a levegőben. Cataro elképzelte, amint Ado huzalozott reflexein végigcikáznak az elektromos jelek, és a szamuráj izma pattanásig feszülnek. Akár egy fűre monguz a kobra előtt.

Néhány másodpercig csendben álltak, szinte a levegő sem

rezdült. A tünde szája ekkor alig látható, gúnyos mosolyra húzódtott. Ujjai körül sárgás varázsenergia szikrázott fel.

A következő töredék másodpercben Ado agyában valahol egy jel túllépte az ingerküszöböt, egy másik jelet váltott ki, és az elektromos impulzusok a fény sebességével, csillogó fém-szalákon szaladtak a robbanásra kész izmokhoz. A harci gépezet hirtelen beindult, és alig telt el egy szempillantásnyi idő, máris két, Dikote™ bevonatú dobótör szisszent a tünde mágus mellkasa felé. A tündének levegőt venni sem volt ideje...

Ám a láthatatlan varázspajzs most felvillant, és belsejében hirtelen egy másik, szűkebb burok jelent meg a tünde előtt. A két dobótör nekicsapódott a belső buroknak, lepattant róla, és pörögve a földre fúródott. Ado két újabb tör hajított el, ezúttal a gallérijából mindkettőt, de ezek sem hatoltak át a tündét védő erőterén. A szamuráj ösztönösen belevakkantott a rádiójába:

– Lőjetek, fiúk! – szisszgte, és oldalt vetődött, hogy ne legyen a lövések újabán.

Cataro hatalmas tigrisugrással előrevetette magát, gurultában felkapta AK-98-asát, amit az imént eldobott. Adrenalin-gyorsította, kiberver-támogatta érzelke lassított felvételeként regisztrálták az eseményeket: a tenyerébe épített érintkező rácsentit a fegyver markolatára, az elektronikus kapcsolat létrejött, s a szamuráj a gondolatai sebességével kibiztosította és gránátvető üzemmódba kapcsolta a fegyvert. Amikor befejezte a bukfenet, lába éppen a megfelelő ritmusban nyúlt ki, megállította teste pörgését, és Cataro félig térdelő pózban tüzelt.

A minigránát tompa hussanással indult útjára. A földre vetődő Ado jól érezte a fülétől alig néhány centiméternyire elszáguldó robbanótöltet keltette szelet. Egy századmásodperccel később a minigránát becsapódott a varázslót övező erőterébe, és felrobbant.

A robbanás ereje keményen hátrálökte a mágust, és végigsöpört Adón is, de a szamuráj akkor már a földön hasalt, így neki nem esett bántódása. Ado magában hálát adott az égnek, amiért Cataro kábítógránátot tárazott be – a kábítógránát csak lökésállumot keltett, repeszeket nem szórt szét, így a földön fekvő szamuráj megmenekült attól, hogy „baráti” szilánkázpör szagassza szét a testét.

A tünde szeme elkerekedett meglepetésében, de épségben maradt, és a keze körül formálódó, sárgás varázsderengés sem szűnt meg. A varázslat néhány pillanattal később már elég energiát gyűjtött, és a tünde hátrahúzta kezét, hogy a gyilkos mana-zápot Adóra zúdítsa.

Ekkor azonban villant valami, és vörös lángok robbantak ki a mágus övén függő kis szoborból. Ado ösztönösen becsukta szemét, de tudta, hogy már későn – elméje egy eldugott sarkában felderengett a gondolat, hogy felvillanásvédő elektronikát is

kellott volna a szemébe szereltetnie. A vakító fény miatt most hosszú másodpercekig rosszul fog látni. Összeszorította fogát, és felkészült a testét elborító tűzhullámra.

Cataro a szeme sarkából látta, hogy Kathryn elmond egy varázslatot, melynek nyomán valami felrobban a tünde mágus övén. A narancsszínű lángok elemi erővel törtek kifelé, de a mágus védőgömbje – ugyanaz, ami a késeket és a minigránátot is megállította – most fordítva működött, nem engedte, hogy a bentről terjedő, pusztító energiák kiáramoljanak rajta. Valószínűleg ez mentette meg Ado életét.

Cataro úgy döntött, ez elég is lesz a tündék vezetőjének, ezért fegyverét a legközelebbi daróruhás férfi felé fordította. Most, hogy a figyelme elterelődött a tünde és Ado között dúló, halálos kimenetelű páviadalról, hirtelen észrevette, hogy a többi három tünde keze is varázsfényben izzik. És nem lehetett tudni, ki lesz a következő célpont.

Innentől kezdve megállíthatatlanul követték egymást az események.

A három tünde közül kettő gyors volt, és útjára engedte varázslatát. Cataro tehetetlenül szemlélte, hogy a sámánó felkiált, és kidőlt faként elvágódik a földön. Előbb még sértetlen testén most több helyen sebek nyíltak, és vér bugyogott belőlük.

A harmadik mágus még nem készült el a varázslatával. Cataro az utolsó pillanatban módosított a fegyvere irányzékán – egy gondolattal vissza-kapcsolta az AK-98-ast sorozatlövő üzemmódba –, majd tüzet nyitott a késlekedő tündére.

A gumilövedékek gyors egymásutánban csapódtak neki a mágus melléke, és jó három-négy méterrel hátrálökték a fickót.

A keze körül szikrázó varázslat elszabadult, halvány boszorkánytáncot lejtett a levegőben, majd ártalmatlanul szertefoszlott. A tünde szájából vér fröccsent, ahogy hátrazuhan egy bokorba. Catarónak gyorsan kellett döntenie. Nem tudhat-

ta, hogy az előbb lelőtt tünde elájult-e vagy csak elkabult egy kicsit, és azt sem tudhatta, hogy a még sértetlenül állva maradt két mágus közül melyik lesz a gyorsabb. Kathryn mozdulatlanul fektült a földön. Ado ugyan élt, és szemmel láthatóan nem történt nagyobb baja, de látását átmenetileg használhatatlanná tette a nagy villanás. Szerencsére a tündék vezérével már nem kellett tartaniuk: a férfi égett ruhával, füstölögve fektült a fűben, varázspajzsa szertefoszlott.

A két tünde körülbelül 50-50 méternyi távolságra állt Adótól, de az egyik tőle jobbra, a másik balra. Látszott, hogy ők is gyorsan fölmérték a helyzetet: mindketten a tőlük körülbelül száz méternyi álló Cataro felé fordultak. Ujjai körül ismét vibrálni kezdett a sárgás energia, ami az imént olyan gyilkos hatékonysággal végzett a macska sámánnal.

Cataro látta, hogy Ado feltápászkodik, és ellenfél után kutat-

va körülnéz. De tudta, hogy a bicskás szamuráj nem lesz, nem lehet elég gyors. Egyedül Catarótól függött minden. Egyetlen mozdulattal kellett leterítenie mindkét mágust. Ösztönei azt súgták, hogy kockáztasson, húzza meg a ravaszt, és kaszáljon az AK-98-assal – a fejébe épített fegyverkapcsolat úgyis megakadályozza, hogy véletlenül leterítse szamurájátságát. Az utolsó pillanatban mégis úgy döntött, egyes lövésre kapcsolja a géppisztolyt, és külön-külön próbálja leszedni a tündéket. Így biztos lesz a találat legalább az egyiknél, és remélte, a másik tünde vagy túl lassú lesz, vagy a varázslata önmagában még kibíráható.

Súlyosat tévedett. Ha az ösztönei után megy, talán ő kerül ki győztesen a harcból. Ám a pillanatnyi gondolkodás ha kicsit is, de késleltette a mozdulattal, és ez a töredék másodperc elég volt a mágusoknak ahhoz, hogy végigmondják varázslataikat.

A Cataro retinájára vetített, a fegyver irányát mutató vörös célkereszt félfúton járt az imént leterített tünde, és a még álló kollégája között, amikor a mágus szeme felillant, és Cataro csak annyit érzékelt, hogy valami láthatatlan erőhullám hatalmasat, zsidbasztót üt az agyára. A kába érzés visszhangjai gyorsan kúsztak végig a törzsén, a végtagjain, és Cataro úgy érezte, hirtelen nagyon, nagyon álmos lett. A vörös célkereszt megremegett egy pillanatra, eltévedt, de a szamuráj megfeszítette akaraterejét, és remegő izmai végül engedelmeskedtek elméje parancsának. A fegyver csöve megtorpant, és gyors tempóban elindult a másik mágus felé.

Ekkor csapódott be onnan is a varázslat. Most is olyan érzés volt, mintha tompa homokszálakkal verték volna fejbe Catarót, de a zsidbadás most nem folyt végig a testén, most a fejében maradt, otromba pók módjára behatolt a gondolatai közé, hatalmába kerítette az agyát. A világ hirtelen sötétedni kezdett... a talaj megbillent... Cataro utoljára még egy fűcsomót látott, aztán minden elsötétült.

Ado látása közben kitisztult, így felmérhette, mi történt a társaival. Nem nagyon örült annak, amit látott. Harci kedve ugyan még nem párologt el, de azért profi árnyvadász volt, még ha kicsit indulatos is – jól látta, hogy semmit sem tehet a tőle 50 méternyire álló két tünde ellen, hiszen nem volt nála más csak kések és egy kard. Ha elég gyors, kibelezhetné ugyan az egyiket, de a másik biztosan elkapná. És egyáltalán nem volt kedve megkóstolni azokat a varázslatokat, amikben Kathryn és Cataro részesültek. Életében most először égetően kívánta, bárcsak jobban értene a tűzfegyverekhez – bár az is igaz, hogy jelen helyzetben az sem segítene, mert pisztolyát még első indulatában ledobta a fűbe. Innen jó 100 méternyire.

A két tünde szótlánul állt, készen arra, hogy elhajítsák a kezükben parázsló energiákat, ha kell. Ado megfékezte indulatait, és két kezét magasra tartotta.

A tündék elégedetten egymásra néztek, és leeresztették kézenlétben tartott kezüket. Ado megkönnyebbült.

Aztán az egyik tünde bólintott... Csuklójával finoman intett, a társa is így tett, és az asztrális sík anyagatlan világában utazó varázslatok egyetlen pillanat alatt elérték célpontjukat. A szamuráj összerogyott.

– Gratulálok, hölgyem és uraim, önök igazán kitűnő ellenfelek bizonyultak – mondta a férfi, széles mosollyal az arcán. Elegáns, a lágy megvilágításban egyhén csillogó felületű, sötétzöld öltönyt viselt. Fekete frizurája, ápolat keze mind-mind a céges jólérről árulkodtak. Ujján széles pecsétygyűrűt viselt, melynek sötétzöld felületét stílizált, ezüst sárkányfej díszítette. A vadászok ismerték a férfit: Mr. Johnson volt az.

Catarók némileg értetlenül néztek körül, a fejük még zúgott a tündék kábítóvarázslataitól. Mr. Johnson finom mozdulattal intett egyet, mire a széke mögött álló, szintén elegánsan öltözött, fekete napszemüveges testőr előrelépett, és néhány hitelkártyát helyezett az asztalra, a vadászok elé.

– Köszönöm a munkájukat – mondta Mr. Johnson. – Önöknek sikerült rámutatniuk föld alatti városunk védelmének néhány gyenge pontjára, és ezért végtelenül hálás vagyok. Amint azt látni fogják, a fizetségüket bizonyos mértékben kipótoltam; remélem, a bónusz kellőképpen kárpótolja majd önöket az elvesztett kényelmetlenségeikért.

– Az eredeti megbízás volt az álca, igaz? – kérdezte Cataro. A férfi bólintott.

– Hogyan? – Ado meglepetten nézett rá. – De hát... maga nem is törp!

Mr. Johnson könnyedén elnevette magát.

– Azt kell mondjam, ön igazán briliáns megfigyelőképességgel rendelkezik. Valóban nem vagyok törp. De ugye ön sem gondolja, hogy azon a környéken csak törpök élnek?

Végignézett a csöndben ülő vadászokon.

– Nos, hölgyem és uraim, amennyiben megbocsátják udvariatságotomat, kénytelen leszek magukra hagyni önöket. Más ügyeim sajnos elszólítanak – A nagydarab testőr felé intett. – Píerre majd kikíséri önöket. Tehát, még egyszer köszönöm, igazán öröm volt önökkel együtt dolgozni.

E szavakkal felállt, bólintott, és elegáns léptekkel kísért a tárgyalóórból. A vadászok szótlánul, megdöbbenve néztek utána.

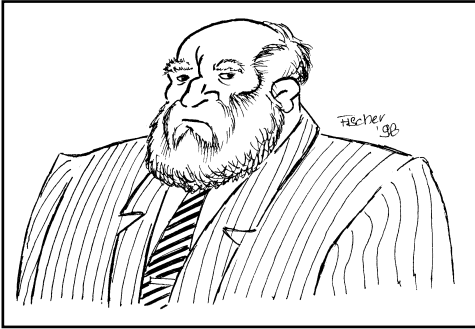
Végül is mind megvoltak, a helyzethez képest épen és egészségesen, és még a fizetségüket is megkapták. Panaszra tehát nemigen volt okuk. De amikor összenéztek, jól látták egymás tekintetében, hogy ugyanarra gondolnak: nem jó érzés bábnak lenni mások játszmájában.

És megfogadták: legközelebb még óvatosabbak lesznek.

SEFLERK SZABOLCS

KAPCSOLATOK

TÖRP ÁLLAMI HIVATALNOK

„A törvények azok, amik megkülönböztetik az embert az állattól. És a törvények azok, amik segítenek a túlélésben egy olyan világban, amely nem kedvez a törpöknek. Ha nem szabályozunk mindent, akkor felüti a fejét az anarchia, és ha ez megtörténik, akkor az országunk lassú kínhalálra van ítélve. Igazán nem értem, hogy az emberek miért nem képesek ezt felfogni.”

IDÉZETEK

„Ez szigorúan szabályellenes. Értesíteni fogom az ügyben illetékeseket.”

„Természetesen. Keressen fel az irodámban.”

„Minden kedden és csütörtökön 14:00-tól 16:00-ig tartok fogadóórát.”

„Ne is próbáljon megvesztegetni, azzal csak ront a helyzetén... ööö... pontosan mennyit is mondott?”

MEGJEGYZÉS: A törp állami hivatalnok hisz a szigorú törvényes rend fenntartásának szükségességében, és ezt minden adandó alkalommal hangsúlyozza is. Véleménye szerint a törp királyság széteses szigorú és szigorúan betartott törvények nélkül. A szíve legmélyén gyűlöli a felesleges hivatali aktatologatást, de nem veszi észre, hogy mindent szabályozni kívánó igyekezetével ő maga is a bürokráciát erősíti.

TULAJDONSÁGOK

Test: 3
Gyorsaság: 3
Erő: 3
Karizma: 4
Intelligencia: 4
Akaraterő: 2
Esszencia: 6
Reakció: 3

FELSZERELÉS

Hordozható számítógép
Professzionalizmus szint: 1

SAKÉRTELMEK

Etikett (Céges): 3
Etikett (Média): 4
Etikett (Politikai): 5
Vezetés (Politikai): 2
Tárgyalás: 3

Különleges szakértelem:

Bürokrácia: 4

TÖRP PARAÁLLAT-IDOMÁR

„Érdekesek ezek a mágikus lények. Sok tekintetben szinte emberibbek az embereknél, hogy úgy mondjam. Mindenki fél tőlük, de csak azért, mert szokatlanok, és az átlagember fél a szokatlan dolgoktól. Hidd el nekem, egész jól ki lehet jönni velük. És ha valami baleset történne, még mindig szerezhetek magamnak másik végtagot, nem igaz?”

IDÉZETEK

„Gyere, Bozó, hopp!”

„En a maga helyében nem állnék olyan közel a ketrechez.”

„Ha tele van a hasa, mindig ilyen kezes jószág.”

MEGJEGYZÉS: A törp paraállat-idomár különös ember. Szolgáltatásra nagy az igény az orikalkumalapanyag-bányászatban, de magának való, nyers modorát, különös humorát sehol sem szeretik. Ő maga is jobban érzi magát a paraállatai, mint a saját fajtája között.”

TULAJDONSÁGOK

Test: 4
Gyorsaság: 5
Erő: 4
Karizma: 3
Intelligencia: 3
Akaraterő: 4
Esszencia: 6
Reakció: 4

SAKÉRTELMEK

Atlétika: 4
Biotechnika: 2
Parazoológia: 2
Lefogás: 4
Korbács: 6

Különleges szakértelem:

Paraállatok idomítása: 5

FELSZERELÉS

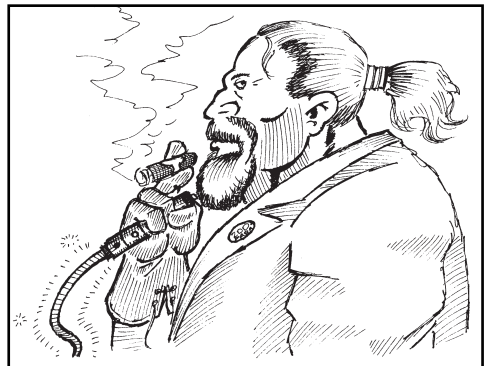
Fétkék (csak dekoráció)

Elektromos korbács (+2 elérés, 10S kábulás sebzés, 20 kisülésre képes, beépített akkumulátor)

Traumatapasz

Megjegyzés: A törp paraállat-idomár csak akkor képes ártani egy paraállatnak, ha előtte sikeres Akaraterő (4) próbát dobott.

Professzionalizmus szint: 2-3

TÜNDE REMETEMÁGUS

„Igazán kiegyensúlyozott életet csak a Természetben, békében és csöndben lehet élni. De sokan elfelejtik, hogy ezt a természetet meg kell védelmezni. Fegyverrel, mágiával, a végül is mindegy. Amennyire én tudom, a mágia sokkal hatékonyabb.”

IDÉZETEK

„A madarak! Hát nem csodás, ahogyan énekelnek?”

„Ne gazolj bel! Csak egy darázs szúrt meg.”

„Tedd el azt a sörösdobozt, különben szétrobbantalak.”

MEGJEGYZÉS: A tünde remetemágus boldogan él a bakonyi erdők tiszta csendjében, az évszázados tölgyfák árnyékában. Azt szeretné, bárcsak mindig ilyen maradna a világ, de tudja, ez a vágya csak akkor teljesülhet, ha tesz is érte valamit. A tünde remetemágus a környezet-szennyezők esküdt ellensége, aki mindig keresi a módját, hogy kibővítsé saját mágikus tudását, hogy egy szép napon az egész Bakonyt megmenthesse majd egyetlen nagy varázslattal.

TULAJDONSÁGOK

Test: 3
Gyorsaság: 4
Erő: 2
Karizma: 4
Intelligencia: 4
Akaraterő: 4
Esszencia: 6
Mágia: 6
Reakció: 4

VARÁZSLATOK

Harci: 1 varázslat 4 erő pontért
Érzékelés: 3 varázslat összesen 10 erő pontért
Egészség: 2 varázslat összesen 8 erő pontért
Illúzió: 3 varázslat összesen 13 erő pontért
Manipuláció: 2 varázslat összesen 9 erő pontért

FELSZERELÉS

Darócruha
Energia fókusz (2)
Sétabot

Professzionizmus szint: 2-3

SAKÉRTELMEK

Botanika: 3
Idézés (Elementál): 6
Mágiaelmélet: 2
Varázslás: 6
Lopakodás (Erdő): 7

Különleges szakértelmek:

Meditáció: 4

TÖRP BÁNYAGÉPTERVEZŐ

„Manapság mindenki azt hiszi, hogy a Mátrix meg az elektronika minden. Én mondom neked, cimbora, nincs izgalmasabb dolog egy jól megtervezett gépnél. Tudod, amikor a fogaskerekek szépen egymásba illeszkednek, a rugók ritmikusan rezegnek és a lendkerekek szépen csöndesen forognak körbe-körbe – az olyan, mint a Világ-egyetem kicsiben.”

IDÉZETEK

„Jó, mi? Én terveztem!”

„Mi az, hogy túl bonyolult? Nektek fogalmatok sincsen az igazi szépségről.”

„Azok a fickók csak elszúrni tudják a dolgokat.”

„Mész onnan, de rögtön! Ha nem értesz hozzá, minek nyúlkálsz?”

MEGJEGYZÉS: A törp bányagép-tervező a legendák gnómjainak **Shadowrunbeli** megfelelője. Mindent elsöprő imádat él benne a (főleg mechanikus) gépek iránt, és e szenvedélyét tökéletesen kiélheti a törp birodalomban. A külvilág nem nagyon érdekli, csak azzal törődik, hogy mindig lehetősége legyen ravasz és ötletes szerkezetek megalkotására – mely szerkezetek általában nagyon bonyolult módon oldanak meg nagyon egyszerű feladatokat.

TULAJDONSÁGOK

Test: 3
Gyorsaság: 3
Erő: 3
Karizma: 2

Intelligencia: 6
Akaraterő: 4
Esszencia: 6
Reakció: 4

SAKÉRTELMEK

Kémia: 3
Mérnöki tudományok: 6
Fizika: 4

Különleges szakértelmek:

Dolgok elbonyolítása: 4
Mechanika: 7

FELSZERELÉS

Adatkijelzős sisak
Hordozható számítógép
Szerszámkészlet

Professzionizmus szint: 2

Megjegyzés: Ha a törp bányagép-tervező munkában van, csak sikeres Tárgyalás (4) vagy Akaraterő (5) próbával lehet szóbaállni vele.

ORK BÁNYAŐR

„Ne ké'ezd, cimborá, mi a frászt őrzök itten. Aztat neked nem kell tunni. De aztat igen, hogy ha nem húzod el a beledet innét, de gyó'san, akkor nagyon pórul foksz járni.

Nem, naná, hogy nem használhatok löfegyvert. Kár. De ha asszed, hogy géppuska kő ahhoz, hogy megszabaduljak valakitől, akkó nem lessz tú hosszú a zéleted ebbe a világba.

Na, mongyad, mennyi a píz, oszt tán élve hagyják. Tán még a melódat is elfogadom. Végül is nem tú izgalmas mindennap ugyanaszt a hűje pofát bámolni. Mindenki ugyanaszt akargya errefelé... nekem meg fogalmam sincs, hogy mijaz, értve vagyok?

De aztat véd a szeszedbe, hogy odaföl nem megyek. Soha többé.”

Megjegyzés: Az ork bányáőr egyike az elhagyott bakonyi bányákban maradt orkoknak. Bár a fajtája keletre költözött a Dunazug-hegység alá, ő hú maradt a földhöz, ami menedéket nyújtott neki az odafent tomboló metahumán gyűlölet elől. Fogalma sincs róla, mi folyik a kinti világban, és még mindig azt hiszi, hogy csak úgy maradhat életben, ha nem mozdul ki a föld alól. Mivel munkaügyben nem volt sok választása, csatlakozott a Bányáőrséghez, hogy megéljen valamiből. A munkája egyáltalán nem érdekli, de arra vigyáz, hogy el ne veszítse.

TULAJDONSÁGOK

Test: 8
Gyorsaság: 6
Erő: 7
Karizma: 1
Intelligencia: 2
Akaraterő: 3
Esszencia: 6
Reakció: 3

SAKÉRTELMEK

Fegyveres harc: 4
Atlétika (Mászás): 4
Számszerj: 6
Etikett (Bánya): 2
Tűzfegyverek: 3
Vallatás: 2
Hajítófegyverek: 3
Pusztakezes harc: 3

Kezdeményezés: 4 + 1D6

Kocka tartalékok

Harci: 5

Kiberer

Nincs

Kapcsolatok

Válassz (2) kapcsolatot

Felszerelés

Páncéldzseki (5/3)
Félelmetes kinézetű kard
Nehéz számszerj
(lézer célzófényvel és 30 nyílvezzővel)
Elsősegély csomag
(2) Fémbilincs
Csöves életvitel
Kábitóbot
(5) Dobótór
(2) Altatótápasz (8-as szint)

Induló pénz: 14.053¥

Megjegyzés: Az ork bányáőr természetes éjjel-látással rendelkezik.

A TÖRP JOGOK AKTIVISTÁJA

„Ja, persze, mindenki azt mondja, hogy a törpöknek jó, mert őket befogadta a humán társadalom. De ha láttad volna, amit én láttam, akkor neked is más lenne a véleményed. Lehet, hogy jobban elfogadnak mindket, mint az orkokat meg trollokat, de azért így is lenéznek. És én azért dolgozom, hogy véget vessek a humánok lenéző hozzáállásának, egyszer és mindenkorra.”

IDÉZETEK

„Egyenlő jogokat minden törpnek!”

„Ne gyere nekem ezzel a humán szöveggel!”

„Csak élnél trollok között, megtudnád milyen az, kicsinek lenni.”

„Le az apartheiddel!”

Megjegyzés: A törp jogok aktivistája azokból az idők-ből maradt vissza, amikor a törp birodalom még nem létezett, és a Bakony alatti bányákban nem a törpök voltak többségben. Most, hogy a törp kormány létezik és stabilan fennáll, a törp jogok aktivistáját egyre inkább a külföldön élő törpök társadalmi helyzete érdekli. Ahhoz viszont nincs elég bátorsága, hogy elhagyja az országot.

TULAJDONSÁGOK

Test: 3
Gyorsaság: 4
Erő: 3
Karizma: 5
Intelligencia: 3
Akaraterő: 3
Esszencia: 6
Reakció: 3

SAKÉRTELMEK

Etikett (Politikai): 3
Etikett (Utcai): 4
Történelem: 3
Vezetés (Politikai): 2
Tárgyalás: 4

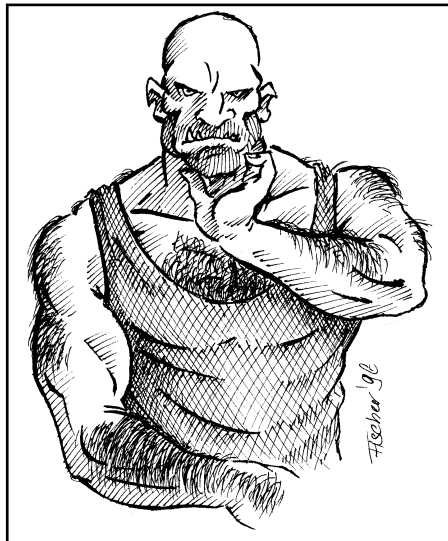
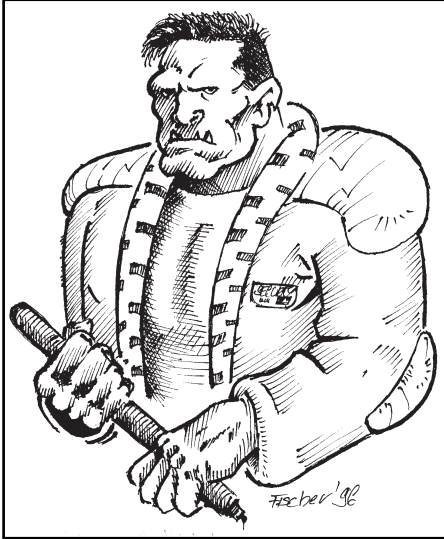
Felszerelés

Átlagos öltözet
(2) történelmi témájú chip
(3) tucat szórólap

Professzionlizmus szint: 1

ARCHE- TÍPUSOK

VOLT ORK ORIKALKUMBÁNYÁSZ

„Látom, új fiú vagy itten. Manapság mindenki azt hiszi, hogy üdítő változatosság a föld alatt élni, mi meg olyanok vagyunk, mint Hófehérke, meg a hét törpe. Ezek a pacákok általában jól meg is szívják.

Már évek óta a legkeményebb melót nyomom idelent, és mindig mások szedték meg magukat belőle. Most már majdnem eljött az ideje, hogy egyszer az életben a saját lábamra álljak, és mások dolgozzanak énnekem.

A törpök? Túl hosszú a szakálluk és túl nagy a pofájuk, de amúgy cimbi haverok. Legalábbis nekem nincs bajom velük. És szerintem ők is kedvelnem engem.

Na, elég a dumából. Nyögjed, mi a bajod, és essünk neki a melónak.”

Megjegyzés: A volt ork orikalkumbányász egyike a bakonyi bányák őslakóinak. Az elsők között jött le a föld alá, részt vett az orikalkumalapanyag-bányák létrehozásában, és többet tud a törp birodalomról, mint bárki más, aki utána érkezett. Kemény, mint a szikla, amin át kell vágnia magát. Az ork kivonulás után egyre többet gondol arra, hogy a sajátjai között kellene élnie. A bányász munkát megunta, és arról álmodik, hogy egyszer valaki más fog neki dolgozni.

TULAJDONSÁGOK

Test: 7
Gyorsaság: 4
Erő: 7
Karizma: 1
Intelligencia: 3
Akaraterő: 4
Esszencia: 6
Reakció: 2

SZAKÉRTELMEK

Fegyveres harc: 3
Atlétika (Emelés): 4
Robbantás: 2
Etikett (Bánya): 5
Tűzfegyverek: 3
Hajítófegyverek: 5
Pusztakezes harc: 4

Kezdeményezés: 3 + 1D6

Kocka tartalékok

Harci: 5

Kiberver

Nincs

Kapcsolatok

Válassz (2) kapcsolatot

Felszerelés

Páncéldzseki (5/3)

Kés

Szegény életvitel (2 hónapra előre fizetve)

Elsősegély csomag

Plasztik C-4 (2 kg)

Remington Roomsweeper

(40 hagyományos lőszer)

(3) Dobótőr

Traumatapasz

Induló pénz: 16.044₴

Megjegyzés: A volt ork orikalkumbányász természetes éjjellátással rendelkezik.

Itt van újra a Kérdezz-Felelek rovat! De mielőtt tovább olvasnál, egy játékra hívlak: mindig, amikor egy kérdést elolvasol, takard le a folytatást, és próbáld a kérdést saját magad megválaszolni! Vajon hány kérdésre felelnéd ugyanazt, mint mi? A mostani rovatban – mivel a korábbi számokban már tisztáztuk a kártyaszövegekből adódható félreértéseket – inkább trükkös kérdéseket gyűjtötünk össze, amelyek nem annyira egy-egy kártya, hanem több kártya együttes működésére vonatkoznak. A szemfülesek néhány igen jó kombót is kihámozhatnak a most következőkből.

Hányszor használhatom egy körben a Világítótornyot?

Tekintsd így: „Minden körben megnézheted egy ellenfeled kezében levő lapokat”. Ez megegyezik az eredeti jelentéssel, hiszen többszemélyes játékokban továbbra is megnézheted mindenkinek a lapjait a húzás fázis után, de nem lesznek a játékosársaid frusztráltak amiatt, hogy állandóan mindenkinek a kezét nézegeted.

Az Álcázásnál költhetek-e el kevesebb VP-t, mint a lényem kihozási költsége?

Nem. A lény kihozási költségét mindenképpen el kell költened, de ha akarsz, ezen felül akárhány VP-t elkölthetsz.

Kardfogú fülemülén van egy Deus Ex Machina. Kap egy Leah csontmaradékát. Gyűjtőbe kerül-e a fülemüle?

Nem, mert megmenti a Deus Ex Machina. A gyűjtőbe küldő kártyák prioritása általában a legalacsonyabb: ha egy kártya megment/megvéd egy lényt a gyűjtőbe kerüléstől, akkor az felülbírálja a gyűjtőbe küldő kártyát.

Mi történik, ha Szerepcere alatt elmondok egy Idő kerekét?

Ismét te következel, vagyis az a játékos, akivel éppen helyet cseréltél, nem ül vissza a helyére. Az Idő kerekével kapott plusz kör után jön a másik játékos.

Ugyanarra a varázslatra mondhatok-e Manaégést is, meg Ellenvarázslatot is?

Igen, de először a Manaégést kell kijátszodnod.

Mi történik, ha két Sorvasztott, vagy Mágikus védelmű Kaffogó hebreus megtámadja egymást?

Semmi, döntetlen. Nem tudják egymást megölni.

Ha Fantalas vagy egy Pusztítás botját forgató kalandozó Teleportál, belelőhet-e az ellenfelébe?

Igen, ez normál harc, tehát lehet direkt sebzó és egyéb harci képességeket is használni. Faramuci módon ez azt jelenti, hogy a nyíllal a teleporttal támadott ellenfelére, ill. az őrsoszt bármely lényére is lőhet (de más, a tartalékban levő lényre nem).

Ha kint van a Nyitott tenyér, mikor kell elkölteni a 3 VP-t? Megnézhetem-e, hogy mit húzott az ellenfelem, mielőtt eldöntöm, eldobatom-e?

Természetesen. Mivel nyitott lapokkal játszik, azt is látod, hogy mit húz.

A Tektonikus kvatánsról lemaradt a szörnykomponens ikon?

Nem, a kvatánsból alapállapotban nem lehet szörnykomponens kinyerni, legfeljebb Vadászat szakértelem segítségével. Erre az esetre vonatkozik a kártya utolsó mondata.

Több Visszacsatolás hatása összedöblik-e?

Igen. Ha például valaki kijátszik három Visszacsatolást, majd magára rak egy Gömbvillámot, és ezután elkölt 3 VP-t, az ellenfele 21 ÉP-t sebződik, míg ő maga csak hetet.

Ha egy lényt a Folyó miatt kell láthatatlannak tekinteni, használ-e ellene a Láthatatlanság látása?

Igen. Ez egy kicsit bután hangzik, de a játék terminológiája szerint minden láthatatlanság egyforma.

1 ÉP-m van és kint van az Átkozott mágia. Kijátszok egy Utolsó esélyt. Mi történik?

ÉP-d annyi lesz, mint ellenfeleid közül a legnagyobb ÉP-jűnek, és ezután sebzódsz 2 ÉP-t.

Egy Gorombilla két méreg jelzöt kap. Azonnal meghal, vagy csak a gazdájának az előkészítő fázisában?

Csak a gazdájának az előkészítő fázisában. Ez az egyetlen fázis, amikor a méreg jelzőknek BÄRMILYEN hatása van.

Egy lényemet *Trónfosztják*. Át-pakolhatom-e a leeső lapot az *Alanori futárral* egy másik lényre? És *Élőholt mágus* esetén?

Az *Alanori futár* szövege pontatlan. Nem azt kellett volna írni, hogy „ha a lény a gyűjtőbe kerül”, hanem azt, hogy „ha a lény elhagyja a játékot”. Javaslom, hogy mindenki ezzel a módosított szöveggel használja. Így az *Élőholt mágussal* le-pottyantott lapokat is át lehet rakni. A *Trónfosztásnál* az *Alanori futár* sajnos nem használható, hiszen a *Trónfosztás* magukat a rárakott lapokat küldi a gyűjtőbe.

Szülehet-e halva egy *Illúziósárkány*? És visszavehetem-e a kezemből egy *Élőholt mágussal*? Elveheti-e *Tsalez Lou'pez* az *Illúziósárkánynak* azt a képességét, hogy kör végén a gyűjtőbe kerül? Mi történik, ha az *Illúziósárkányt* *Klónozzuk*?

Az *Illúziósárkány* egy varázslat, amely a következő hatásokat eredményezi (a könnyebb érthetőség kedvéért): Játékba, azaz rögtön az űrposztba kerül egy sárkány jelző, amely a kör végén mindenképpen kikerül a játékból. 2. Az *Illúziósárkány* varázslat kijátszása után a gyűjtőbe kerül. Ebből következően: a *Halvaszületett* megakadályozhatja a sárkány jelző játékba hozását. Jelzőt az *Élőholt mágussal* nem vehetsz vissza a kezedbe, ilyenkor az automatikusan kikerül a játékból. *Tsalez Lou'pez* elveheti a sárkány lehelet képességét, de azt, hogy kikerül a játékból, nem, mert ez nem speciális képesség, hanem egy tulajdonság (ld. még a következő két kérdést). Az *Illúziósárkány* klónozható, de ez elég értelmetlen, mert támadni már nem fogsz tudni vele, és a kör végén úgyis a gyűjtőbe kerül.

Van az asztalon egy *Világítótorony* és egy lény *Roxati zárfalóval*. Kiválaszthatom-e én, hogy mit dobjon az ellenfelem?

Nem. A lapot mindig véletlenszerűen kell kiválasztani, tehát az ellenfél előbb megkeverheti a kezében levő lapokat.

Hat-e a *Meddőség* és a *Béke erdeje* a *Temető* használatára?

Igen. A *Temető*, a *Quwarg királynő* képessége stb. mind lények megidézésének/játékba hozásának/kihozásának számít.

Kataklizmával letakaríthatom-e a lényeimről az *összes Örök kábulatot* és *Sorvasztást*, anélkül, hogy az ellenfélnek átadnám a *Katakliзма* használatának lehetőségét?

A szabálykönyvben megadott definíció szerint (egy lap gazdája az, akinek a térfelén a lap van) a válasz igen lenne, de az új kiadásban ez meg fog változni („kivéve azokat a bűbájokat, amelyeket egy másik játékos játszott ki rád”). Tehát a válasz nem, az ellenfél által a te lényedre rakott *Sorvasztás* és hasonlók gazdája továbbra is ő.

Kint van egy *Visszacsatolás* és egy *Esszenciakristály*. Elmondok egy *Sebek befornak* varázslatot és *felrobbantok* a kristályt. Hányat *sebződik* az ellenfelem?

A sebek befornak miatt a kristály egyáltalán nem sebez rajtad, tehát a *Visszacsatolás* miatt sem sebződik az ellenfeled. Tehát csak 4 ÉP-t veszít, az *Esszenciakristálytól*. Ha valahogyan meg tudod oldani, hogy a sorrend fordított legyen (pl. *Varázslótoronnyal* gyártás VP-t), más a helyzet: mindketten veszítetek 4 ÉP-t, meg még 4-et a *Visszacsatolástól*. Ezután te a 8 ÉP-t begyógyítod.

Hogyan hat a *Templomi orgona* a *Varkaudar nekromántára* vagy a *Quwarg királynőre*?

A *Templomi orgona* csak a lapok kijátszását korlátozza, jelzőből továbbra is annyit rakhatsz ki, amennyit jólesik.

Elveheti-e *Tsalez* egy képesség részét (pl. az *Óriás csontváz* nem támadhat, ha használta *spec. képességét*)?

Nem, *Tsalez* képessége nem egy varázslat, amivel azt radírozunk le egy kártyáról, amit akarunk. Az, hogy az *Óriás csontváz* nem támadhat, ha képességét nem használta, a fentiekhez hasonlóan nem spec. képesség, hanem egy spec. képesség használatának következménye. FIGYELEM! Ami a kártya szövegmezőjébe van írva (persze a színesítő szövegen kívül) nem mind speciális képesség! A spec. képességek leírását ld. a szabálykönyvben.

A *Quwarg harcoshal* halálos sebzést kap. Eldobhatok-e egy *Quwargot*, hogy megnöveljem az ÉP-jét, és ezzel megmentssem?

Igen, a szabálykönyv definíciója szerint ilyenkor még játszható ki olyan hatás vagy lap, amely a lény ÉP-jét növeli.

A *Quwarg* az ellenfél lényét támadja, a *Quwarg harcoshal* átüt az űrposztban. A *Quwargot*, mielőtt a tényleges sebzés megtörténne, a gyűjtőbe dobom, megnövelve a *Quwarg harcoshal* sebzését. Ez működik?

Igen, erre való a *Quwarg harcoshal* képessége.

Jogom van-e a meccs előtt az ellenfél pakliját megkeverni?

Persze. Ha látod, hogy a versenyen az ellenfeled összerakja a pakliját, egymáshoz állítja a lapokat, és utána csak tessék-lásnék elvesz alulról és a tetejére rakja, akkor nyugodtan mondhatod neki: „Keverd meg alaposan, vagy én keverem meg neked.” Ha az ellenfél pakliját kevered, úgy kevered, mintha a sajátod lenne: ne gyúrd a lapokat, ne törd a szélüket.

A *Quwarg királynő* által előállított jelzőket a gyűjtőbe dobom a *Quwarg harcós* erősítésére. Tápolják-e az *Élőholt quwagomat*?

Nem. Igaz, hogy sokan *Quwarg* kártyát használnak *Quwarg* jelzőnek, de az még attól jelző marad, és nem marad a gyűjtőben. Eldobhatod őket a *Quwarg harcós* erősítésére, de nem tápolják az *Élőholt quwagot*.

Tsalez Lau'pez elveheti-e egy lény negatív képességét (pl. *Tguarkhan komponens zabálása*, *Orgyilkos fenntartása*, *Vlagyimir* kérdőbatása stb.)?

Nem. Ezek a negatív tulajdonságok nem speciális képességek, hanem a lény erejét ellensúlyozó hátulütők. A *Tguarkhan* komponens zabálását és az *Orgyilkos* VP fizetségét afféle állandó költségnek is hívhatjuk, amit körönként ki kell fizetni.

Aktivizálható-e egy *Örök kábulat* alatt szenvedő lény? Ha igen, be lehet-e ilyenkor az *örösztba*?

Természetesen aktivizálható egy kábulat lény, de az *Örök kábulat* szövege miatt („amíg az *Örök kábulat* rajta van, nem mehet be az *örösztba*”), nem támadhat. Viszont építkezhet ill. használhatja speciális képességét.

Smack rabszolgáinál kalandozók vagy szörnyek jönnek?

Szörnyek. A kártyára sajnos a nem egyértelmű „lény” szó került.

Mit jelent a *Rejtőköpenyen* az, hogy speciális képesség?

Ez egy elírás, mi „hatást” akartunk írni, ami más lapok aktiválást kívánó képességét (de a 🗡️ harci képességeket nem) jelenti. Ezt a „hatás” fogalmat az új szabálykönyvben tisztázzuk.

A *Lady Olivia* tornyával kihozott lapokra jelzőket kell raknom. Ezeket leszedhetem pl. *Lélektisztítással*?

Nem. Ezeket a jelzőket egyetlen dologra találjuk ki: mivel a kihozás és az aktivizá-

lás között jelentős idő telhet el, esetleg a lapot kijátszó játékos csálhat azzal, hogy kevesebb VP-t költ el, és a következő körre már úgysem emlékszik az ellenfél. Ennek kiküszöbölésére szolgál a dolog.

Mely lapokra rakható *Mentesség*?

A megoldás kulcsa itt a kártya szövegének „MINDEN JÁTÉKOS” része. Az olyan bűbájokra rakható, amiken szerepel ez a szöveg. Az egyszerűség kedvéért felsoroljuk az összes olyan 1. kiadású és Hőskorszak lapot, amelyre a mentesség vonatkozik: *Halálos sugárzás*, *Éhínség*, *Rothadó mocsarak*, *A kapzsóság átka*, *A mester büntetése*, *Jaj a legyőzötteknek*, *Influenza*, *Nyitott tenyér*.

Összefogás

Az összefogással kapcsolatban rengeteg kérdés merült fel, ezért nem árt ezzel a szabállyal külön foglalkoznunk.

A leggyakoribb kérdés, hogy egy lény összefog egy másikkal, használhatja-e speciális képességét?

A szabálykönyvben ezt nem tisztáztuk, hiszen az alappakliban levő összefogott lényeknek – az összefogáson kívül – alig volt speciális képessége. Az állandó képességek csak akkor működnek, ha mindkét összefogó lény birtokolja őket. Pl. a *Vadász varkaudar* nem lesz láthatatlan, ha nem egy másik láthatatlan lényvel (értsd: *Vadász varkaudarral*) fog össze. Ha azt akarod,

hogy a csoportnak mágius támadása vagy védekezése legyen, mindkét összefogó lénynek birtokolnia kell ezt a képességet. Ha egy élőholt vagy repülő háttas összefog egy kalandozóval, akkor az összefogás alatt ez a lénycsoport nem tekintendő élőholtnak vagy repülőnek, azaz pl. nem hat rá az *Élőhalott-pusztítás* vagy a *Grok-képződmény*. Az aktiválást kívánó speciális képességek továbbra is használhatóak: a *Varkaudar május* képes lángcsóvát löni, a regenerálódó háttas képes lesz továbbra is regenerálni (persze továbbra is csak max. négy ÉP-t). A hátason ülő kalandozó alól a hátast nem lehet *Sötét halállal* kilőni.

Mit jelent az, hogy az összefogott lénycsoportot egy lénynek kell tekinteni?

Nos, semmiképp sem azt, hogy még egy lényvel, aztán még egy lényvel stb. össze tud fogni. Fizikailag az összefogott csoport továbbra is két lap, tehát nem kell őket ragasztóval összeragasztani. Mert ugye, ebben az esetben utána szét sem tudnának válni. Azonban hatások (*Borzalmas varkaudar*), varázslatok, *örösztba*ban elfoglalt hely, kör elején kapott VP, védekezés bónusz meg hasonlók szempontjából egy lénynek kell őket tekinteni. Ha a lénycsoport sebződik, a sebzés hiába ölné meg a csoport egyik tagját, a csoport nem kerül a gyűjtőbe, ha az okozott sebzés nem elegendő az ÉP-k összegéhez. Figyelem! A csoportot szétszedni is csak a csere fázisban lehet, tehát ha ellenfeled kirak egy *Éhínséget*, és nincs más lényed ill. komponensed, a kör elején az egész csoport megy a gyűjtőbe, nem szedheted szét gyorsan! Ha a két összefogó lény színe különböző, akkor a csoportot egyszerre kell mindkét színűnek tekinteni. Tehát ha egy Raia és egy Sheran lény összefog, a *Raia* és a *Sheran templom* is tápolhatja őket, de egy *Leah csontmarka* az egészet a gyűjtőbe küldi.

Összefog két varkaudar, az egyetlen *Mágiimmunitás* van, a másikon *Mágius védelem*. Mi történik? Lelesik a *Mágius védelem*.

Mi történik, ha összefog két *Varkaudar* behemót?

A sebzést ill. ÉP-t módosító képességek kezelése a legegyszerűbb, hiszen a sebzés és ÉP amúgy is összeadódik: mindkét behemót sebzése eggyel több lesz, mint ellenfele ÉP-je, és ezek összege adja az összefogott behemótcsoport sebzését.

Mi történik, ha *Trónfosztok* egy lénycsoportot? Az egyik megy a gyűjtőbe?

Nem, a csoport egyik tagja sem a másikra tett lap. Az egész csoport megy a tartalékba, mint bármely más lény.

Mi történik, ha elbűvölök egy lénycsoportot és utána szétszedem a csere fázisban?

El kell döntened, hogy a *Szörnybűvölés* melyiken marad, és a másik megy vissza a gazdájának tartalékjába passzívan. Ha nem rárokott lappal vetted át a csoportot, hanem valamilyen hatással (ld. majd

Elenios avatárja), a szétválás után is mindkét lény nálad marad.

Mi történik, ha *Klónozzunk* vagy *Zammal* másolunk egy lénycsoportot?

Ez nem lehetséges. *Klónozni* vagy más módon másolni mindig csak egy bizonyos (fizikai) kártyalapot lehet.

Végezetül egy trükkös összefogás kérdés: *Összefog egy Varkaudar mágus és egy Varkaudar. Kaphatnak-e tűzleheletet a Dornodon templomtól?*

Nem, mivel ha egy lénynek van már direkt sebzése, nem kaphat újabbat. Ha azonban az összefogás előtt adsz a templommal a *Varkaudarnak* tűzleheletet, azt az összefogás után is megőrzi, így abban a körben 4-es direkt sebzést tudsz produkálni (mivel a fentiek alapján az aktiválást igénylő képességet mindkét lény megőrzi az összefogás után is).

TIHOR MIKLÓS

Hogyan csináljam?

Újra itt van egy remek fejtörő. Az előző feladvány egyesek szerint kicsit könnyűre sikerült, reméljük a mostani nehezebb lesz. A rejtvény készítője ezúttal is Makó Balázs. A helyes beküldők között ismét nyereményeket sorsolunk ki.

Beküldési határidő:

1996. április 15.

A feladvány:

Van 18 VP-d, 1 szörnykomponens és 15 ÉP-d.

Ellenfeled 0 VP-vel, 0 szörnykomponenssel és 17 ÉP-vel rendelkezik. A te köröd van, öld meg ebben a körben.

A zárójelben levő betűk az istenekeket jelölik, a *-al jelölt lapok leírását a túlololdalon megtalálod, a feladvány ábrájával együtt.

MAKÓ BALÁZS

A kezdedben az alábbi lapok vannak:

- Kardszárnyú pocok (E)*
- Klónozás (F)*
- Gömbvillám (R)*
- Bosszú (T)
- Energiakitörés (F)
- Az erő ökle (T)
- Rövid kard (F)
- Nap szimbólum (R)
- Tisztítóűz (R)
- Göcsörtös bunkó (S)*
- Azonnali gyógyítás (S)
- Vadítás (T)*

Játékban levő lapjaid:

- Rughar familiárisa (F)
- Gnóm (F)

mindkettő az őrszotzban.

Az ellenfél játékban levő lapjai:

- Duer-ork (D)
- Burástyakölyök (E)

az őrszotzban,

- Borax király (R)*

aktíván a tartalékban.

FIGYELEM!

II. Debreceni HKK és IV. Debreceni Magic: the Gathering verseny

1996. március 30-án de. 11-kor újabb egybevont Hatalom Kártyái–Magic: the Gathering versenyt rendeznek Debrecenben. A HKK rajongói 9 és 10.30 között, az MGT lelkes hívei pedig 10 és 11 között nevezhetnek a helyszínen, 250 Ft ellenében. Mindkét versenyt a szokásos svájci rendszerben bonyolítják le. A helyszín: Nagyerdei Kollégium

2. – alagsor

Debrecen, Egyetem tér 1.

Érdeklődni lehet Bíró Gábornál
4032 Debrecen, Pallagi u. 11.

Benczúr Gyula Koll.

☎: 52-316-933 – III/10

E-mail: birog@dragon.klte.hu

vagy garazs@fox.klte.hu

IV. Veszprémi Országos Szerepjáték Találkozó

A találkozó április 27-én és 28-án kerül megrendezésre a veszprémi egyetemen. A program szombaton fantasy szerepjáték verseny, vasárnap pedig kártyajáték verseny lesz. Jelenkezni lehet a következő címen: Józs Szabolcs 8200 Veszprém, Batthyány u. 34. Érdeklődni a 88-409-753-as telefonszámon lehet 18 és 20 óra között.

ELLENFÉL ÁLLÁSA 17 ÉP, 0 VP, 0 SZK

Borax király, aktívan az ellenfél tartálékában

Borax király: kalandozó, Raia, költsége 2, SB:0, EP: 1. Ha Borax aktív, minden kalandozód egy szinttel magasabb, ha Borax szintet lép, a kalandozók is annyi szintet lépnek, de ezek a szintek csak a speciális képességek használhatóság szempontjából számítanak.

Gömbvillám: általános, Raia, költsége 4. Célpont lény vagy játékos sebződik 4 EP-t. Közvetlenül ezután célpont lény gazdjára ill. a célpont játékos - ha akar - választhat egy újabb célpontot, amely 3 EP-t veszít (ekkor el kell költenie 3 VP-t), és ez így folytatódhat, amíg a gömbvillám ereje 0-ra nem csökken.

Kardszárnyú pocok: szörny, Elenios, költsége 6, SB:3, EP:1, repül, láthatatlan.

Vadítás: ez egy új, a 2. kiadásban szereplő lap. Azonnali, Tharr, költsége 5. Célpont, tartálékban levő, aktív lény annyi EP-t sebez a gazdján, amennyi a sebzése. Speciális képességeit ezekben nem használja.

A TE ÁLLÁSOD

15 ÉP, 18 VP, 1 SZK

▼▼▼▼▼
Az ellenfél
örposztja

▼▼▼▼▼
A te
örposztod

Klónozás: bűbáj, Fairlight, költsége 6, Hatása: bármely, játékban levő szörnyből másolatot készíthetsz, az így keletkezett szörny a tied lesz, mintha most idézted volna meg. A klón mindenben ugyanolyan, mint az eredeti, de a színe sárga.

Göcsörtös bunkó: tárgy, fegyver, Sheran, költsége 2. A használójának +3 sebzést ad, trollfának +4-et.

▼▼▼ A kezében levő lapok ▼▼▼

KOMBÓK

Aki nem tudná: a kombó a „kombináció” rövidítése. A kártajátékokban azt nevezik kombónak, ha két vagy több lap együttes kijátszása különösen hatékony dolognak bizonyul. Az alábbiakban ilyen kombókat közlünk, ezeket olvasóink küldték be. A nyilvánvaló kombókhoz nem írtunk magyarázatot.

Tóth István kaposvári olvasónktól:

1. Proteinfecske + Alkímia
2. Agyzabáló + Óriásérő + Láthatatlanság + Csábmósoly
3. Falvastagítás + Várvédők + Fal
4. Alanori könyvtár + Kovácscéh (A könyvtárral húzunk, és mindig tárgyat dobunk. Ha elég tárgy gyűlt össze, jöhet a Kovácscéh.)
5. Méregfelhő vagy Önmérgezés + Természet körforgása
6. Umor pióca + Dornodon oltár + Láthatatlanság

Homoki József kombói:

1. Tudatrombolás + Pánik vagy Élősködők
2. Nyitott tenyér + Tudatrombolások + Utolsó kívánságok + Agytaposások
3. Sighter + 2 Dupla szintlépés + Remák + Mágiaimmunitás
4. Kvazárkard + Tárgyvédelem + Molekulaátrendezés + Táncoló fegyver
5. Rájanyék + Mágikus védelem
6. Alanori könyvtár + Sötét motyogó
7. Alanori csatorna + Kardszárnyú pocok
8. Alanori csatorna + Folyó + Mélység fattya (+ Vérengzés)

Kreitl Istvántól:

1. Ütközet + Széthúzás

2. Ütközet + Árulás + Végső áldozat
3. Gátvakond + Óriásérők + Rejtőkódés
4. Kőkorszaki szaki + Sörtehajú Ninsai (lehetőleg Halhatatlansággal) + Gátvakondok

Nagyon sok kombó van, ami ugyan látványos, és megnyeri a játékot, de ha berakjuk a paklinkba, valahogy sosem akar kijönni. Hogy is van ez? Hiszen a versenyeken az ember mindig azt látja, hogy az élvonalban játékosok bármit húznak, mindig kombójuk van. A dolog nagyon egyszerű: olyan paklit kell felépítenünk, ahol minden mindennel kombóban van, de legalábbis nincsenek olyan lapjaink, amelyek egymással ellentmondásosan működnek. Emellett az sem árt, ha a kombót alkotó lapok önmagukban is megállják helyüket. Az alábbiakban egy példán keresztül szeretném bemutatni, hogyan lehet egy ilyen paklit felépíteni.

Induljunk ki egy nagyon népszerű kombinációból: Elit palotaőr (tartalék-

ban) + Fal. A Fal miatt az ellenfél lényei nem támadhatnak rám, az Elit palotaőr miatt azonban a Falat nem lehet lerombolni. Mivel kell kiegészítenünk ezt, hogy megállja a helyét? Minden kombóhoz két dolog szükséges: hogy kijöjjön, mielőtt az ellenfél megölne minket, és hogy meg tudjuk védeni. Foglalkozunk először az első kérdéssel. A Fal a problémásabb, hiszen három lény kell a felépítéséhez. A gyors kijátszáshoz rakjunk be Épület teremtését és Smack rabszolgáit. Ha már ilyen jó építkező lapjaink vannak, és van Elit palotaőrünk, kár lenne a Falnál megállni: rakjunk be még Fairlight templomot és Tektonikus kvatánst. A Fairlight templom egyrészt lassítja az ellenfelet, másrészt a palotaőrt nem tudják kikapcsolni a különböző passzíváló lapokkal, hiszen azonnal visszaaktiváljuk. A másik fontos dolog a kombó védelme: ez itt elég könnyű dolog, hiszen a kombónk nehezen támadható. Az Elit palotaőrt csak a tartalékra is ható varázslattal lehet leszedni, ilyen nincs olyan sok (Jégsóva, Sötét halál, Savhurrikán), ezek ellen tehát elég berakni 3 Ellenvarázslatot és esetleg 1-2 Manacsapdát. Amíg az Elit palotaőr él, a Falat nem tudják leszedni (hacsak Földrengéssel nem), így a Fal védelme is megoldott.

A kiházi sebességre természetesen az ellenfél is hatással van: hiszen hiába pakolunk ki az 5. körben az Épület teremtésével, ha az ellenfél agyonver minket. Nem szólva arról, ha esetleg tovább kell várni, mert nem húzzuk be a teljes kombót. Mindenképpen javasolt kis költségű, nagy hatásfokú lénysemlegesítő lapok berakása. Ilyenek a Sorvasztás és az Illúziósárkány, a Tisz-

títótűz illetve a Jégcsóva (ami ugyan nem kis költségű, de mindent leszed). Emellett az ellenfél legveszélyesebb lényét mindig passzvizálhatjuk Fairlight templomával. Érdeemes még Influenzát berakni, hiszen ez Smack rabszolgáin kívül semmire sem veszélyes nálunk. Néhány defenzív lény sem árt: én az Agglomerátort és a Piromenyétet választottam. A Fairlight templom ezek kijátszását nem sújtja. Emellett a Piromenyét támadásra is jó, ha esetleg alkalmunk van rá. A kvatáns – az Épület teremtésével – 4 VP-ért kijövő, 2/3-as lény, amely rögtön védekezhet, és nem lehet általános varázslattal leszedni.

Az ellenfél lassításának egy fontos eleme a Templomi orgona. A Fairlight templom miatt ezt költség nélkül kirakhatjuk. Ezzel a lény nélkül ől paklikat (Azonnali gyógyítás + Negáció) teljesen lefagyaszthatjuk, a Mester büntése pakli pedig visszaüt a gazdjára. Ezenkívül, ha ellenfelünk le akarja szedni a kombó valamelyik elemét (pl. Jégcsóvával vagy Földrengéssel), és mi Ellenvarázslattal válaszolunk, ő már nem védheti meg a varázslatát. A Templomi orgona a nagyon sok kis lényvel játszó pakliknak is betesz.

Marad az utolsó kérdés: mivel ölnék? Feltehetően, az ellenfélnél nyüzsgőnek a nagy lények, amelyek a Fez miatt nem tudnak betámadni. Tehát valószínűleg a mégoly effektív Piromenyét sem elegendő. Azonban a játék közepére valószínűleg felgyűlik néhány szörnykomponensünk (azért a biztonság kedvéért rakjunk be 1–2 Teremtést), ha nem, esetleg beáldozhatunk egy Piromenyétet. Az öléshez tehát tárgyakat használunk, ezek a Villám szimbólum és Orzag bilincse. Orzag bilincse kiváló kombó a Templomi orgonával, és nagyon gyorsan terminálni tudja a játékot. A Villám szimbólum hatékonyságáról pedig minden veterán tudna mesélni.

A paklinak adjuk meg a végső simításokat: természetesen minden paklinak tudnia kell valamit kezdeni a bú-

bajokkal (bár erre a paklira nem igazán veszélyesek). A Mágiatörés a leghatékonyabb. Szükség van a Múltidézőre is, akár az Ellenvarázslatok visszavételére, amikor már beálltunk, és az ellenfél nem tud mit csinálni, csak várja a Jégcsóvát vagy a Gigaöklöt. Vagy visszavehetjük a túl korán elhalálozott palotaőrt vagy a lerombolt falat is. Van még egy-két lap, ami jól jöhet a pakliban (pl. Várvédők, Halhatatlanság a palotaőrre) amit én nem használtam. A gyorsasághoz nem Energiakitörést raktam be, hiszen ez a Templomi orgona után már nem használható, hanem a kicsit kockázatosabb Szürkeállományt. Ez a lap azonban gyógyításra is jó, ha pl. a Mester büntetésével kerülünk szembe! Emellett nem árt legalább egy Ispotályt beszuvasztani, bár ez inkább a kiegészítő pakliba való. Végezetül: Tudatrombolást azért nem használok, mert egyrészt gusztustalan lapnak tartom, másrészt a paklira nem az a veszélyes, aki sok VP-t felhalmoz, hanem aki gyorsan kipakol.

A pakli egy változata így néz ki:

- 3 Elit palotaőr
- 3 Agglomerátor
- 3 Piromenyét
- 3 Épület teremtése
- 3 Fal
- 3 Fairlight templom
- 3 Templomi orgona

- 1 Tektonikus kvatáns
- 3 Influenza
- 3 Ellenvarázslat
- 3 Sorvasztás
- 3 Jégcsóva
- 1 Tisztítótűz
- 3 Illúziósárkány
- 1 Szürkeállomány
- 2 Villám szimbólum
- 1 Orzag bilincse
- 1 Teremtés
- 1 Manacsapda
- 2 Mágiatörés
- 2 Múltidéző
- 1 Smack rabszolgái

A kiegészítő pakli gyógyító lapokból (Feltételes gyógyítás, Ispotály, Fény szentélye), lénysemlegesítésből (Gömbvillám, Olimpiai játékok, Tisztítótűz), ellenvarázslatokból (Manacsapda, Agybénítás), bűbáj-leszedések-ből (Mágiatörés, Elme főlénye) áll. Egyszerűsítést is nyugodtan be lehet rakni, és bűbáj-paklinál az Illúziósárkányokat kicserélni. 1-2 Gigaököl és Távcső sem árt. A kiegészítő pakli használata után, egy lény nélküli pakli ellen a Falakat, a pakli alapját is ki kell szedni! Ez kicsit hülyén hangzik, de a Templomi orgona is megteszi hatását.

Külön cikket lehetne még arról írni, hogyan kell ezzel a paklival játszani. Ha az ellenfél lassú, nyugodtan bevárhatjuk, amíg ki tudunk pakolni, de a játék elején semmiképp se habozunk a lénysemlegesítő lapjainkat használni, még akkor is, ha ez 2-3 körrel késlelteti a kombó kipakolását. Ha lehetőség van, az Elit palotaőrt próbáljuk úgy kihozni, hogy maradjon még VP-nk az Ellenvarázslatra, mert ő a pakli legsebezhetőbb pontja. A pakli kritikus pontja, hogy fel tud-e állni gyors paklik ellen. Ha úgy érezzük, hogy egy horda mindig ledarál (bár ez nem túl valószínű), berakhatunk még Gömbvillámot és Tisztítótűzet az alappakliba.

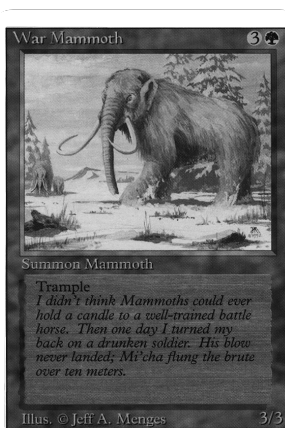
TIHOR MIKLÓS

Debrecenben február 3-án, jelentős számú résztvevővel Magic és HKK versenyt rendeztünk. A Magic versenyek már jelentős múltra tekintenek vissza, míg HKK-ból ez még csak a második versenyrünk volt. Az elsőt – talán a rossz időpontválasztás miatt (dec. 23.) – meglehetősen érdektelenség övezte. Most azonban a Computer Garázs gondos szervezésének köszönhetően a versenyzők száma megközelítette az ötvenet, így egyértelműen sikernek könyvelhetjük el a találkozót. A debreceni versenyzőkön kívül Egerből és Békéscsabáról is sokan eljöttek játszani; többen közülük díjjakkal tértek haza. A verseny helyszíne az Angyalföld téri iskola menzája volt – hely és asztal bőségesen akadt. A nevezési díj egységesen 200 forint volt, a szervezők nonprofit alapon az egészet visszaforgatták a nyერeményekbe.

A 4. debreceni Magic versenyt a hivatalos Type II szabályok szerint hirdettük meg. A nevezők létszáma megközelítette a 20 főt. A verseny egy csoportban zajlott, a játékosok 8 fordulóban mérköztek meg egymással. A versenyen domináltak a földpusztító paklik (úgy látszik most ez a divat), az első 3 helyezett között két ilyen jellegű koncepció volt. A 4. helyezett Varga Csongor paklija Urza földekre épült, a kiegészítő szín a fehér volt. Ez a szín védekezett az Urza sor kijövetelég, ezután minden lövöldözéssel (Aladdin's Ring, Triskelion, Aeolipile, Rod of Ruin) szedett le, a maradékot az ellenfélbe lötte. A földpusztítás ellen 4 Fellwar Stone segítette a játékost. Kesjár Tamás paklijának erőssége a 3 Ball Lightning volt – ez a 3. helyhez volt elég. Ezt egy tipikus vörös földpusztító-büntető koncepció támogatta (4 Stone Rain, 4 Strip Mine, 4 Black Vise, 4 Howling Mine). A pakli a gyorsaságra épült, elhúzódó játék esetén nyერési esélyei csökkentek. A 2. helyezett Nagy Barna egy hagyományos dobátó paklit használt, fekete-vörös kombinációban. Erejét a gondos tesztelés adta, a játékos nagyon jól alkalmazta minden pakli ellen, pedig alig tartalmazott ritka lapokat. Gyengéje az Artifactek ellen mutatkozott meg, ekkor csak hosszabb csatában, villámokkal és tűzgolyókkal tudta legyőzni ellenfeleit.

A győztes Varga Zsolt paklija vörös-zöld színű volt, tipikus földpusztító koncepcióval. A 4 Stone Rain, 4 Thermokarst, 4 Strip Mine mellett még 2 Fissure is a csomag tagja volt, és a lapok újrafelhozatalához 3 Forgotten Lore is besegített. Az ellenfél összezavarását fokozta még a 2 Winter Orb, a gyorsaságát pedig 3 Mana Bird, 3 Llanowar Elves és 2 Fellwar Stone adta. A pakli erőssége volt a 4 Erhnam Djinn és egy Shivan Dragon. Vörös pusztító varázslat meglepően kevés volt benne, a sebzés jelentős részét zöld lények adták.

A Hatalom Kártyái versenyre 32 játékos nevezett, így

a versenyzőket két 16 fős csoportba osztottuk. Itt a játékosok 7 fordulót át mérköztek, ezek után alakult ki a rájátszás előtti végeredmény. A rájátszásban a két csoport győztese 3 nyert mérkőzésig tartó küzdelemben csapott össze, a két második helyezett hasonló meccsen döntötte el a 3. hely sorsát. Sokan a bőség zavarával küzdve 120–150 lapos paklivál indultak, de fel-feltűnt néhány 50 lapos pakli is az asztalokon. (Megjegyzem, csak a döntőt volt időm megfigyelni, így csak arról tudok beszámolni.) A döntőt Nagy Andrea és Pauleczki György, két 5,5 pontos versenyző vívta. Végül hatalmas küzdelemben, de megérdemelten

Pauleczki György lett a Káoszplazma és a két bontatlan pakli. A döntőt szinte teljes egészében Leah uralta, mindkét pakliban domináns színként szerepelt. A győztes pakli több oldalról támadta az ellenfelet. 3 Orzag bilincse büntette a túl sok VP felhalmozását, míg a játékos 3 Rughar familiárisával fokozta saját regenerálódását. Az öröszot befagyasztását 3 Nomenklatura segítette, és a háttérből Élőholt mágusok csökkentették a lent levő lények számát. A négyszínű (Leah, Fairlight, Elenios, Tharr) pakli tartalmazta még a klasszikus Széthűzás a bandában–Ütközet koncepciót is, Fairlight és Elenios pedig zavaró és szörnybűvölő varázslatokkal jeleskedett.

A 2. helyezett pakli szintén négyszínű volt, Leah, Fairlight, Dornodon és Sheran szerepeltek benne. Fairlight és Dornodon csak varázslatokkal, míg Leah és Sheran lényekkel is. Nagyon egyszerű elven alapult: az ellenfél öröszotja lehetőleg mindig üres legyen, és így a saját lények szabad utat kapnak. A döntő hangulata nagyon hasonlított 2 varázsló párbajára, a remek csata közben láthattunk egy gyönyörűen Negált Vámpirizációt is.

A 3. helyet Ágoston Viktor szerezte meg, a 4. Révész Roland lett. Külön örömet okozott, hogy a díjazottak között számos első versenyes játékos akadt, remélhetőleg a továbbiakban is ilyen jól szerepelnek. Terveink közt szerepel további versenyek rendezése, ha lehetőségeink engedik, hasonló Magic + HKK rendszert szeretnénk a továbbiakban is megvalósítani. A következő rendezvények időpontjairól az aktuális médiákban hirdetünk.

Végül néhány megjegyzés. Nagyon vigyázzunk értékeinkre egy ilyen versenyen! A játék közben a teremben nagyon sok ember megfordul, látogatók jönnek-mennek. A csata hevében sokan megfeledkeznek egyéb értékeikről és ennek meg van az ára. Konkrétan: a verseny ideje alatt eltűnt egy játékos pakli és egy doboz cserekártya. Vigyázzunk értékeinkre, vigyázzunk egymásra, ne hagyjuk, hogy néhány sötétlelkű egyén elrontsa ezt a remek szórakozási lehetőséget!

ZSEBY

Február 18-án az Angyalföldi Gyerekházban rendezték a HKK egyszínű paklijainak versenyét. A reggel megjelenő játékosok sokáig csak találgatni tudták, hogy mikor és hogyan kerül sor a versenyre, de a lassan bemelegedő szervezők a végére megfelelő formába lendültek. Sajnos az egyetlen verseny számára is szűkös termet meg kellett osztani az MTG páros bajnokságának résztvevőivel is. A hatalmas hangzavarban nagy felidülést jelentett az, hogy valakinek a verseny második felében eszébe jutott az addig használt „Rius-típusú” hangszóró igazira cserélése. Sajnos a többiek mérközései közül csak kevéshez tudtam odavergődni a hatalmas tömegben, mégis sok érdekes dolgot figyeltem meg.

Minden játékos csak egyetlen színnel játszhatott, de mindegyik szint sokan választották. Talán Leah mellett szavaztak a legtöbben, de más istenek mellett is egyenlő arányban voksoltak az indulók. Még az

esélytelennek tartott Dornodon lapjaival is többen eredménykedtek a jó eredményben.

A küzdelem svájci rendszerben folyt, mindenki-nek hét fordulót kellett játszania. Minél jobban szerepelt valaki, annál erősebb ellenfelekkel kellett szembenéznie. Már az elején kialakult az erőssrend, amit nem a választott szín, hanem a játéktudás határozott meg. Véleményem szerint akkor is hasonló eredményt ért volna el az első 8-10 helyezett, ha színeiket nem választhatják, hanem sorsolják nekik. A kártyában szereplő istenek összhangjának és egyensúlyának ezen a napon tartott megmértetése egyértelműen jelesre sikerült.

Sajnos néhány „örög róka” távolmaradt a versenytől, de a színvonal így is remek volt. A győzelmet Kis-Borsó Csaba szerezte meg, aki csupán fél pontot vesztett a második helyezett ellen (ellenem). A harmadik Bori Ferenc lett. KLENO

HKK verseny Szolnokon

1996. február 4-én a szolnoki Művelődési Központban HKK verseny került megrendezésre. A versenyre az ország minden szegletéből – Békéscsabáról, Miskolcra, Budapestről – érkeztek játékosok, s mivel szinte mindenki jelen volt, aki valaha versenyen helyezést ért el (talán csak Szűcsy Dániel hiányzott), igazán izgalmas játszma-kra lehetett számítani.

A játék a már jól bevált svájci rendszer szerint zajlott, egy apró szépséghibával: sajnos nem állt a rendezők rendelkezésére számítógép, így a párokat sorsolták, aminek következtében nemegyszer előfordult, hogy olyanok kerültek össze, akik már játszottak egymással.

A nevezés után gyorsan elcsendesedett a terem, a játékosok hamar elmerültek az ádáz csatákban. Az első egy-két forduló számos meglepetést is okozott: az eddigi versenyeken oly jól szereplő játékosok egymás után szenvedtek vereséget, a mezőnyből senki sem emelkedett ki igazán. Aztán a negyedik fordulóra megváltozott a helyzet, s jól megmutatkozott a pestiek fölénye: az első tíz helyet – egy kivételével – ők foglalták el. Végül a dobogóra is ők kerültek fel, sorrendben az első Lipták László (aki mellel a kártyák egyik legszebben rajzolt grafikusa), második Bori Ferenc míg a harmadik helyet Németh Kálmán szerezte

meg. Hadd emeljem külön ki Prekop Nándor nevét, aki vidéki lévén lépést tudott tartani az egyébként nagyon erős pesti gárdával, s végül az ötödik helyet szerezte meg.

A versenyen az eddig ismert paklik szinte minden fajtáját meg lehetett találni, jól mutatva a játék kiegyensúlyozottságát. Külön érdekesség, hogy a versenyt megnyerő pakli összesen 1(!!) ritka lapot tartalmazott.

Úgy hiszem, hogy Szolnokon bizonyosodott be igazán, hogy a HKK-ban elsősorban nem a lapok (bár azok is nagyon fontosak) számítanak, hanem a tapasztalat, a játéktudás és az alapos tesztelés (amely nélkül – ezt sajnos saját tapasztalatból mondhatom – a legjobb paklival sem lehet győzni).

A versenyen a TV3 is megjelent, így mikor a teremben még az eredményhirdetés folyt, a híradóban már láthatunk egy rövid összefoglalót a játékról.

Összegzésül elmondható, izgalmas és kellemes versenyen vehettünk részt, amelyet remélhetőleg több is követ. Azoknak viszont, akik ezután tervezik versenyek rendezését, azt tanácsolnám, hogy előbb helyi, szűk baráti körben rendezett versenyeken mérjék össze erőiket, mert a mezőnyt egyenlőre a pestiek uralkják.

ERDŐS ÁRPÁD

Hogyan cseréljük?

Az utóbbi időben gombamódra szaporodó gyűjtögetős kártyajátékok hívei egyre több és több új lapot találhatnak, melyeket szeretnének paklijukban vizszontlátni. Ezt a játékok egyik legfontosabb részének, a cserélésnek a megtanulásával lehet legkönnyebben elérni.

A gyűjtögetős kártyajátékok tulajdonképpen három fázisból állnak:

1. Vásárlás – cserélés
2. Pakliösszeállítás
3. Csaták lejátszása

Ezek közül most az első ponthoz szeretnék néhány tippet nyújtani.

A játék megkezdésekor, és az újabb kiegészítők megjelenésekor is döntő fontosságú a vásárlás. Persze itt sok múlik azon, hogy pénztárcánk mennyi pakli beszerzését engedi meg, de bármilyen szűkösek is legyenek a lehetőségeink, erősen ajánlható, hogy rögtön próbáljuk meg az adott kiegészítőre szánt összeg

minél nagyobb százalékát elkölteni. Ezzel több csapdát is elkerülhetünk. Mivel nagyobb mennyiségű kártyához jutunk, így nagyon valószínű, hogy a lapok gyakorisága valamelyest ki fog tűnni (10-15 paklinál jól fognak látszani melyek a gyakori lapok, s jól lehet tippelni sok nem gyakorira is), ami több szempontból is előnyös lehet. Egyrészt gyakori, de erősnek tűnő lapokat ezek után nem fogunk túlzott áron beszerezni a hiénáktól, másrészt pedig negyedik, ötödik példányaink jó cserealapot képeznek. Az is nagy előny, hogy tudni fogjuk, mit kell feltétlenül megszerezelnünk, ami folyamatosan egy-egy pakli vásárlásnál kiszámíthatatlan a változó készlet miatt.

Mivel megjelenéskor az új kiegészítők lapjainak értéke, és gyakorisága a legtöbb játékos előtt ismeretlen, ezért a legjobb cseréket mindig az új lapokkal lehet csinálni (régebbi játékoknál a kivont lapokkal). Bár cserélni igazán jól csak akkor lehet, ha tökéletesen tisztában vagyunk minden lap gyakoriságával és használhatóságával, de új lapokkal ezek teljes ismerete nélkül is összehozhatunk jó üzleteket. A módszer a következő: a nem ismert, de jónak tűnő új lapokat cseréljük garantáltan ritka, vagy garantáltan jó régi kártyákra, és ezzel egyidejűleg a garantáltan gyakori vagy gyenge régi lapjainkat cseréljük bizonytalan értékű új lapokra. Ugyan ezzel a módszerrel időnként nagyon rosszul is lehet járni, de az esetek többségében a siker biztos, amennyiben legalább a régi lapokat jól ismerjük.

Persze az is megoldásnak tűnik, hogy cseréléseinket minimumra szorítsuk, amíg az adott kiegészítő hivatalos gyako-

risági listáját nem tartjuk kezünkben. Ezzel azonban hosszú hónapokig kell nélkülözni a szükséges kártyákat, így nem javallható.

Nehéz azoknak a játékosoknak a helyzete, akiknek igen csak korlátozott anyagi kerete van kártyavásárlásra. Nekik a következő módszer ajánlható: Próbáljanak meg olyanokkal cserélni, akiknek nagyon sok lapja van! Így elérhetik azt, hogy kevés ritka lapjukért sok, kevésbé ritka, de jól használható kártyához juszanak hozzá, mivel a nagy gyűjtők általában olyan nagy készletekkel rendelkeznek a ritkák kivételével minden lapból, hogy legtöbbjük szívesen ad több használható lapot is egy ritkáért. (De azt ugye mondani se kell, hogy először kevesebbet fog ajánlani, mint amit neki valójában ér a dolog.) Így korrekt cserékkel is nagyon jól fel lehet szaporítani tulajdonukban levő kártyák mennyiségét.

A gyűjtőkkel való cserélésnél sosem szabad elfelejteni, hogy legtöbbjüknek nincs igazán szüksége arra, hogy cseréljen, mivel fontos kártyái nagyrészt megvannak, s így cseréléskor kártyáik értékének növelése a céljuk. Ezáltal nagyon nehéz velük egyenlő cserét nyélbe ütni (hacsak éppen nem találtak ki egy új paklit, amihez lapokat gyűjtene). Ebből a hátrányból is lehet azonban előnyt kovácsolni, hiszen a legtöbb gyűjtő bármely (!) lapját hajlandó elcserélni megfelelő ellenértékért. Persze annyit kérnek,

amennyiért valószínűleg hamar vissza tudják cserélni másót a lapot. Ha verse-nyek előtt hiányzik egy-két kulcsfontosságú lapunk, a legjobb módszer keresni egy hiénát, aki biztosan elcseréli velünk. Emlékszem milyen elégedett voltam, amikor a TF-találkozón rendezett verseny előtt valakitől háromszoros értéket kaptam pár ritka lapért, de valószínűleg ő sem volt boldogtalan, mikor az érték felett beszerzett kártyákkal helyezett lett, és nyert egy csomó paklit. Persze az is jó ötlet, ha a verseny előtt egész egyszerűen valame-lyik barátunktól kérünk kölcsön lapokat.

Cseréléskor általában két alaphelyzet alakulhat ki: az elsőben nekünk van szük-ségünk valamilyen lapra, a másodikban a mi kártyánkat akarja valaki megszerezni. Mivel nagy az előnye annak, akinek nincs szüksége lapra, így a profik általában hagy-ják, hogy először a cserpartner válasszon, és csak akkor vesznek ki lapokat, ha a partner már kijelentette az igényét valami-re. Ilyen esetekben – és máskor is – kulcsfontosságú, hogy úgy szedjük ki a la-pokat, mintha igazából nem is lenne rájuk szükségünk (és ha elég sok kártyánk van, akkor feltehetően a valós helyzet is ez lesz), mivel egy lap cserélési értékét nagy-ban megnövelheti az a tény, ha látszik, hogy a partnernek nagy szüksége van rá.

Cserélésnek döntő, hogy azokat a la-pokat, amelyeknek a szövegével nem vagyunk ezer százalékgig tisztában, csak többszöri elolvasás után cseréljük. Sok ember

egy lapot csak a neve után megítél, anélkül, hogy tisztában lenne rendeltetésével. Így a Zan, Vlagyimir, az Ongóliant és más, a TF-en nagyon erős dolgokat jelképező lapok általában sokkal nagyobb értékért kelnek el, mint azt használhatóságuk indokolná. Ezért mindenképpen érdemes elolvasni, mi az adott lap hatása. Előfordult velem olyan eset is, hogy végignézték a dosszié-mat, amelyben kb. tíz kivétellel minden-fajta lapból volt, és bármely lapot elcseréltem volna közülük, s az illető nem talált olyan kártyát, ami érdekelt volna. Valószínű, hogy fogalma sem volt arról, hogy egyáltalán milyen lapok léteznek, s ha ki is vett volna valamit, az sem érteke, hanem jól csengő neve miatt tetszett volna meg neki.

Fontos az is, hogy ne cseréljünk sok lapot sok lapra, mivel egy nagyobb cse-rén, különösen rosszul járhat az, aki nem tudja pontosan, mi mennyit ér. Ezért sokkal inkább javasolható egy kártya, egy vagy több kártyára cserélése. Nem rossz módszer az sem, ha a lapokat csak ugyanabból a kiadásból származó, megegyező gyakoriságú kártyákra cserél-jük, mivel pl. a Hőskorszak ritka lapjai hosszú távon többet fognak érni az alap-kiadás ritkáinál.

Ha a kártyákat haszonszerzés céljából cseréljük, akkor is illik betartani néhány etikai szabályt, amelyről sokan elfelejt-keznek. A legfontosabb: sohasé hazud-junk egy lap ritkaságát illetően. Ha olyannal cserélünk, aki nincs tökélete-sen tisztában a lapokkal, akkor valószí-nű, hogy hazudozás nélkül is jól lehet járni a cserével. Sokkal tisztességesebb azt mondani egy ritka lapra, hogy „nem tudom, de biztos nem gyakori, mert nem láttam belőle túl sokat”, mint azt bizonygatni, hogy nem gyakori. Ez a kor-rektség azért is fontos, mert a cserepart-ner úgyis hamar megtudja, hogy mi mennyire gyakori, és a későbbiekben nem fog túl pozitívan vélekedni rólunk.

A cserélés etikájának nagyon fontos eleme az is, hogy miképpen viszony-lunk mások cseréihez. Sokan igen elítélhető módon képesek arra, hogy fo-

lyó cserébe berobbanjanak, és többet ígérjenek egy lapért, ami semmi esetre sem nevezhető tisztességes eljárásnak. Inkább várjuk meg, amíg befejezik a cserélést, és ha még mindig megvan valamelyiküknél a nekünk szükséges lap, akkor próbáljuk megszerezni. Abban az esetben, amikor ráadásul még az alku tárgyát képező lapokra sincs szükségünk, tényleg teljesen indokolatlan a belebeszélés (kivéve, ha azt látjuk, hogy egy barátunkat át akarják verni), mivel mindenki saját akaratából cserél, s szu-verén joga, hogy rosszul járjon. Ha cse-réről kérdeznék minket, csak olyan esetben nyilvánítsunk véleményét, ha az egyik fél jelentősen jobban járna, s be-csapás jellegű a dolog (persze ilyen esetben is csak akkor, ha megkérdezik véleményünket).

SOMA

Ui.: A meglátások és ötletek a Hata-lom Kártyái cserélgetése közben fogal-mazódtak meg bennem, s a szövegben adott (esetleg gyakorisággal, vagy lapne-vekkel egybekötött) példák is erre a já-tékra vonatkoznak, s más játékokra est-leg csak korlátozott mértékben igazak. Egy utolsó jótanács: Vigyázz az olyanok-kal, akik biztosan jobban értenek a já-tékhoz, mint Te!

A Hatalom Kártyái 2. kiadása

Mivel az első kiadású alappaklik február közepére gyakorlatilag elfogytak, sürgősen elkészítettük a módosított, 2. kiadású alappaklikat, amelyek szintén 45 lapból és egy szabálykönyvből állnak. Ez napokon belül a boltokban lesz (vagy már meg is jelent), de azért szólnék róla pár szót. Vettük az 1. kiadás 350 lapját, (tehát azt az 50 lapot is, amely csak a régi kiegészítőben szerepelt, az alappaklikban nem), majd jópárat (több, mint 50-et) kicseréltünk javarészt új, kisebbrészt Hőskorszak lapokra. Hogy pontosan mely lapokat hagytuk ki, azt egyelőre következtessétek ki magatok. Egy-két szempont: kihagytunk nagyon erős lapokat, viszonylag gyengéket, a túl bonyolultakat. Az új lapok mindenféle színűek és gyakoriságúak, különböző koncepciókhoz illeszkednek, illetve teljesen új paklikat alapoz-

hatnak meg. A közkedvelt (és szintén elfogyott) Hőskorszak lapok közül néhány népszerű és jó lap került be. A felmerült kérdések alapján jópár lap szövegét pontosítottuk, a felfedezett hibáinkat kijavítottuk. **FONTOS:** Attól, hogy két ugyanolyan nevű lapon más szöveg van (mivel az egyik első, a másik második kiadású), ez a két lap még ugyanaz, ugyanúgy működik, ti. a második kiadás által pontosított módon. Néhány, nem túl jól sikerült képet újrarajzoltatunk, s a szabálykönyvet is érdemes ismét átnézni: belekerült egy-két új mondat, ill. javítás. Nem kell hát tovább szomorkodni, itt az új kiadás, régi és új játékosok: harcra fel!

MAKÓ BALÁZS

INTERNET

HKK & TF HOME PAGE

Állandóan megnézheted az összes addig megjelent HKK lap minden adatát, és friss híreket olvashatsz a HKK versenyekről. Választ kaphatsz az eddig felmerült vitás kérdésekre és az Alanori Krónika Kérdezz-Felelek rovatát is megtalálhatod itt, egészen az első számgig visszamenőleg. A TF-en játszóknak is fokozottan bővülő információforrást szeretnénk biztosítani, és terveink szerint nemsokára a Jerikó-féle HYPER program is letölthető lesz innen. A home page címe:

[HTTP://DTALK.INF.ELTE.HU/~MACKO.](http://dtalk.inf.elte.hu/~macko)

Azok a régi szép idők...

A most következő novella egy olyan sorozat második epizódja, amelynek első és harmadik része Mágusszerelm és Szezonnyitás címmel már megjelent a Bíborhold III. évfolyam 9. és 12. számában. Az itt következő második epizódot nagy terjedelme miatt folytatásban fogjuk közölni, három részletben. Jó szórakozást kívánunk hozzá!

Jor birkatürelmének kezdett vége szakadni. Drast már öt perce nem bírta italt választani magának, s a jelek szerint ez még eltart egy darabig.

– Talán egy kis paradicsomlé? Á, nem hiszem, hogy jót tenne a gyomromnak az erős fűszerezés. Anélkül pedig... Ó, itt látok valami érdekeset! – böngészte a varázslónő az itallapot. – Kóktél Erőskezü Sognál módra. Nagyon jól hangzik, nem? Te mit szólsz hozzá? – fordult Jorhoz.

A harcos majdnem mondott valami csúnyát, de megdölgölte magát. Közel hajolt a mágushoz:

– Ha nem ismernék jobban, ebből a gyerekes froclizásból azt gondolnám, hogy szerelmes vagy belém.

Kihasználva, hogy a nő szólni sem tud a döbbenettől, a pult felé indult:

– Szóval egy paradicsomlé közepesen fűszerezve.

Számára nem volt kérdéses, mit iszik, a Halott Hőscincérhez címzett fogadó tartotta a legjobb sört egész Vas Legasban.

A rendkívül alacsony, legfeljebb százhusz centis, pocakos csapos – egyben tulajdonos is – álmosan álldogált a pult mögött. Mivel már két hónapja véget ért a Vas Legasi játékszezon, nem volt szinte semmi forgalom. A sarokban alvó részeg bruminon kívül csak hárman voltak a helyiségben.

A kocsmáros felé lénykült, amikor Jort látta közeledni.

– Ó kedves uram, engedd meg, hogy meghívjalak a következő italra. Sok dolgot tettek, ami csodálatra érdekes.

A barbár megpróbálta egy intéssel elhallgattatni, de az emberkéből csak úgy dőlt a szó.

– Mert én aztán tudom, mi az a kalandozás. Valamikor nekem is kijutott az ilyesféle dolgokból. Mert akár hiszed, akár nem, Belza áll itt előtted teljes életnagyságban! – húzta ki magát a csapos, de amikor a felismerésnek leghalványabb jele sem tűnt fel Jor arcán, összegörnyedt. – Na persze, a hálátlan utókor. Ki emlékszik már arra, hogyan üztük el a démonokat, pedig akkor ezt a kocsmát is lerombolták... Mit is kértél, uram?

Jor megsajnálta az apró emberkét.

– Most, hogy így mondd... Veletek volt Erőskezü Sognál is, igaz?

A harcos csak tippelt, de a fogadás arca felragyogott.

– Hát mégis emlékeznek ránk... Egészen érzékenyülsz... – éppen a szemét kezdte törölgetni egy piszkos kendővel, amikor a barbár egy óvatlan kérdést tett fel.

– Mi voltál akkoriban, valamiféle harcos?

Belza eltette a zsebkendőjét.

– Hát ezt azért így nem mondanám... – nyújtotta el az utolsó szótágot.

– Csináltam ezt is, azt is, csupa csekélységet, kinyitottam egy-két ajtót...

Jor tekintete rátévedt az árlapra, s rögtön megértette, miért habozik a csapos közelebbit elárulni magáról. Még most is ugyanazt a foglalkozást űzi: tolvaj.

– Hanem ti ritka jó kis csapatot alkottok! Igaz is, a többiek hová mentek?

– Barad el Súr elvitte őket Lady Sine Fath fogadására.

– Micsoda megtiszteltetés! Ti ketten miért nem vagytok ott?

– Én megvagyok az effélék nélkül, Drast pedig nem akarta, hogy... nem akart elmenni. – Jor még időben félbeszakította magát, mielőtt elárulta volna, hogy a mágusnak kínos lett volna, ha felismerik. Alig pár hónapja derült ki a nő származása, s a férfi még mindig nem tudott napirendre térni fölötte.

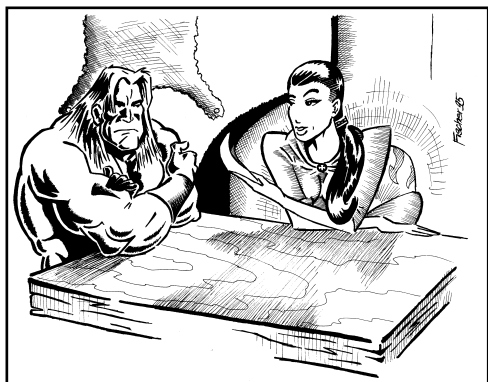
– Annyira különbözőek vagytok! A sirelleket például a legritkább esetben fogadják be az emberek, mivel elég rossz a hírük, s mondhatom, méltán. Hogyan kerültetek össze?

A harcos megfordult és néhány pillanattal Drastot figyelte, aki az arcát legezte az étlappal. Vas Legas ilyenkor nyár közepén szinte elviselhetetlenül meleg és páras, s aki csak teheti, menekül a városból. A nő szomjasan megnyalta az ajkát, mire Jor mosolyogva visszafordult Belzához.

– Ha akarod, elmesélem, úgyis van benne, nem is kis szereped. De figyelmeztetek, hosszú történet lesz.

– Nem számít, rengeteg időm van.

Clamatel frissen és üdén ébredt. Nagyon nyújtózott széles, kényelmes ágyán, lerúgta magáról takaróját, és mint minden reggel, egy ív papírrát nyúlt, hogy lejegyezze álmát. Az álmok törékeny dolgok, de Clamatelnek megvolt a maga technikája arra, hogy egyetlen apró kis részletet se felejtse el. Így a férfi nyugodtan – cseppet sem sietve – kihajtogatta a papírt, tintába mártotta a tollát... és aztán csak bámult maga elé. Semmi, egyetlen kép vagy hang sem jutott eszébe, s abban sem volt biztos, hogy egyáltalán álmodott valamit. Egy közönséges ember számára ez nyilván nem jelentett volna tragédiát, ám Clamatel jós volt, s ami lényegesebb, álmaiból állapította meg a jövőt. Ez talán nem volt szokásos, de a férfinak hosszú évekig bevált. Ám most valami közbejött. Az idő pedig sürgette: Kavendroth gróf számára kellene megjósolnia, érdemes-e a házasságot

megkötnie, teljes egészében megkapja-e az ígért hozományt. A jóvendőmondó – ismerve Kavendroth gonoszságát és a menyasszony szüzi tisztaságát – szíve szerint rávágta volna, hogy nem. De épp a nemes bosszúálló természete tartotta vissza attól, hogy meggondolatlanul cselekedjen.

Így hát a férfi bénultan meredt maga elé, mígnem derengeni kezdett egy eset, ami körülbelül egy évvel ezelőtt történt vele. Lázasan keresgélni kezdte naplóját, amibe minden lényeges és lényegtelen dolgot leírt.

– Igen, pontosan tegnap volt egy éve – mormolta, s elkezdte olvasni a bejegyzést.

„Deliorban egyre szaporodnak az örültek. A jóscéh rendes havi gyűléséről tartottam haza, már sötétedés után. (Egyébként mekkora nagy marha ez a Perro! Már rég ki kellett volna penderíteni a nagymesteri székéből a szemilis aggyasztánt! Na de erről később.) Már majdnem hazértem, amikor az egyik kapualjából egy öreg, hosszúhajú emberke toppant elém neveléségesen tarkabarka, lepelszerű köpenyben.

– Már évek óta figyellek, ahogy kihalasz az álmokat, amelyeket én, az Álommanó – verte az idegen a mellét –, neked ajándékozok. És soha, egyetlen alkalommal sem viszonzotad áldozattal! Mondok neked valamit: ha egy éven belül nem küldesz hozzám egy szolgálót a Rémdombra, soha többé nem látsz álmokat! De jó húsos legyen ám! – hardarta széleseben, és már el is tűnt előlem.

Legközelebb már azzal jönnek, hogy adózzak a levegőért, mert különben egy éven belül asztmás leszek!”

Clamatel abbahagyta az olvasást. Ledobta a bőrbé kötött könyvecskét, és lázasan gondolkozni kezdett.

– Sürgősen szereznem kell egy áldozatot. Talán egy kalandozót kellene keresnem, mást nem tudok rávenni, hogy elmenjen oda. És nem szabad hatalmasnak vagy okosnak lennie. Tehát egy ostoba, nem túl tapasztalt harcost kell találnom!

Ám most még nem tehetett semmit, ilyen korán reggel – fél kilenckor – minden valamirevaló kalandozó az ágyában heverészik.

Órákkal később Clamatel magára öltötte bársonyköpenyét, olajjal hátrasímitotta haját és útnak indult. Három kocsmát nézett végig, mire a negyedikben meglátta a brumint.

Bár a kocsmá zsúfolásig telve volt, a hatalmas, fehér szőrű teremtmény asztalánál nem ült senki, a vendégek messzebből figyelték, ahogy a brumin szép komótosan befalja az előtte lévő, nagyjából fél ökörre becsülhető húsmennyiséget. Nem evett nagyon gusztusosan, néha cafatok hullottak ki a szájából, amelyeket ügyesen elkapott, és visszagyömöszölt. Időnként nagyokat kortyolt egy kétliteres kancsóból. Ha Clamatel nem ismerte volna már korábban ezt a fajt, biztos nem őt választotta volna, de a jós sokat hallott legendás együgyűségükről, így szinte felujjongott magában, amikor meglátta a brumint. Odatelepedett hát az asztalához, s mikor úgy látta, elfogy az étel, odaintett egy pincéernőt, s edésséget rendelt. A brumin ügyet sem vetett rá, minden figyelmét lekötötte az evés. Az étkezés után nagyot böfönt, s mivel Clamatel úgy nézte, pillanatokon belül elszunnyad, jobbnak látta a tárgyra térni.

Odahajolt a kiszemelt áldozathoz és fülébe súgta:

– Küldetésem van számodra.

Mivel a brumin szőrös arcának egyetlen rezdülésével sem válaszolt, megismételte:

– Küldetésem van számodra.

Semmi reagálás. Clamatel már-már ott tartott, hogy keres valaki mást, amikor az óriás megszólt:

– Aztán mit kéne csinálnom?

– A Rémdombon él a gonosz Álommanó. Ő az, aki a rémálmokat okozza, s véletlenül megtudtam, hogy hamarosan támadást intéz Delior ellen. Olyan borzalmas álmoképeket akar küldeni, amelyek megőrjítik az embereket, vaddá és kegyetlenné teszik őket. Ámokfutók lesznek belőlük, és aki csak útjukba kerül, legvilkolják. Meg kell előzünk ezt a szörnyűséget!

A brumin hallgatott egy darabig, majd megkérdezte:

– Miért pont én, Habana?

– Mert biztos vagyok benne, hogy meg bírsz küzdeni a szörnyeteggel, s mert jóságos szemeidből kiolvasom, hogy nem vagy, nem hagyhat hidegen a deliori lakosok sorsa.

Ismét csönd. A jós izgatottan leste szavai hatását. Még soha senkinek sem adott küldetést, és kíváncsi volt, vajon jól csinálja-e. Pár perc múlva Habana bólintott.

– Jól van, megteszem. De a Rémdomb valahol Vas Legas mellett van. Legalább kétnapi járóföld innen. Nem fogok elkésni?

– Lovagolva egy nap alatt odaérsz.

A brumin felnevetett. Öblös, mély hangja az egész termet betöltötte.

– Nézz rám! Hol találsz olyan lovat, ami elbírna, s nem rogyna össze két perc alatt?

– Azt hiszem ezt a kérdést megoldhatjuk...

Egy óra sem telt el, Habana már a város határán kívül volt, s egy jól megteremtett teve nyergében tartott a Vas Legas mellett a Rémdomb felé.

Ha még is fordult a fejében, hogy átvették, rögtön elhessegette a gondolatot. Ez volt az első igazi megbízatása – előtte csak banditákkal akaszkodott össze –, és a világról el nem szalasztotta volna.

Jor fásultan forgatta kezében a cédulát. Még egyszer elolvasta az üzenetet:

„Gyere azonnal Crucan Davor palotájába! Bajban vagyok, szükségem van rád! Dar”

– Csapos! Még egy sört! – kiáltott, aztán összetépte a papírt, és elszórta. Az éppen érkező Belza szemrehányó tekintetet vetett rá, s miután letette elé a korsót, összeszedte a darabokat. A barbár mindezt észre sem vette. Egy órával ezelőtt lépte át Väs Legas északi kapuját, s alig fél órát töltött a városban, amikor egy gyerek a kezébe nyomta ezt a cetlit. Azóta ez volt az ötödik söre, s Jor biztos volt benne, hogy lesz még több is. Ugyanis nem szándékozott eleget tenni a felhívásnak. Jól emlékezett az előző két esetre, amikor ehhez hasonló felszólítást kapott. Az első nem is számított volna, hisz Dart akkor valóban elrabolták. Hanem a második... Jor állkapcsa még most is megfeszült, ahogy az esetre gondolt. A nő akkor vált druidává, s ennek érdekében csúnyán átvette; szeméretlenül kihasználta a barbár iránta érzett szerelmét, s aztán cserbenhagyta. Több mint egy év telt el, azonban a férfi – nem kevés szerelmi kalandja ellenére – nem tudta elfelejteni Dart. Minden este az ő képével aludt el, s minden reggel ő volt első gondolata. Gyűlölte a druidát, amiért ezt tette vele, de legalább annyira megvetette önmagát is, gyengeségeért.

Lassan kortyolgatta italát, majd miután elfogyott, újat rendelt. A kilencedik sör után felállt, megrázta fejét, hogy kissé kitisztuljon, és nyugodt, bár lassú léptekkel felment a szobájába. Bőrpáncélostul az ágyára dőlt, és mély, álomtalan alvásba merült.

Arra ébredt, hogy valaki rángatja a vállát. Kinyitotta szemét, de rögtön be is hunyta. A látvány, melyet a gertyacsonk imbolygó fényében látott vagy látni vélt, a barbár edzett gyomrának is sok volt. Úgy érezte, az összes elfogyasztott étel, ital kivánczik belőle, s nem a megszokott útvonalon. Hogy az a valami, ami föléhajolt, valaha arc volt, csak a csillogó szemekből tudta kikövetkeztetni. Pontosabban csak az egyikből, mert a másikat lilás daganat fedte. A száj eredeti nagyságának duplájára dagadt, az orr félrecsapva, a szemöldök több helyen megrepedt, a szempillákon alvadt vércseppek. Egyetlen négyzetcentiméternyi ép bőrfelület sem akadt az arcon.

Mielőtt a rémalak megszólalhatott volna, Jor elrántotta a vállát, és hátat fordított.

– Hagyj békén, alszom – nyugodtan, indulatmentesen ejtette ki a szavakat, pedig égész benseje forrongott. Ugyanis ezt a borzalmas pofát aranyszőke hajzuhatag keretezte, s ilyen Jor még csak egyetlenegyét látott: Darét.

A druidá – mert valóban ő volt az – leült a ágy szélére, és a körmeit nézegette.

– Jól van, szunyókálj csak. Az ne is zavarjon, hogy Cru-

can Davor összes embere téged keres. Ó, ha jól hallok, már itt is vannak – fülelt az ajtó felé a nő.

Lentről furcsa zajok hallatszóttak. A barbár kiugrott az ágyból, kinyitotta az ajtót, és kilesett. Szobája a lépcsővel szemben volt, így tisztán láthatta, amint az ivóban Belza és két társa próbál visszatartani négy, jól felfegyverzett férfit, nehogy felmenjenek az emeletre. Belza fejhangon sápi-tozott:

– Azt nem, azt nem lehet uraim! Az én fogadómban eddig mindenki nyugton alhatott, senkit sem hurcoltak el akarata ellenére, s ez ezután is így lesz! Ha akartok tőle valamit, várjátok meg odakinn, az ajtó előtt. Ott már azt csináltak velem, amit akartok.

A marcona fegyveresek rá se hederítettek, fételtölték az útból, és elindultak felfelé a lépcsőn. Amint hátat fordítottak, a kocsmáros és két segítje – akiknek testalkata egyéb-

ként nagyon hasonlított a gazdájukéra – tört rántottak, és a hátsó két zsoldos hátába mártották. Az idegenek szó nélkül összecsuclottak. Társaiknak jobb dolguk is akadt, mint őket hiányolni, ugyanis Jor felkapta a kardját, kivágta az ajtót, és rájuk rontott. A csapás, ami az első fegyverest érte, olyan erős volt, hogy az áldozat megtántorodott, neki esett a mögötte jövőnek, s mindketten legurultak a lépcső aljára. Egyikük olyan szerencsétlenül esett, hogy rögvest nyakát szegte. Jor leszáguldott utánuk és két hatalmas csapással a másvilágra küldte immár egyetlen ellenfelét. Ezután fáradtan leült az egyik tetemre, és felnézett a druidára. Dar vállat vont, mintha semmi köze se lenne az egészhez, és elfordult.

Belza, arcán bocsánatkérő mosollyal kocogtatta meg Jor vállát.

– Megbocsáss, uram, de el kell tüntetnem ezeket – mutatott a hullákra –, még mielőtt többen is jönnek, vagy va-

lamelyik szállóvendég kíváncsi lesz, mi is történik itt. Ha Crucan Davor megtudná, hogyan fogadtam az embereit, nagy nehézségekbe ütközne az itálengedélyem megújítása. Nem volna éppen lehetetlen – mondta sokat sejtetően –, mivel vannak kapcsolataim, de...

– Jól van, jól van – vágta el az szóáradatot a barbár. – Megyek már.

Majdnem felért a lépcsőn, amikor eszébe jutott valami, és megfordult.

– És köszönöm.

Az apró termetű kocsmáros mellkasára téve kezét meghajolt.

– A vendégért mindent.

Jor szótlanul haladt el a druida mellett, bement a szobájába, és felkapta a hátizsákját. Amikor visszafelé a nő mellé ért, az megragadta a karját.

– Nem nagyon siettel, hogy megments. Ha rajtad múlna, még mindig a pácból ezer és egy alkalommal! Hogyan tagadhatod meg tőlem azt a csekélységet, hogy kisegítesz a városból? Na nem baj, meg tudom védeni magam, nem

Egy rántás, és a férfi kiszabadult. Lement a lépcsőn, s az ajtó felé indult.

– Frelka rogyassza rád az eget, te hálátlan barbár! Hát már nem emlékszel, hányszor menttettem meg az életedet?! Már rég Tangut birodalmában bolyonghatna a lelked, ha ki nem rántalak a pácból ezer és egy alkalommal! Hogyan tagadhatod meg tőlem azt a csekélységet, hogy kisegítesz a városból? Na nem baj, meg tudom védeni magam, nem

bárt a múltba, amikor Dar nem gőgös, elbizakodott druida volt még, hanem egy tizenöt éves kamaszlány, akit ide-oda dobált a sors... Szinte hihetetlennek tűnt Jor számára, hogy már négy év eltelt, mióta Dart kimentette egy lapos homlokú hűstorony kezei közül, aki tolvajlással vádolta – nem alaptalanul. Jor olyan lassan fordult meg, mint aki maga sem hiszi el, hogy így cselekszik. Egy pillanatig szótlánul állt, Dar eredeti vonásait kutatta az eltorzított arcban, aztán csak annyit mondott:

– Gyere.

Dar a karjaiba vetette magát, és megállíthatatlanul ki-
tört belőle a zokogás.

– No, kicsi bogaram, nem történt semmi, nincsen semmi baj – csitította a férfit.

A harcos arcán bizonytalan félmosoly ült. Schogy se illettek hozzá a gyöngéd szavak, s azt sem felejtette el, hogy ugyanazt a nőt, akit most a karjában tart, néhány órával ezelőtt még legszívesebben megfojtotta volna. El is tolta magától, és semlegesebb hangneme váltott.

– Gyere, nem érünk rá hisztériázn.

Megragadta a nő karját, és szinte vonszolni kezdte a legközelebbi, a keleti kapu felé. Már csak egyetlen sarok választotta el őket a kijárattól, amikor Dar – kiválasztva a legmegfelelőbb pillanatot – elájult. Jor halkán elkáromkodta magát. Ráhúzta a köpeny csuklyáját a nő fejére, és a magatehetetlen tetet a vállára kapta. Határozott léptekkel a város őrei felé indult.

Csak ketten álltak a kapuban, jobban mondva csak egyikük álldogált, fejét unottan alabárdja kevésbé hegyes végére támasztva, a másik a fal mellett, lehunytt szemmel feküdt.

A barbárt meglátva, az éber őr felélénkült. Jor megpróbált úgy tenni, mintha meg sem látná a katonát, de az felkiáltott:

– Hé, te azzal a csomaggal!

Jor körülnézett, aztán magára mutatott:

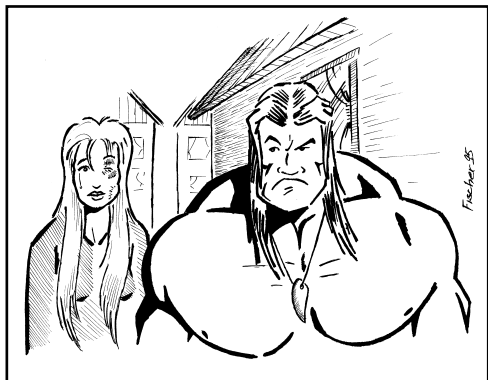
– Én?

– Persze hogy te! Látsz itt valaki mást is?

A barbár buta képet vágva odacapatlott hozzá.

– Nocsak, hiszen ez nem is csomag, hanem egy ember. Hová cipeled?

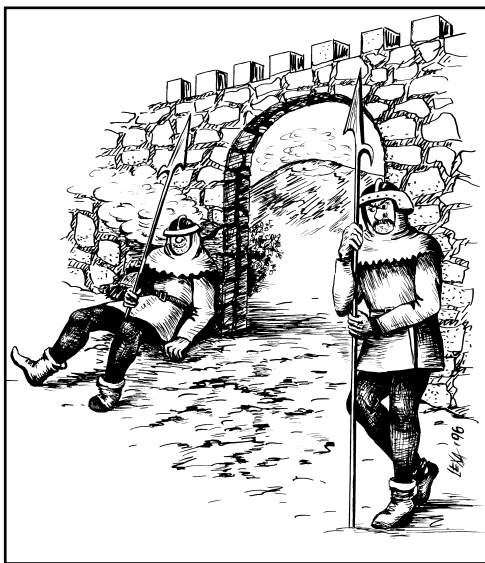
– Há' én csak ide mennék, haza a gazdámmal. Hú, mi-csoda patáliát csapott az asszonyom, amikor megtutta, hogy az ura bement a városba inni! Aszonta, kerítsem elő, oszt vigyem vissza a tanyára. Már jól becsicscentett, mire megtaláltam, úgyhogy így kell cepekednem vele. Hanem lesz majd ézengés, ha hazaérünk! – hunyorított a harcos és remélte, hogy bőbeszédűsége és erős akcentusa, ami a Dart királyság déli részéből Vas Legastól északra áttelepített parasztokéhoz hasonlított, eltereli róla a gyanút. Az őr intett is, hogy mehet, s a barbár már azt hitte, simán átlépheti a város határát, amikor a másik katona, aki eddig szunyókálni látszott, feltápáskodott. A kis termetű férfit hatalmas görbe orra és ragadozópillantása karvalyszerűvé tette, s a hatást erősítette görbe háta is.

szorulok rá egy ilyen bunkó segítségére! – Dar sértett és felháborodott hangja egyre vékonyabb, szinte már sírós lett, de akárha a falnak beszélt volna, Jor kilépett az ajtón, s már ott sem volt. A nő utánarohant, még éppen időben, hogy lássa eltűnni egy közeli sarok mögött. Ő is befordult, és még egyszer megpróbálta:

– Kérlek Jor, kérlek segíts rajtam! Szükségem van rád! Ha megtalálnak, nem érem meg a hajnalt. Segíts!

A kiáltás megállította a férfit. A druida nem láthatta az arcát, széles hátán pedig nem látszott a változás, amit Dar könyörgő, cseppet sem magabiztos hangja kiváltott belőle. A vékony, kétségbeesett hangoscska visszarepítette a bar-

Már felhangzott mögötte az üldözők zaja, amikor Dar feléledni látszott.

– Vágt át... Vágt át a dombon!

A barbár megállt egy pillanatra, majd nekivágott az emelkedőnek. Hosszú percekig kapaszkodott felfelé, mögötte lassan elhalkult a lármá, a báró emberei ugyanúgy féltek ettől a helytől, mint a parasztok.

Jor líhegve állt meg a domb tetején. Még körül se nézhetett, mikor Dar dörömbölni kezdett a hátán.

– Tegyel le! Ide nem jönnek utánunk.

– Az rendben van, de...

– Tegyel már le! Hullafáradt vagyok, és ha sokáig késlekedsz, itt alszom el a válladon.

Jor engedelmeskedett a druidának, de hallva a hányaveti hangot, amit használt, kezdte bánni, hogy újra bedőlt neki.

Dar lehunytt szemmel ült a földön, majd lassan oldalra dőlt, felhúzta térdéit, és azt motyogta:

– Betakarhatnál valamivel...

A barbár előkotort egy takarót hátizsákjából, s ráborította ugyan a nőre, de nem hagyta aludni.

– Azt azért elárulhatnád, miért kellett ilyen sietősen távoznunk. S hogy miért kergettek engem is.

– Mikor kínoztak, veled, a bosszúddal fenyegetőztem. Teljesen természetes, hogy miután megszöktem, nálad kerestek – felelte Dar álomittas hangon.

– És te mit követtél el ellene, hogy ezt művelte veled? – rázta meg a druida vállát Jor. – Úgysem hagylak elaludni, ámga el nem meséled!

A nő felült, eltorzult arcán is tisztán látszott a düh.

– Úgyesebben csinálod, mint Davor hóhéra! Nos, Vas Legasban a báró a feje az állatokkal kapcsolatos szerencsejátéknak. Óvé a bikaviadalok, a kutya- és kaspárviadalok nyereségének nagy része. Még egérfutamokat sem lehet nélküle tartani. Most azonban egy darabig nem lesz állat-halál ezek miatt a... A bárónak majdnem minden állatát kieresztettem, és mások farmjáról is eltűnt néhány! Crucan Davor súlyos tízezreket veszített, és jó időbe telik, mire összeszedi az állományát. Elmeséltém a lényeket, most már boldog vagy? Barbár! – kiáltotta, és a fejére húzta a takarót.

– Ez sértés akart lenni? – kérdezte Jor, de csak egyenletes szuszogás volt a válasz.

A férfi csendesen bámolt a sötétbe. Választ keresett magában, de még a kérdést sem tudta megfogalmazni... Visszaemlékezett tanítója, Kala tanácsára, és meditatálni kezdett. Mélyre, egyre mélyebbre süllyedt az éber öntudatlanságban, és tisztítani kezdte elméjét a felesleges feszültségektől. Észre se vette, hogy valaki vagy valami támadó szándékkal érinti meg agya felszínét. Automatikusan pajzs emelkedett gondolataiból, ami nemcsak önmagát védte, de a mellette fekvő druidát is, sőt visszazugározta a támadást a környező területekre. Jorak mindebből semmi sem tűnt fel, mikor befejezte a meditálást, nyugodtan aludni tért.

BRIAN McALLISTER

– Szóval errefelé viszed haza a gazdádát – a hang megerősítette Jor első benyomását, éles volt, már-már vijjogó.

Az első őr értetlenül nézett társára, s közbevágott volna, ha az egy kézmozdulattal el nem hallgattatja.

A barbár egy pillanatra eltűnődött, mivel keltette fel a karvalyarcú gyanúját. Kutyaközönséges bőrpáncélt viselt, s a dísztelen kardhüvely sem árulkodott arról, milyen értékes pengét rejt. Története hihető volt, maga is látott már szolgát így vinni gazdáját egy túl jól sikerült ivászat után. Mivel semmi furcsát nem talált magán, folytatta a színészkedést.

– Mennem kell, mert a gazdasszony biz engem is eltán-gál, ha nem érek haza idejében – bár Jor úgy érezte, sikerrel játssza a parasztlegényt, az őrt szemlátomást nem győzte meg.

– Errefelé akarsz kimenni a tanyátokhoz... Eddig úgy tudtam, a parasztok messze elkerülik a Rémdombot.

Jor képzeletben a fejéhez kapott. Aztán megvonta a vállát, mint aki azt mondja: „Mindenre én sem gondolhatok”, és már üttöt is. Ballal az első őr halántékára csapott, mire az hangtalanul összecusklott. A karvalyarcú – Jor legnagyobb meglepetésére – nem fegyver-rehez, hanem sípjához kapott. A barbár megpróbálta kiverni a kezéből, de elkésett. Jobbjával Dart fogta, s mire rájött, hogy ügyetlen baljával hiába ráncigálja kardját, és eredményesebb a druida eszméletlen testével leteríteni a katonát, sípszó harsant az éjszakában. Jor gyorsan felkapta a nőt, és rohanni kezdett. Ösztönösen dél felé rohant. Ha azt mondták volna neki, fél a Rémdombtól, a legjobb esetben is kinevette volna az illetőt. Rosszabb esetben... És mégis: a rettegés ott munkálkodott az agyában, eltérítette az egyenes úttól.

Setét Patkány Naplója

1219. Nap

A városban áldogálva, eszembe jutott, hogy igazán ideje lenne már, hogy Setét Patkány nevét feljegyezzék Ghalla történelemkönyvébe. Mert mi a helyzet most? Esetleg bekerülhetnék, mint egy tolvaj a jobbák közül (sajnos tagadhatatlan, hogy azért vannak nálam jobbák), bekerülhetnék, mint az első Leah oltár és Leah templom építője a világégés után. De úgy is csak Smackkal és hasonlókkel kerülnék egy lapra, és sajnos vannak nálam nagyobb papok is. Beírhatnának esetleg, mint az első faji közös tudat egyik alapítóját, esetleg, mint az első tolvaj-olimpia győztesét. De a faji közös tudatban is voltak társaim, meg a vezető sem én vagyok, tolvajversenyt meg rendeztek azóta párat, tehát ott is csak másokkal együtt szerepelhetnék. Én azt akarom, hogy az alanori krónikásoknak annyiszor kelljen leírniuk a nevemet, hogy görcsöt kapjon a kezük. Hogy az alakváltók is az én alakomat akarják felvenni. Hogy a kobudera gyerekeket azzal riogassák a szüleik: Ha rossz leszel, elvisz a Setét Patkány. Azt akarom, hogy az árnyanoncok követeljék az anyjuktól: Mesélj még nekem Setét Patkányról! Még akarok Setét Patkányos mesét hallani! Azt akarom, hogy minden helytartói városban tizenhárom troll-láb magasságú szobrot emeljenek nekem. Hogy minden közös tudat tiszteletbeli tagjának válasszon. Hogy Ghalla Szépe az én kegyeimért könyörögjön a földön csúszva. Kevesebbel egyszerűen nem érem be.

Ehhez viszont egyszerűen nem elég ha hébe-korba le vadászok egy törpe mamutot vagy agyoncsapok egy süvítő ráját. Ehhez több kell. (Idáig még a Ghalla News sem készített velem interjút, ami elég felháborító!) Sajnos bele kell avatkoznom a történelembe, ha a történelem részévé akarok válni. Eleddig vígan töltöttem napjaimat, nem gondoltam semmivel, semleges maradtam minden kérdésben. Nem segítettem a Zan indukátorok építésében, de nem is rombolgattam őket. Nem szálltam szembe az ongóliant hadakkal, de nem cipeltem be őket a városok főterére, mint azt a jó Dalamar tette. Ha halhatatlan akarok lenni, ennél többet kell tennem. De mit?

Itt a városban a legfőbb beszéd téma a varkaudar seregek közeledése. Itt az alkalom, hogy elszánjam

magam. Itt az alkalom, hogy végre nyíltan valamelyik oldalra álljak. Node melyikre? A szívem Sistergő Pumpa felé húz, de ha mellé állok be, megint csak csicskásként fog emlékezni rám a történelem:

„...És a hatalmas világhódító, Sistergő Pumpa se regében sokan szolgáltak. Volt köztük mindenféle szedett-vedett népség, még egy nyavalyás árnyanonc tolvaj is, bizonyos S.P. Nem érdemel meg annyi tintát, hogy a teljes nevét leírjuk...” – írná majd az Alanori Krónika. Kell ez nekem?

De nem lesz-e abból gond, ha Pumpa ellen harcolok? Hiszen ő is az én istenem, Leah követője. De várjunk csak egy pillanatra. Minek az istene Leah? A halálé. Miért támogatja Sistergő Pumpát? Mert a háborúban sok a hulla. Számít az Leahnak, hogy melyik oldalról jönnek a hullák? Nem, a hulla az hulla. Tehát haragos lesz rám Leah, ha varkaudarokkal gyarapítom a holtak seregét? Nem. Hogyan lehetek tehát hatalmas hős? Ha szembezálok a varkaudar hordával. Amúgy is elhatároztam már rég, hogy én leszek Ghalla fejedelme, nem engedhetem meg, hogy egy ilyen jöttment varkaudar belekőpjön a levesembe!

Mielőtt azonban nekivágnék a feladatnak, még van egy kis dolgom. Leah azt parancsolta, tanítsak illemre egy jót. A városban pedig vannak ilyenek szép számmal. Elsétáltam a helytartói hivatalhoz, éppen bebozsájtásra várt egy kopasz, barna szemű kobudera, csak úgy virított az aurája. Még nap szimbólum is volt a nyakában. Ezt igazán nekem küldte ide Leah. Nem elég, hogy jó, hogy kobudera, még kopasz is. Mindig is utáltam a kopaszokat, hordjon mindenki olyan szép copfot, mint én! Gyorsan felraktam magamra egy Hhaar burka varázslatot, aztán a sarok mögül energiátüskét lőttem a kopasz felé. Lepattantak róla! Micsoda elővigyázatos alak, csak úgy szórakozásból energiapajzsot tart magán. Nem volt más választásom, üvöltve rohantam felé. Ő közben előkapta a fúvócsövet és két pici tüskét lőtt felém. Eltaláltuk ugyan, de annyit sem számítottak, mint egy bolhacsípés. Meglendítettem a vasalt bunkót jobb felé, ő odakapta a kezét, én meg hirtelen lendületet váltottam és egy hatalmasat zúztam a bal oldalába, közben a rövid karddal ejtettem egy mély bemetszést a jobb lábán. A bőrféjű

sikított egy hatalmasat, én azt hittem a fájdalomtól, pedig csak kí erejét koncentrált. Bumm, odavágott a bal lábamra. Azt hittem, leszakad. Mire nagy nehezen felemeltem bunkómat, a kobudera – folyamatos vércsíkot húzva maga után – már elszaladt. Nem nagyon volt kedvem utánamenni. Inkább visszaraktam a helyére a térdemet, mert furcsán hajlott a lábam. Pont az ellenkező irányba, mint eddig szokása volt. Így is éreztem, hogy Leah megsimogatja buksi fejemet, úgy tettem, ahogy ő kívánta. Egy párat összeszedtem a kobudera ottmaradt bordái közül, jó lesz emléke. Egy régebbi ismerősöm, bizonyos Liro a Kai-bie, végignézte az egész harcot, aztán odajött gratulálni. Tettetett szerénységgel fogadtam a bókjait és közben azt figyeltem, hogy két pular kristály is kilóg a hátizsákjából. Kár, hogy nem alszik éppen.

Nem jutottam messzire a várostól, erőt vett rajtam a fáradtság és lefeküdtem aludni.

1228. Nap

Drága Naplóm! Sokáig nem értem rá veled foglalkozni, nagyon elfoglaltak az elmúlt napok eseményei. Az út a varkaudarok tábora felé nem volt nagyon izgalmas, ezért nem is jegyeztem fel róla túl sok min-

dent. Viaskodtam mindenféle szörnyetegekkel, egy sem volt közöttük, amit eddig ne láttam volna. A város körül sokan táboroztak, sikerült is néhány csecsebecsére szert tennem. A legjobban annak a huhogó bibének örülök, amit egy árnymanó zsákjából emeltem el. Ugyan fogalmam sincs mire való, de nagyon csinosan néz ki. Mindenesetre a copfomba tűztem. Beszélgettem Alex Vampirssonnal is. Panaszolta, hogy nem sokan törődnek a közös tudat képességeinek fejlesztésével. Csak, hogy ne érje szó a ház elejét, koncentráltam hát egy darabig és mentális energiáim egy darabkáját átirányítottam a növekvő mentális szövedékbe. Ha minden jól megy, nemsokára a Mesterek Bandájának tagjai mindenkinél nagyobb tolvajok lesznek. Most azonban itt táborozom egy kis dombon, mellettem egy ágon kardfo-

gú fülemüle rikolt (hogy sütögetné a belzebubos!), és valahol a messzeségben füstcsíkok szállnak az ég felé. Sejttem, hogy ott gyülekezhetnek a varkaudarok és ott várhat rám az igazi dicsőség!

1237. Nap

Azok a füstcsíkok messzebb voltak, mint sejtettem. Ami azt is jelenti, hogy jóval hatalmasabbak, mintsem gondolná az árnymanó. Egész nap caplattam és még mindig nem értem el őket. Ami nem jelenti azt, hogy teljesen érdektelen nap volt a mai. Sikerült megvámol-

nom a varkaudar seregekhez özőnlő kalandozóhadat. Többek között itt táborozott Liro a Kai-bie is. Három pular kristályt emeltem ki a zsákjából, evvel a gyűjteményem már öt tagból áll. Találkoztam a varkaudarok előőrsével is. Elsőként egy akkora varkaudar elől bújtam el, amekkorát még életemben nem láttam. Másfélszer akkora volt, mint troll pajtásom, Zurgblug és ötször akkora karizma volt. (A karizmája viszont még Zurgblugénál és alacsonyabb volt. Ilyen ronda pofát még életemben nem láttam! Persze ez is kopasz volt!) Nem sokkal később viszont egy varkaudar varázsló kő-

szált felém. Fekete köpenyt viselt és apró fekete szellemek keringtek körötte védőpajzsként. Sisakja egy koponyából volt kialakítva. Ez csak a hírhedt varkaudar holtidézők egyike lehet. Én viszont Leah hűséges szolgálja vagyok, a sötét mágijával ellenem mit sem ér. Ezért aztán bátran támadtam neki. Kettőt nyomtam a fejére a vasalt bunkóval, kettőt húztam az oldalára a rövid karddal és már el is terült. Persze valójában nem ment ilyen simán a dolog, a gonosz mágus közben halálvarázslatokkal riogatott, villámokkal pörkölt és tüzrel sütögetett, de nekem ez meg se kottyant.

A dombon túl már látom a varkaudarok táborát. Hatalmas tömegben vannak. Holnap bemegyek közejük és egy kicsit csökkentem a számukat...

© 2019

Ghalla News

27

A Túlélők és Kalandorok magazinja '96 március

Szerkesztői üzenetek

Mindenekelőtt egy sajnálatos hibát szeretnék kijavítani, nevezetesen az előző Ghalla Newsban meghirdetett KT-benutatókozásnál a KT-k számai sajnos rosszul jelentek meg. Természetesen az áprilisi számban a 9038, 9039 és 9040-es KT-k írhatnak magukról. A májusi újságban a Sheran Múmiák (9037), a Kerekorsó Rendje (9036) és A Mágia Örökösei (9035) kapnak lehetőséget. A beküldött Ghalla News kérdőíveket értékelve feltűnt, hogy sokan szeretik az apróhirdetéseket, a TF lelkének tartják azokat. Nekik üzenem, hogy a mostani Ghalla Newsban az aprók számának csökkenése nem szerkesztői cenzúra, hanem a február hónap rövidségének következménye: lapzártáig ennyi hirdetés érkezett. Most pedig szeretnék rátérni az előbb már említett kérdőívekre. Nagy örömmel sokan kitöltötték és visszaküldték, szám szerint 229-en. Lássuk tehát a különböző kérdésekre adott válaszok összességét!

Az első pontban a KT-lista és a Statisztika rovatok felől érdeklődünk. A beérkező vélemények erősen megoszlanak mégis többségben vannak azok, akik szeretnék látni ezeket az újság hasábjain. Akik nemet mondtak, azok között is sok volt, aki kiemelte, hogy szívesen olvassa őket, de nem minden számban. Ezek alapján azt ígérhetem, hogy továbbra is

lesz KT-lista és Statisztika, de ezek csak minden második, vagy harmadik számban fognak megjelenni. A Gondolatok rovat nagy vitákat okozott, szinte egyenlő a híveinek és ellenzőinek száma. Miután azonban később sokan kiemelték a Ghalla News felesleges részei között, úgy gondolom, hogy az ebbe a témába vágó írók közül ezután csak a kiemelkedően érdekeseket közöljük, így elfordulhat az is, hogy ilyen gondolatok hiányában némely Ghalla Newsból teljesen kimarad ez a rész. Az újság Üzlet rovatával kapcsolatban is erősen eltérnek a vélemények. Egyenlő számban ellenzik és helyeslik az ilyen hirdetéseket, sőt ugyanannyian tartják feleslegesnek és kértek több helyet a számára. Sokan kiemelik, hogy a „van két eladó kőhegyű lándzsám Gattinnál” fajsúlyú üzleteket teljesen mellőzni kellene, és többen azért ágálnak a rovat ellen, mert szerintük a hosszabb átfutási idő miatt a megjelenés idejére sokszor elavul a hirdetés. Nos, az „Üzlet” valószínűleg maradni fog, azonban törekedni fogunk arra, hogy inkább az időállóbb, nagyobb léptékű üzletek ajánlásai jelenjenek meg. A versek tekintetében meglepő módon ellentétes eredmények születtek. Az ötödik kérdésre jóval többen válaszolták azt, hogy szívesen olvasnak verseket az újságban, ugyanakkor a

felesleges rovatok között is toronymagasan a költemények vezetnek. Ebben a kérdésben nehéz úgy dönteni, hogy az mindenkinek a kedvére legyen. Továbbra is olvashattok tehát verseket is a GN-ben, azonban számonként csak egy-kettőt szeretnénk közölni, azokat is jól megválogatva.

A legérdekesebbnek szinte mindenki a játékkal kapcsolatos híreket, információkat találta. Ezek mellett sokan kedvelik a novellákat, a rövid történeteket, többen külön kiemelték a „Harc a roxati zárfalóért” és a „Wargpin hangjai” című írásokat. Az első Alanori Krónikában elkezdett História rovat is sokaknak megnyerte a tetszését. A régebbi TF-játékosok még emlékezhetnek a Ghalla News különszámára, mely az I. Alanori Olimpiáról szólt, sokaknak ez azóta is a kedvence. Többeknek nagyon tetszett El Dongo kincstérképei, a Statisztikát és magukat az apróhirdetéseket is sokan szeretik. Voltak olyan olvasók is, akik a saját írásait olvasásuk legszívesebben a GN hasábjain.

Az apróhirdetéseket a GN 25. számában a legtöbb ember megfelelő mennyiségűnek találta, sokaknak volt róluk az a véleménye, hogy az egy személynek szóló hirdetéseket nem szabad megjelentetni.

A lap olvasói közül a legtöbben a Verseket, a Gondolatokat és a Bonyó-Fenyegtetést tartják felesleges-

nek, de a Szerelem, Üzlet, Humor és Sport rovat sem túl közkedvelt. A Humornál többen külön kiemelték, hogy nagyon unják már a „humoros” fordulókat.

Arra kérdésre, hogy mi az, aminek szerint több helyet kellene adni az újságban, a válaszolók túlnyomó többsége az információkat-híreket és a novellákat-rövid történeteket írta; ez az amit a legöbben szívesen olvasnak. Treem a bölcs rovatát is sokan bővítenék, és nagyon várja mindenki a KT-kről szóló ismertetőket.

A kérdőívet visszaküldők nagy része vagy nem válaszolt az utolsó előtti kérdésünkre, vagy azt írta, hogy nem változtatna semmit. A kevés érdemleges válaszból, a grafikák hiányolása volt szembetűnő. Páran szívesen vennék, ha lennének rejtvények, versenyek, pályázatok, és örülnének az eddigi olimpiai helyezettek listájának. Írták azt is, hogy csökkentenék az apróhirdetések kérését is. Ehhez szeretnék egy mondatot hozzáfűzni: azok a hirdetések melyek közvetlenül lapzárta után érkeznek, másfél hónapot késeknek, azokra, amelyeket pont előtte kapunk meg, csak két hetet kell várni. Ezen sajnós NEM TUDUNK változtatni. Végezetül azt hiszem az újság kinézete megfelelt az igényeknek, mivel csak 6 ember jelezte a több mint kétszázból azt, hogy nem tetszett neki. Azonban nem ringatjuk magunkat abba a hitbe, hogy ez így tökéletes, szeretnénk, ha a többi szám külsőalakja még igényesebb lenne.

A kérdőívek kiértékelése után megtartottuk a sorsolást, amely során öt-öt ingenyfordulót nyert: Révész Tamás, Pilisvörösvár, Bóka u. 7. 2035, Mészáros Gábor, Budapest, Thomán I. u. 14/II. 1124 és Bencze Imre, Budapest, Bíró Mihály u. 10. 1203.

Köszönöm mindenkinek, aki vette a fáradságot és a válaszok beküldésével segítette munkánkat! Mindenkinek további jó szórakozást a Ghalla News olvasásához!

Tharr

Dübörgő őrjöngés a városon át,
Tharr-hívók alkotják a Király hadát.
Lesújt a balta, vérben forgó szemek,
nem menekülhet sem asszony, sem gyerek.
Kegyelemkérésre válasz: nemleges,
persze, hisz minden Tharr-harcos *semleges?*!

Raia

Véres csatamezőn Raia-pap lépdel,
gyógyít, imát rezg, néha letérdel.
Atér az ellenhez; orkok testei –
„Gonosz birodalom ocsmány férgel!”
Orkkölyök hörög, mellében fakaró,
átlépi a pap, hisz Raia híve *jó?*!

Dornodon

Bömbölj az égre,
Használd a Tüzet,
Ezért az éjért
Minden faj fizet.
Pusztíts el mindent
Mi él és mozog,
Ha elfogy erőd,
Új Tüzet hozok.

Legyél hát Isten,
Kaszáld a népet,
Lángolva csókolod
Az emberi pépet.

Lebegj közénk,
Ők őrzik fényünk,
Fogld el trónod,
Végső reményünk.

Újat teremtesz,
Tisztát, életet,
Síró gyermeket,
Jó sok éghető.

KIDDAN (#3016)

Hírek röviden:

- Több kalandozó is személyes párbajra hívta ki Siserő Pumpát, így remélve megakadályozni a közelgő farkaudar inváziót.
- A seregben sincs minden renben: maga Pumpa is kénytelen volt agyonütni egy lázadást szító alvezéret
- A kalandozók már felderítették az első Phua-kúpokát. Eddig még soha

nem látott rémségekkel is szembe kellett nézniük, de elmondásaik szerint megérté!

- Chara-din hívének, Dögvésznek a biztatására bemutatták az első áldozatokat az ősi istennek.
- Egyik tudattársa érdekes hírt közölt Toborzáságtól Vlagyimiről: a híres kalandozó Qvill közelében, eddig ismeretlen labirintus mélyén tartózkodik.

Minden becsületes kalandozónak!

Mint tudjátok, nagy veszély fenyegeti a helytartói városokat: Siserő Pumpának feltett célja, hogy seregével elfoglalja és lerombolja e néhány – a Tűzvihart túlélt – települést. Immáron világos, hogy a sereget sem szóval sem más békés eszközzel eltéríteni nem lehet, s kénytelenek vagyunk mi magunk megvédeni a városokat – hacsak nem akarjuk pusztulásukat.

Ezért kérünk mindenkit – aki úgy érzi van benne elég erő – hogy jöjjen, és álljon mellénk: a seregek és a városok közé. S egyúttal szeretnénk jutalmakat felajánlani azoknak, akik a legeredményesebben veszik fel a harcot Siserő Pumpa seregei ellen. Ugyanakkor nem akarjuk, hogy egyesek ez úton próbáljanak könnyíteni lelkiismeretükön, amiért eddig semmit sem tettek, ezért jutalmakat csak azok ajánlhatnak fel, akik már kivették részüket a városok védelméből (az esélyegyenlőség kedvéért aki jutalmakat tűz ki, nem szerepelhet a jutalmazottak között). A jutalmak azután kerülnek kiosztásra, hogy a seregek jelentette fenyegetés elmúlt a városok fölül, és újra békében élhetünk.

Az istenek segítsenek minket!

Darkseid Dort Amessix Jerikó

Felhívásunk az invázió utolsó pillanatáig érvényes. A felajánlásokat és egyéb észrevételeket kérjük a 3448-as karakterszámra küldd.

Kérdések és válaszok. Ebből áll az életem. Némely válaszon éveket töprengök, mire rájövök, hogy a kérdés értelmetlen volt. Mostanában egyszerűbb a helyzetem, egyszerűbb talányok merülnek fel bennem, és nem nehéz megtalálni azt, aki választ tud rájuk adni. Az egyik ezek közül Lop-Nessy Eszti, a Mesterek Bandájának vezetője.

– Jó napot, kedves Eszti. Nem tudom tegeződbetűnk-e, hiszen ha jól tudom, leveleit „Öfelsége” megnevezéssel írja alá?

– Helló! Miért is ne, hiszen a „Zsebesek királynője” címet nem születéssel, hanem tetteimmel vívtam ki.

– Régebben nagyon sokat lehetett rólad ballani, de mostanában szinte teljesen eltűntél. Mivel foglalkozol jelenleg?

– Azzal, amivel régen. Csak mostanában ez talán kevesebbet zavar.

– Mit gondolsz, mi ennek az oka? A kalandozók „elfogadják” a tovajok létét, vagy te alkalmazol más módszereket?

– A vagyonátrendezés az élet része. És ha valaki tudomásul veszi az életet, bele kell törődnie, hogy ez vele jár. A módszerek persze fejlődnek, mindig tartogatunk újabb meglepetéseket. De azt hiszem, azok akik a helytartói városokhoz eljutottak, nagyobb problémákkal foglalkoznak, mint apró kellemetlenségek megtorlásával.

– Ezek szerint volt rá példa, hogy valaki próbálkozott az őt ért sérelmek megtorlásával?

– Az ostoba népségnek mindig nagy a szája, de mikor tettekre kerülne a sor, nem lehet őket megtalálni.

– Az előbb azt mondtad, tartogattok még újabb meglepetéseket. Kik is azok, akik ezeket a meglepetéseket tartogadják, és esetleg pár szóval nem vázalnád fel, mire is számítottunk?

– Természetesen az Árnyanó társadalom letehetőségesebb tagjait összegyűjtő Mesterek Bandájára céloztam – társaimra, akik a legprofibbák a „szakmában”. Újabb meglepetésekre mindenki számíthat; ezeknek az a célja, hogy minél zökkenőmentesebben gyarapítsuk vagyonunkat. Sok együgyű halandó abban bízik, hogy ha ráfékszik legféltettebb kincsére, akkor az tökéletes biztonságban van még a Mesterektől is. Sokan lenézik az árnyanó fajt. Nem is tudják, mekkorát tévednek.

– Ha már szóba hoztad a profizmust: mitől profi szerinted egy tolvaj, és ha esetleg említenél néhány nevet...

– A leggravaszbabb fellállított csapdákat is kikerülni, és a legféltettebb kincset is megtalálni – ez csak a szükséges alap. Ahhoz, hogy valaki igazán profivá váljon, ezeket a képességeket használni is tudni kell. Nem szabad, hogy más, lényegtelen célok elvonják a figyelmet. Nem szabad kivételezni, vagy csak egy prédára összpontosítani. A fogalmas találkozóhelyek, és egy-egy zsirosabb „falat” jó ölet lehet, de nem szabad minden energiát ezekre szentelni, hanem mindig és mindenhol résen kell lenni, hogy kihasználhassuk a kínálózó alkalmat. Ami pedig a neveket illeti, az igazi nagykot nem az tette naggyá, hogy ismerik őket...

– Mi volt az eddigi legnagyobb fogásod?

– Nem szoktam nézni, hogy kitől, mit és mennyit szerzek be, a siker a fontos. Persze néha egy-egy több száz arany értékű akciónál megnézem, hogy ki volt az a balga és könnyelmű alak.

– Mint tolvajt, gondolom sokan megvetnek. Vannak személyes ellenségeid?

– Mások véleménye sosem érdekelt, de szerintem többen tartanak tőlem, mint akik gyűlölnék. Nincsenek személyes ellenségeim. Sokan szerettek volna azzá válni, de még senkinek sem sikerült.

– Az utóbbi időben olyan bírek terjengetek, hogy a Mesterek Bandájánál nem mennek rendben a dolgok, és a vezetőváltás is szóba került. Mi igaz ebből?

– Semmi. Az lehet a buta pletykák forrása, hogy a Mesterek Bandájának bevallott fő célja tagjainak személyes gazdagságának és tehetségének növelése, nem pedig az, hogy az egész Közös Tudat különböző váljon mint mások.

– Ezek szerint a KT-ban rendben mennek a dolgok. Nem kerültek még összetűzésbe senkivel?

– Volt már olyan csűrhe, aki megtámadott minket, de mi ezen csak mosolyogtunk, és gazdagodtunk.

– A fogadóknak is pletykálták, hogy a trollok Közös Tudata sorozatos tudatcsatában támadott benneteket. Mit tettek ez ügyben?

– Lenyomtuk őket, mint a bélyeget – a magunk módján. Egyébként sem értem, hogy ha nem baj az, hogy az alakváltók szabadon változhatnak, hogy az elfek a legjobb vadászok és a kobuderák a legjobb harcművészek, akkor miért baj az, hogy az árnyanók a legjobb tolvajok.

– Vannak-e Mesterek Bandájának szövetségesei? Egyáltalán hogyan viszonyultok más Közös Tudatokhoz?

– Vannak olyan csoportok amelyekkel – közös ismerősök révén – jó kapcsolatban vagyunk. De igazából nem foglalkozunk más csoportokkal, tagjaink személyes érdekei az elsődlegesek. A Közös Tudat létét is ennek vetjük alá.

– Mik a jövőre vonatkozó terveid?

– Azt hallottam, hogy a Csatorna túldolgalán másmilyen az élet. Minél előbb szívesen lefölném az ott élő jómódúak vagyonát.

– Indultál már olimpián?

– Eddig még nem, bár sokszor kacérkodtam vele, hogy megnyerjem a tolvajversenyt.

– Mint szakértőt kérdezlek: hogyan lehet szerinted a legbatásabban védekezni a lopás ellen?

– Szerintem csak egyetlene gy módon: nem szabad arra járni, amerre a tolvajok.

– Szoktak-e töled lopni, és ha igen, hogyan fogadod a dolgot?

– Régebben nagyon ritkán, mert kevesek vannak, akik elég tehetségesek ehhez. Újabb többször veszem észre, hogy egy-egy tudatársam mosolyogva adja vissza valamelyik tárgyamat. Különben nem haragszom érte, elismerő mosollyal nyugtázom a sikeres akciót.

– Mit üzennél azoknak az ifjú árnyanóknak, akik még nem léptek be egyetlen Közös Tudatba sem?

– Ha úgy gondolják, hogy életük legfőbb célja a szakma tőkésítésére, keressenek meg minket, és lépjenek be közeink. De ha számukra holmi istenek vagy elfek fontosabbak, ne áltassák magukat, mert csatlakozni fognak bennünk.

– Ha teljesülne egy tetszés szerinti kívánságod, mi lenne az?

– Szeretnék egy-egy szüvenit a ma létező legnagyobb személyiségek (Borax, Vlagyimir...) tarsolyából...

K érdezősködős kedvem újabb áldozata Darkseid, a Lélekisztitő Irgalmas Nővérek vezére, a Pumpa elleni harc egyik vezéralakja.

– Üdvözöllek Darkseid, örülök, hogy a nebészégek ellenlére is tudtál idét szakítani a beszélgetésre. Úgy bírlék, egyenesen a varkaudar seregekből érkezettél vissza. Tudsz valami újat mondani a városokat fenyegető veszélyről?

– A seregek kegyetlenül nyomolnak a városok felé, de egyre több kalandozó jön, hogy védje a városokat. Azt hiszem nagyon kell igyekeznünk, hogy ne legyen pusztítás a vége. Ezért is intéztünk Jerikóval és Dort Amessixszel közösen felhívást a kalandozók felé.

– Most inkább beszéljünk egy kicsit rólad, Darkseid. Mikor érkezettél ide, és hogyan alakult eddigi életed?

– Hát, hogy ki is vagyok? Sajnos nem tudok erre neked válaszolni, ugyanis semmire nem emlékszem, ami a tűzvihar előtt történt. Az egyik legjobb barátomnak, Pool of Moonnak köszönhetem az életemet, aki egy kisebb tóból halászott ki eszméletlenül, amelybe a tűzvihar elől való menekülésem során végkimerültségemben zuhantam.

– Ezek szerint te egyike vagy azoknak az alakváltóknak, akik már képesek arra, hogy repüljenek?

– Ez sajnos nem igaz, mert miután magamhoz tértem, a múltammal együtt képességeimet is elvesztettem. Egyedül csak a mágiikus tárgyakhöz való vonzódásom maradt meg. Látod, itt van legújabb szerzeményem, ez a kristálygömb, amelyet egy borzalmas varkaudárnál találtam.

– Azt hiszem sokan vannak, akik rengeteget adnának azért, hogy hozzád hasonlóan elfelejtessék múltjukat.

– Nehogy azt hidd, hogy nekem olyan könnyű, éjszakánként szörnyű rémálmok gyötörnek, amelyek múltammal kapcsolatosak, de mikor felébredek, elfelejtem őket.

– Hogyan lett a mindent újrakezdő alakváltóból a Lélekisztitő Irgalmas Nővérek vezetője, és Ghalla egyik legismertebb személyisége?

– Mikor Erdauinra értem, a nyugati határt őrző mágustól tudtam meg, hogy mi is történt, Dornodon égette fel a világot. Akkor fogadtam meg magamban, hogy minden erőmmel Dornodon ellen, és azért fogok harcolni, hogy hasonló eset még egyszer ne következhesen be. Így jutottam el Raiához, és lettem az ő követője. Innen kezdve már csak tenni akarás kérdése volt az egész.

– Ha már szóba került a Közös Tudatotok: sokan támadnak benneteket a kicsit militarista szemléletetekért. Mi a véleményed erről?

– Ghallán mindennaposak a harcok, néha elkerülhetetlen, hogy olyan kalandozók harcoljanak egymással, akik esetleg mások valamelyik fogadóban együtt innának. Arról, hogy melyik fél a hibás, sokat lehetne vitatkozni. Tény, hogy a mi közös tudatunkat gyakran válik aaptalan vándaskodások célpontjává. Nem egy olyan esetről beszélhetnék neked, hogy egy békés, mindenkivel barátságos társamra támadtak rá jó és semleges kalandozók, vagy egy olyan alakváltó társamról, akit egy semleges azonban tudat vezetője kényszerített DEM-jének használatára. Mi közben ezeket a dolgokat egymás között intézzük el, nem pedig nagy hangerővel ócsároljuk a másikat.

– Mit próbálsz tenni annak érdekében, hogy ilyenek ne forduljanak elő?

– Rendszeresen megbeszéljük az eseményeket társaimmal, próbálom őket a helyes viselkedés irányába vezetni. Ezen kívül Tudati képességeink is olyan korlátokat állítanak, amelyek nem engedik meg, hogy valaki nagyon elragadtassa magát. Példának okáért említенém meg Fire Elementál nagy port kavaráó kijelentését, mely a Ghalla Newsban napvilágot látott. A kizárás is szóba ke-

rült, de mivel saját véleményét hangoztatta, nem a tudatát, s mivel ő is komoly részt vállalt a Zan indukátor felrobbantásában, nem lett volna becüsletes dolog egy harcstárrsal szemben.

– Tényleg, én is szeretnék köszönetet mondani az indukátor lerombolásáért! Azt hiszem te vagy az egyetlen, aki elmondhatja magáról, hogy harcolt Toborzásigató Vlagyimirral. Hogyan történt mindez?

– Ez egy egyszerű önfeláldozás volt a részemről. Ezt minden becüsletes kalandozó megette volna a helyemben. Így biztosítottam lehetőséget társaimnak, hogy legyen idejük végrehajtani a nem mindennapi feladatot.

– Vlagyimir valóban olyan hatalmas és rettenetes, mint amilyen a bíre?

– Az öreg ugyan eléggé beképzelt, de erre minden oka meg is van. Nem hiszem, hogy bárki is legyőzhetné fegyverrel vagy mágiával. Összefogásra van szükség. És ez ugyanígy érvényes Sistergő Pumpára vagy Dögvészre is.

– És mennyire tartod károsnak vagy veszélyesnek Ghalla szemponjtábol Dornodon és Leab biveit?

– Ahány kalandozó, annyiféle vallás. Sokan hiszik, hogy például Ilinir Doaron esküdt ellenségem. Ez tévedés, hisz azok az ellenségek, akik veszélyesek Ghallára és az ártatlanokra – mint például a Serény Múmiák, akik egy gromakbőrét képesek tűzbe borítani a világot. Ezzel persze nem azt mondom, hogy Doaron a barátom, de meg kell állapítanom, hogy ő többet tett Ghalláért, mint egyes Raia papok, ha még saját érdekében tette is. De mint Dornodon híve, ő is magában hordozza a pusztítás csíráját – így vele is jó lesz vigyázni.

– Sokan úgy tudják, Ilinir azért nem indult a mostani olimpián, mert félt, hogy alumarad – esetleg pont veled szemben.

– Ezt nem hiszem, inkább azért nem indult mert tisztában van a képességeivel, és már nem akar magának bizonyítani. Én azonban – terveim szerint – ott leszek az elkövetkezendő olimpiákon, és ha találkoznak, akkor ez is kiderülhet.

– Mik a közfelfővre vonatkozó terveid, elképzeléseid?

– A jövőmet jobbra az aktuális tények alakítják. Szeretnék eljutni Alanorba, aztán majd meglátjuk...

– Ha teljesülnetne egy kívánságod, mi lenne az?

– Ezen még soha nem gondolkodtam, nem hiszem, hogy ilyen lehetőség adódna. Bár szívesen szüntetném meg az ellenségeskedést Ghallán. Vagy tudod mit? A kiegészített föld változzon virágzó birodalommal...

– Mi a véleményed, kit keressék meg legközelebb, és mit kérdezzek tőle?

– Nagyon sok jót hallottam Yasmináról. Kíváncsi lennék, hogyan tudja megállni, hogy ne büvöljön. Ezenkívül érdekelne, hogy Ithril vajon gondolt-e arra a Zan-indukátor építése közben (egyalatalán épített?), hogy saját végzetét építi?

– Nos, köszönöm az interjút.

– Szívesen. <Felszáll egy gyönyörű trikornis hátára> Te mondd csak Treem, nem tudod mi kell a szutykos remák legyőzéséhez?

Na, kellett nekem ennyit kérdezősködnöm! Most kaptam egy olyan kérdést, melynek a megfejtése azt hiszem jó darabig el fog tartani, ha sikerül egyáltalán.

TREEM

[Továbbra is várjuk ötleteiteket, hogy kit keressen fel Treem, és milyen kérdéseket tegyen fel neki! A SZERK.]

Csere fázis

Az elf óvatos lépésekkel hátrált a mardel elől. Tekintetét mereven a szörnyre szegezte, és várta a támadást. A kóstogatás ideje lejárt, s bár a mardel busa feje mögött öt mérgezett vas dobónyíl tolla ingadozott, agyari azért a kalandozó véréből vöröslöttek. Kemény falatot jelentettek egymás számára.

Biztonságos távolban a küzdelemtől a tanyasiak álltak. Két-három férfi, néhány nő és vagy egy tucat gyerek bámészkodott a természetes sővényként nőtt tuskés zamót mögül. Amolyan szájtáti, tenyeres-talpas népség. Tudták jól, hogy a harc az ő bőrükre is megy, hiszen nem egy csecsemőt mart már el éjszakai látogatása alkalmával a szörny, közbeavatkozni mégsem mertek. Az ő dolguk kimerült a szántásban, vetésben és aratásban – Ghalla rémségeit meghagyták a kalandozóknak.

A mardel hirtelen támadott. Fülei hátrapultak és kutyapofáján felhúzódott az íny, mintha csak áldozata képébe kívánna röhögni. Hangtalanul vakkantott, és az elf csak az utolsó pillanatban döbönt rá a cselre, amikor mentális védelmére porólyként zuhant a pszé csapás. Szemei könnybe lábadtak, és egy apró vérpatak jelent meg szája szélén.

Most ugrott csak a mardel. Kétméteres fekete teste megfeszült és kilőtt a kalandozóra. Nyitott pofájából a véres nyál tajték gyanánt fröccsent a bundájára, ahogy a levegőn keresztül átszelte az őt és ellenfelét elválasztó távolságot. Az elfet csak a jó szerencséje mentette meg attól, hogy feltépett torokkal végezze be a síkság közepén. Riadt hirtelenséggel emelte fel a mandibulakaszát, de arra már nem maradt ideje, hogy bevált taktikájához híven meg is forgassa maga előtt. A mázsányi súlyú mardel őrjöngő dühvel vetette rá magát, fogai a kalandozó combjába mélyedtek.

Az elf, nem törődve a fájdalommal, elkezdte magáról *lebámozni* a szörnyet. A mandibulakasza újra és újra lecsapott, miközben a mardelnek hol a jobb, hol a bal oldaláról tűnt el egy-egy végtagja. Förtelmes mészárlás volt, de a szörny állkapcsa még holtában is bele-belemart az elf combjába, és csak akkor csendesedett el végleg, mikor teste már miszlikbe szeletelve hevert a fűvön.

A kalandozó hátradől, és – fájához eléggé méltatlan módon – torkszakadtából üvölteni kezdett. Benne volt ebben a hangban az izgalom, a győzelem diadalma, de legfőképp a fájdalom, ami csak most tört rá teljes erővel. Lassú mozdulattal markába zárta a nyakában hordott kicsiny napszimbólumot, és gyógyító varázslatért rebegett hálát istenének. A köré sereglett tanyasiak néma csodálattal látták, ahogy a szörny tépte sebek behegednek az elf testén. Percek teltek el, aztán a kalandozó felült, majd egy pásztor segítségével talpra állt. Kicsit sántított még, de joggal tűzhetze övére az új trófeát, s fogadhatta büszkén a hálával telt szavakat.

Ekkor rontott ki a tuskés zamót közül a remete. Szakadt gúnyjára beleakadt a tuskébe és új hasadás keletkezett a megszámlálhatatlan régi mellé. Borzas szakálla dühödten meredt előre, és határozott léptekkel törtetett a kalandozó irányába. Hirtelen azonban megtorpant, amint pillantása a mészárlás nyomaira esett.

– Miért? Ó, miért tetted? Légy átkozott, nyomorult! Légy átkozott! – a remete hisztériába lovalta magát az elf, és a melán bámuló tanyasiak előtt.

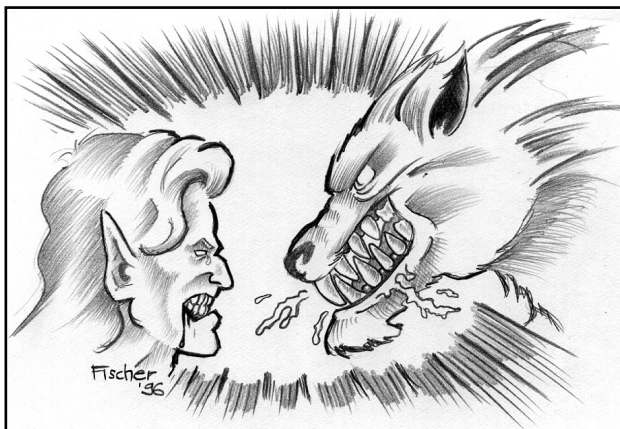
– De hiszen megöltem... – a kalandozó hangját értetlen bizonytalanság hatotta át. Megölt egy szörnyet, megkönnyítette ezeknek a szerencsétlenek a sorsát, és jutalmul egy háborodott remete megátkozozza?

– Ez egy mardel volt. A létező legkegyetlenebb szörny a Csatorna innenső partján. Hidd el, kevesen szállhattak volna szembe vele jó eséllyel. Te talán kedvelted?

– Ostoba – sziszegte a remete, villogó tekintettel. – Gyűlöltem tiszta szívből, akárcsak te magad. Az egyik leggyűlöletesebb rémség volt, ami valaha is e földet tapodta. Ártatlanokat ölt életéből.

– Akkor hát miért? Miért érdemeltem ki haragod és megvetésed, jó remete?

– Kalandozó vagy, gyilkolás a mesterséged – az öreg karmos ujjá vádlón mutatott az elfre. – Számoltad-e már, hány szörny vére szárad a kezeden?

– Ezrek. De mindegyikkel csak tisztábbá lett a vidék. Ami vér az én kezemhez tapad, attól élhettek ti békében.

– Bolond! – rikoltott fel a remete. – Nem látod az igazságot önön nagyágodtól.

Az elf értetlen tekintetére válaszul tovább folytatta.

– Valaha mesterember voltam Alanorban. Bölcs Borax királyunk rendelkezéseire telepedtem át Shaddarba, hogy megtaláljam a szerencsémét, és részt vegyek a város felépítésében. Feleségem volt, gyermekeim. Ti, túlélő kalandozók akkor még a kiégett földeket jártátok, mit sem tudtok azokról az időről. Gondolod, ismertünk akkoriban a mardelhez fogható iszonyatokat? Dehogy. A legrettenetesebb azokban az időkben a sünmedve volt, még ha a táborhelyünk felé is vetődött egyszer egy holdhónapban. Ha éhezünk, hát a fiatalok démontettüre, vagy vadásztatura mentek könnyedén.

Az öreg nagyot nyelt, és kivárt egy pillanatot.

– A bajok akkor kezdődtek, mikor ti kalandozók megérkeztetek. Átkozott lett általatok e föld. Kiirtottátok a démontettüket, hisz semmik voltak számotokra. Megjelentek erre a királygyíkok. Leöltétek az összes sünmedvét? Egy hét nem telt belé és mi városalakók már nem mertünk bemenni az erdőbe a rengeteg gorombillától és mutáns póktól. Az erdőbe, érted, elf? Ott, ahol ezek a lények még csak nem is léteztek ezelőtt. Persze nem kellett sok idő, hogy lemészároljátok ezeket is, meg az orkokat is a labirintusok mélyére szorították vissza. Válaszul, ki tudja honnan, felbukkantak a farkaudarok, a ragyás burástyúk és a griffek. Érted már, vagy folytassam még?

A kalandozó lesütött szemmel bámulta a földet, ezért a remete halkabban folytatta.

– Csak idő kérdése volt, és irmagjukat is kiirtottátok. Mi lett erre a válasza? Szutykos remákokon farkaudar behemótok és ongólant törzsek fenyegetik most már a házainkat. Az utcáinkat részeg kalandozók és sötét főgnómok róják. S ha netán a füves pusztaságban keresünk menedéket, hát itt a mardel ellenünk. De most már kinőttétek ezeket is, és tudod, te elf, én nagyon félek a jövőtől. Vajon milyen iszonyat fogja felülni fejté ezen az átkozott földön legközelebb?

– Mond, mit tehetnénk, jó remete? – suttogta csendesen a kalandozó. – Nélkülünk ti sem élhetnétek biztonságban.

– Nem. Most már nem. Szükség van rátok, *egyre nagyobb* szükség. Nem tudom, honnan jönnek ezek a szörnyek, vagy ki küldi őket erre a világra. Talán az istenek, vagy egy még náluk is nagyobb hatalom, de az biztos, hogy ha egyet kiirtasz, egy még erősebb kezd el a vérengzést valahol. Gyötör azonban egy homályos érzés, hogy közel az idő, mikor felbukkan az a lény, amely egy pillantásával elpusztíthat minket, egyszerű embereket... És tudod elf, akkor miránk *nem lesz szükség* többé.

* * *

A csupasz és vak mardelkölyök napokig várták, hogy anyjuk visszatérjen, aztán panaszosan kurrögő hangjuk sorban elcsendesedett. Egyenként adták fel a reményt, vézna testük nem bírta felülkerekedni az éhség kínján.

Végül már csak egy utolsó maradt. Esetlenül nagy fejét hiábavalóan emelgette, orrocskájával csupán társai kihűlt tetemét szimatolhatta. Nem láthatta a madarakat, melyek mintha csak gyászos lakomára gyülekezniének, lomha mozdulatokkal ereszkedtek alá a fészek körül, s álltak meg pár lépésre tőle. Nem láthatta izzó tekintetük, fémes tollazatuk, sem csőrük kecses, mégis kegyetlen ívét. Keselyű volt mindahány. Drónkeselyű.

Régi korok madarai, a múlt egy-egy foszlányának hordozói. Nem létezhetek volna, életesszenciájuk elillant már, ahogy az ősi istenek emléke is letűnt. S most mégis, a feledés homályából hívta vissza, s küldte őket valaki, kinek magának is eonok óta ott lett volna a helye. Valaki, aki múltbéli nagyságát akarja újjáéleszteni. Valaki, aki magát a múltat akarta újjáéleszteni... Valaki...

A keselyűk tánca fogtak a fészek körül – amolyan suta madár-bicegésbe. Szárnyuk meg-megrebbent, csőrük hol az égre mutatott, hol nyílegyenesen a halódó mardelkölyökre. Oldalt léptek, majd egyszerre megmerevedtek.

Ősi varázs volt mégis ebben a hangtalan ritmusú vonaglásban, mely nem késlekedett alakot ölteni a kis árvában. Csupasz, egykor rózsaszín bőrén piciny, obszidián pikkelyek ütöttek ki. Tompa po-fácskája megnyúlt, kampós, csőralakú végbe hegyesedett. Ráncos szemhéjai először álmosan libbentek meg, majd hullószőrű merevséggel nyíltak tágra a sárga ragadozószemek. S, hogy rémes valóság-gá váljon az, mivel századokon keresztül csak riogatták egymást az emberek, a kicsiny lény kitérta bőrredős fekete szárnyait és ősidők óta nem hallott sikolyt eresztett meg a holdtalan sötétségbe.

Sorsok fognak beteljesedni míg kifejlődik, évek múlnak el talán. De akkor, istenének hívó szavára, kegyetlen szívóssággal fogja emberéletekkel sarcolni a Yaurr birodalmat, az első éjszárkány.

FORTAMIN (2977)

